ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 52ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

Ι. ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΗΣ ΣΤΑΣΕΩΣ

6.—Ἀποτυχία τοῦ κομμουνιστικοῦ σχεδίου ἐπικρατήσεως στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της.
7.—Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ ΕΑΜ κλπ. ἀλλάζουν τακτικὴ καὶ ἀναγκάζονται νὰ καταδικάσουν τὶς ἀντεθνικὲς ἐνέργειες τῶν κομμουνιστῶν.
8.—Ἀποδοχὴ τῶν ὅρων καὶ συμφωνιῶν στὸ Συνέδριο τοῦ Λιβάνου τῆς 17 Μαΐου 1944.
9.—Τὸ ΕΑΜ. ἐνώπιον διλήμματος.
10.—Ὁ Σιάντος καὶ οἱ κομμουνισταὶ στὴν Ἑλλάδα ἀποκηρύσσουν τὸ σύμφωνο τοῦ Λιβάνου. Δυσκολίες στὴν ἐπιτροπή.
11.—Δυσφορία τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ΕΑΜ κλπ. — Ρωσσικὲς συστάσεις. — Συμμόρφωση πρὸς τὴ συμφωνία τῶν κομμουνιστῶν.

6. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἡ ἀντιπροσωπεία αὐτὴ τῆς Π.Ε.Ε.Α. ἔφτασε στὴν Αἴγυπτο, βρῆκε τὴν κατάσταση τελείως ἀλλαγμένη, ἀντελήφθη πὼς τὸ σχέδιο ποὺ μὲ τόση ἐπιμέλεια προετοίμασε εἶχε ἀποτύχει καὶ ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξῃ τελείως ταχτική. Τί εἶχε συμβῆ; Πρῶτα-πρῶτα εἶχε στὸ μεταξὺ κατασταλῆ τελείως τὸ στασιαστικὸ κίνημα τῶν ἐνόπλων δυνάμεων στὴ Μέση Ἀνατολή, στὸ Ναυτικὸ μὲν χάρις στὴ θαρραλέα ἐπέμβαση πολλῶν Ἀξ/κῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀντιναυάρχου Π. Βούλγαρη, στὸ Στρατὸ δὲ μὲ τὴν ἀποφασιστικὴ ἀντιμετώπισή του ἀπὸ τὶς Βρεττανικὲς Στρατιωτικὲς Δυνάμεις.

Δεύτερον εἶχε δημιουργηθῆ στοὺς ὑπεύθυνους Βρεταννικοὺς κύκλους ζωηρωτάτη ἐξέγερση ἐναντίον τοῦ Ε.Α.Μ. τὴν ὁποία δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξουδετερώσουν μὲ κανένα τρόπο, μήτε καὶ μὲ τοὺς λίγους Ἄγγλους στρατιωτικοὺς καὶ ὑπαλλήλους ποὺ εἶχαν κερδίσει μὲ τὸ μέρος τους. Χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴ δυσφορία αὐτὴ εἶναι ὅσα, λίγες μέρες ἀργότερα, δηλαδὴ στὶς 24 Μαΐου εἶπεν ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργὸς κ. Τσῶρτσιλ, μιλῶντας στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων. «Αἱ ὑπερβολαὶ τοῦ στρατιωτικοῦ » σώματος τοῦ Ε.Α.Μ. εἶχαν τόσον ἀποξενώσει τὸν πληθυσμὸν πολλῶν ἐπαρχιῶν » ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἐξ Ἑλλήνων Σώματα Ἀσφαλείας διὰ νὰ πολεμήσουν τὸ » Ε.Α.Μ. Συγχρόνως ἡ καχυποψία, ἡ ἐχθρότης καὶ ἡ καταπίεση, τὴν ὁποίαν ἐδη-

» μιούργησε τὸ Ε.Α.Μ. ὡδήγησαν εἰς ἐμφύλιον σπαραγμὸν καὶ εἰς προστριβὰς με-
» ταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὀργανώσεων ἀντιστάσεως. Τοιουτοτρόπως ἐφαίνετο ὡς
» ἐὰν ὅλοι νὰ ἐστρέφοντο ἐναντίον ὅλων καὶ κανεὶς, ἐκτὸς τῶν Γερμανῶν, δὲν ὠφε-
» λεῖτο».

Τρίτον καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι ἄλλων Μεγάλων Δυνάμεων ποὺ βρίσκονταν στὴν Αἴγυπτο καὶ τοὺς ὁποίους οἱ κομμουνισταὶ νόμιζαν ὡς ὑποστηρικτὰς καὶ φίλους στὴν ἀνατρεπτική τους προσπάθεια, εἶπαν καθαρὰ καὶ ἀνεπιφύλακτα στοὺς ἐκπρόσωπους τοῦ Ε.Α.Μ., ὅτι τὰ σχέδιά τους ἦσαν ἀνεφάρμοστα,ὅτι εἶχαν κάμει ἀσυγχώρητα πολιτικὰ λάθη, ὅτι ἦταν ἀνοησία νὰ ὑπολογίζουν σὲ διατάραξη τῆς Συμμαχικῆς ἀλληλεγγύης γιὰ χάρη τους, καὶ ὅτι ἔπρεπε ἀπαραίτητα νὰ συμμορφωθοῦνε πρὸς τὶς ὑποδείξεις τῶν Ἄγγλων.

7. Ἔτσι τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ε.Α.Μ. ἀναγκάστηκαν ν' ἀλλάξουν πραγματικὰ τὴν τακτική τους. Ἀπὸ τῆς 10ης Μαΐου μάλιστα στὶς ἐπίσημες ἐπιστολές, ποὺ ἔστελναν στὸν κ. Παπανδρέου, ποὺ εἶχε στὸ μεταξὺ ἀναλάβει τὴν Πρωθυπουργία, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Κ.Κ.Ε., Ε. Ροῦσος, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Π.Ε.Ε.Α. Α. Σβῶλος, Ν. Ἀσκούτσης, Α. Ἀγγελόπουλος καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ε.Α.Μ. Μιλτ. Πορφυρογένης, Στ. Σαράφης καὶ Δημ. Στρατῆς ἀπεκήρυτταν καὶ ἀποδοκίμαζαν ἀνεπιφύλακτα τὸ στασιαστικὸ κίνημα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ὡς «ἀδικαιολόγητον μετάθεσιν τοῦ βασικοῦ Ἑλληνικοῦ καθήκοντος, ἀδυνατίζουσαν τὸν Ἑλληνικὸν καὶ Συμμαχικὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Γερμανοβουλγάρων, καὶ ὡς ἐνέργειαν βλάπτουσαν καὶ μειώνουσαν τὰς Ἑλληνικὰς πολεμικὰς δυνάμεις».

8. Κατὰ τὴ διάρκεια δὲ τοῦ συνεδρίου τοῦ Λιβάνου, ποὺ συνῆλθε στὶς 17 Μαΐου ἀναγκάσθηκαν ν' ἀκούσουν χωρὶς καμμιὰ διαμαρτυρία τὸν πρωθυπουργὸ κ. Γ. Παπανδρέου ποὺ εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Κόλασις εἶναι ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς Πατρίδος μας. Σφάζουν οἱ Γερ-
» μανοί, σφάζουν τὰ τάγματα ἀσφαλείας, σφάζουν καὶ οἱ ἀντάρται, σφάζουν καὶ
» καίουν. Ἡ εὐθύνη τοῦ ΕΑΜ εἶναι ὅτι δὲν ἀπέβλεψε μόνον εἰς τὸν ἀπελευθερωτικὸν
» ἀγῶνα, ἀλλὰ ἠθέλησε νὰ προετοιμάσῃ τὴν μεταπολεμικὴν δυναμικήν του ἐπικρά-
» τησιν. Διὰ τοῦτο ἐπεδίωξε πρῶτον τὴν μονοπώλησιν τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος, δεύτερον
» ἐπεδίωξε τὴν τρομοκράτησιν καὶ ἐξόντωσιν τῶν ἀντιπάλων του καὶ ἐταύτισεν ἑαυτὸ
» μὲ τὸ Κράτος».

Καὶ δὲν ὑπεχρεώθηκαν μόνον οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ΕΑΜ καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. ν' ἀκούσουν τὰ δυσάρεστα αὐτὰ πράγματα. Ἔκαμαν καὶ κάτι πολὺ σημαντικώτερο: ἀναγκάσθηκαν νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφή τους κάτω ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Συμβόλαιο τοῦ Λιβάνου, τὸ ὁποῖο ἀναφέρει ρητῶς στὸ πρῶτο του ἄρθρο τὴν ὁμόφωνο καταδίκη τοῦ κινήματος τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ὡς «ἐγκλήματος ἐναντίον τῆς πατρίδος», στὸ δεύτερο ἄρθρο τὴν «ἑνοποίησιν καὶ πειθάρχησιν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς ἐνιαίας κυβερνήσεως ὅλων τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος», στὸ τρίτο ἄρθρο τὴν «κατάργησιν τῆς τρομοκρατίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὕπαιθρον καὶ τὴν παγίωσιν τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, ὅταν καὶ ὅπου ἀποσύρεται ὁ ἐχθρός».

Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν σαφῆ καὶ πλήρη ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοπούς, στοὺς ὁποίους ἀπέβλεπε τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα καὶ γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν ὁποίων εἶχε στείλει τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτοὺς στὴ Μέση Ἀνατολή.

Καὶ ὡρισμένοι μὲν ἀντιπρόσωποι ὅπως οἱ κ.κ. Σβῶλος καὶ Ἀσκούτσης δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ πῶς ἀκριβῶς ἔγινε ἡ παραποίηση τῆς θελήσεως τῶν ἐντολοδοτῶν τους τὴν ὁποία εἶχαν ἀποδεχθῆ, ἐνῷ ἀντίθετα οἱ κομμουνισταὶ ἀντιπρόσωποι Ροῦσσος, Πορφυρογένης, κ.λ.π. ἤξευραν πολὺ καλὰ πόσο εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὶς ἐντολές τους καὶ ἔτρεμαν τὴ θύελλα ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε.

9. Ἔτσι μὲ τὶς ἀποφάσεις τοῦ Λιβάνου, οἱ ἐπίσημα ἐξουσιοδοτημένοι ἀντιπρό-

σωποι τοῦ Ε.Α.Μ. καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. εὑρέθησαν μπροστὰ σ' ἕνα σαφὲς δίλημμα: νὰ τὶς ἐγκρίνουν καὶ νὰ λάβουν μέρος στὴν Κυβέρνηση τῆς Ἐθνικῆς Ἑνότητος, μὲ θέσεις ποὺ τόσο πλουσιοπάροχα παρεχωρήθηκαν σ' αὐτούς, ὁπότε θὰ μετεβάλλετο τὸ Κ.Κ.Ε. σὲ κόμμα νομιμόφρον, καὶ θὰ ἀπεδέχετο τὶς δημοκρατικὲς μεθόδους γιὰ τὴν ἄνοδο στὴν ἀρχὴ ἢ θὰ τὶς ἀπέρριπταν, ὁπότε θὰ διατηροῦσε τὸν ἐπαναστατικὸ καὶ συνωμοτικό του χαρακτῆρα καὶ θὰ παρέμενε ὁριστικὰ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ ἑνότητα;

10. Γι' αὐτὸ μόλις ἔφτασαν στὰ βουνὰ τὰ τηλεγραφήματα καὶ ἀνήγγειλαν τὶς συμφωνίες τοῦ Λιβάνου, ἐξέσπασε ἀληθινὴ θύελλα. Οἱ κομμουνιστικὲς ἐφημερίδες ποὺ ἐξεδίδοντο εἰς τὰ χωριὰ τοῦ Τυμφρηστοῦ—καὶ δὲν ἦσαν μόνον μία ἢ δύο—ἀπεκήρυξαν ἀπροκάλυπτα τὶς συμφωνίες αὐτές, ἐχαρακτήρισαν τοὺς ἀντιπροσώπους ποὺ εἶχαν σταλῆ στὸ Κάϊρο ὅτι παραπλανήθηκαν ἀπὸ τὸν κ. Παπανδρέου καὶ τὰ ἄλλα κόμματα, ὅτι παραβίασαν τὶς ἐντολὲς τὶς ὁποῖες εἶχαν λάβει καὶ ὅτι δὲν βρίσκονται σὲ ἁρμονία μὲ τὶς ἀπόψεις τοῦ «ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα». Μερικὰ φύλλα μάλιστα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες αὐτὲς ἀποτελοῦν μὲ τὴ δριμύτητα τῶν ἐπιθέσεών τους, τὴν καλύτερη ἀπόδειξη γιὰ τὴ λύσσα τῶν κομμουνιστῶν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τῶν σχεδίων τους. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν πραγματοποιηθεῖσα τυπικὰ μὲ τὸ σύμφωνο τοῦ Λιβάνου ἐθνικὴ ἕνωση, τὰ ἐπίσημα αὐτὰ ὄργανα τῆς κομμουνιστικῆς ἀνταρτικῆς ὀργανώσεως τὴν καταδικάζουν ἀμείλικτα ὡς ἀπαράδεκτη, ὑποκριτική, «κρυπτοφασιστική», προδοτική.

Περιττὸ ἴσως νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ διάφοροι καπεταναῖοι τοῦ τύπου Ἄρη, Βασίλη, Νικηφόρου, Καπετὰν Χάρου ἢ Καπετὰν Φοβέρα, ποὺ δὲν εἶχαν παίξει τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ καταλήξουν «Ἐξοχώτατοι Ὑπουργοὶ» οἱ νεοφώτιστοι «συναγωνιστές», βρέθηκαν ἀπόλυτα σύμφωνοι μὲ τὴν πολεμικὴ αὐτὴ τοῦ Σύντροφου Σιάντου. Μερικὲς διαφωνίες διατύπωσε ὁ νεοφώτιστος ἐπίσης Στρατηγὸς Σαρηγιάννης καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ἀλλ' αὐτοὶ ἀπεμονώθησαν περίπου σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χωριὰ τῶν Πετριλλίων (Πίνδου) καὶ εἰδοποιήθησαν μὲ εἰδικὰ σημειώματα ὅτι θὰ ἔκαναν καλὰ νὰ μὴ ἐκφράζωνται δημοσία.

Ὁπωσδήποτε οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ΕΑΜ καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ εἶχαν εἰδοποιήσει τοὺς ἐντολοδόχους των γιὰ τὴν συμφωνία ποὺ πέτυχαν καὶ ποὺ ἐπερίμεναν τὴν ἔγκριση γιὰ νὰ μποῦν στὴν Κυβέρνηση καὶ νὰ καταλάβουν τὰ πέντε ὑπουργεῖα, ποὺ εἶχον ἀφεθῆ κενὰ γι' αὐτούς, ἔλαβαν ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπάντηση. Ἐπὶ ἀρκετὸ καιρὸ οἱ Σβῶλος, Πορφυρογένης, Σαράφης κλπ. προσπάθησαν ν' ἀποκρύψουν ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο τὴν πλήρη ἀποδοκιμασία ποὺ τοὺς ἔγινε ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ νὰ ἐμφανίζουν τὴν καθυστέρηση τῆς εἰσόδου των στὴν Κυβέρνηση ὅτι ὀφείλεται μόνο στὴν ἀνάγκη νὰ ρυθμισθοῦν μερικὲς λεπτομέρειες. Ἀργότερα, ὅταν ἡ ἀλήθεια δὲν ἠμποροῦσε πιὰ νὰ ἀποκρυφτῆ, ὁ καθηγητὴς Σβῶλος ζήτησε νὰ τεθῆ στὴν διάθεσή του τὸ μέσον τῆς ἐπιστροφῆς στὴν Ἑλλάδα, ὅπου νὰ «ἐργασθῆ διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς συμφιλιώσεως». Καὶ αὐτὴ ἡ χάρη τοῦ ἔγινε χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι πετύχενε κανένα ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν «συμφιλιωτικὴ προσπάθειά του» αὐτή. Ἀκόμη ἀργότερα εὑρέθη ἕνα ἄλλο ἐπιχείρημα, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ ἡ ἀσυγχώρητη αὐτὴ παλινωδία μιᾶς ὀργανώσεως ποὺ ἔστελνε ἀντιπροσώπους της μὲ πλήρη ἐξουσιοδότηση σὲ μιὰ διάσκεψη, ἔφθανε γι' αὐτοὺς σὲ πλήρη συμφωνία, καὶ ἔπειτα τὴν ἀπαρνιόταν. Ἔφταιγε γιὰ ὅλα ὁ πρωθυπουργὸς κ. Παπανδρέου τὸν ὁποῖον ἀπροκάλυπτα καὶ δριμύτατα κατηγοροῦσαν ὡς συνεργάτη τοῦ Ράλλη καὶ τῶν ταγμάτων ἀσφαλείας, ὡς ὑπονομευτὴ τῆς ἐθνικῆς ἑνώσεως, ὡς «γκεσταπίτη» ἀκόμη. Ἂς ἔφευγε αὐτὸς καὶ ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἐπρόκειτο παρὰ μόνον γιὰ τὸ δισταγμὸ τῶν κομμουνιστῶν νὰ ἐγκαταλείψουν ἕνα σχέδιο ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχαν ἐλπίσει ὅτι θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ κατακτήσουν τὴν Ἑλλάδα.

11. Ἔτσι περνοῦσαν οἱ ἑβδομάδες καὶ οἱ μῆνες. Στὸ μεταξὺ ἐξεδηλώνετο

γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ζωηροτάτη ἡ Ἀγγλικὴ δυσφορία γιὰ τὴν παλινωδία αὐτή, ἐνῷ ταυτόχρονα ἐπανελαμβάνοντο οἱ ἔντονες συστάσεις τῶν ἀντιπροσώπων στὸ Κάϊρο, ἄλλων μεγάλων Συμμάχων Δυνάμεων ν' ἀφήσουν κατὰ μέρος τὶς παλινωδίες καὶ νὰ φτάσουν ὁπωσδήποτε σὲ συνεννόηση.

Ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κ. Ἤντεν ἐτόνιζε στὶς 27 Ἰουλίου στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων: «Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΕΑΜ ἠρνήθησαν δυστυχῶς νὰ τιμήσουν τὰς ὑπογραφὰς τῶν ἀντιπροσώπων των εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Λιβάνου, ἤτοι νὰ διορίσουν ὑπουργοὺς γιὰ τὶς θέσεις εἰς τὴν Κυβέρνησιν αἵτινες εἶχαν συμφωνηθῆ ὅτι θὰ τοὺς ἐδίδοντο. Ἀντιθέτως προέβαλαν νέας ἀδικαιολογήτους ἀξιώσεις, ὡς τὴν παραχώρησιν εἰς αὐτοὺς τοῦ ἐλέγχου τῆς διοικήσεως τῆς χώρας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καὶ τὴν ἀντιπροσώπευσίν των εἰς τὴν Κυβέρνησιν, πέραν κάθε ἀναλογίας πρὸς τὴν πραγματικήν των δύναμιν. Ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις ἐξακολουθεῖ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἔστω καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὸ ΕΑΜ θὰ μετάσχῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συμφωνίας τοῦ Λιβάνου. Ἄλλως θὰ φέρῃ βαρυτάτην εὐθύνην ὅτι παρημπόδισε τὰς προσπαθείας ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος». Λίγες δὲ ἡμέρες ἀργότερα, στὶς 2 Αὐγούστου ἐπανήρχετο ἀπειλητικώτερος: «Ἐὰν ἡ ὀργάνωσις τοῦ ΕΑΜ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν παροῦσαν στάσιν της, ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις θὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ἔναντι αὐτῆς στάσιν της, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ζητημάτων τῆς παροχῆς ἐφοδίων».

Τόσο οἱ Βρεταννικὲς αὐτὲς ἀντιλήψεις, οἱ ὁποῖες στὶς ἰδιαίτερες ὁμιλίες μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ΕΑΜ στὸ Κάϊρο διετυπώνοντο πολὺ ἐντονώτερα, ὅσο καὶ οἱ ἐπίμονες συστάσεις τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἄλλων μεγάλων Συμμάχων καὶ ἰδίως τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας, διεβιβάζοντο πρὸς τοὺς ἡγέτας τοῦ ΕΑΜ στὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχει ἰδίως ἕνα τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖο ἀρχίζει μὲ τὴ φράση: «De tous cotés»...» (Ἀπὸ ὅλας τὰς πλευρὰς μᾶς τονίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς συμφωνίας κλπ.) τὸ ὁποῖο διέφυγε ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ λογοκρισία τοῦ συντρόφου Σιάντου, ἔγινε γνωστὸ σ' ὅλους ὅσοι βρίσκονταν στὸ Ἐαμικὸ Στρατηγεῖο τοῦ Τυμφρηστοῦ καὶ προεκάλεσε εὐρύτατες συζητήσεις.

Οἱ συζητήσεις αὐτὲς ἀπείλησαν σὲ διάφορες στιγμὲς νὰ πάρουν τὴ μορφὴ ἀγρίας ρήξεως, ἰδίως ὅταν ἔφτασε στὸ βουνὸ ἀπὸ τὸ Κάϊρο ὁ σύντροφος Πορφυρογένης καὶ ἀπειλήθηκε μὲ φυλάκιση ἐὰν ἀπεκάλυπτε τὰ ὅσα ἐγνώριζε, καθὼς καὶ ὅταν ἔφτασε ὁ συναγωνιστὴς Σβῶλος, ὁ ὁποῖος εἶχε μὲ τὸν Σιάντο καὶ τοὺς ἄλλους πατισὰχ τοῦ Κομμουνισμοῦ συζητήσεις, ποὺ διήρκεσαν ἀτέλειωτες ὧρες.

Τελικὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀδιάλλακτοι ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ ἀρχικό τους σχέδιο δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ, ὅτι ἔπρεπε νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ ὅτι δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ δεχτοῦν τὴ συμφωνία τοῦ Λιβάνου καὶ νὰ μποῦν στὴν Κυβέρνηση, ἐὰν δὲν ἤθελαν νὰ μείνουν ὁριστικὰ ἔξω τοῦ νυμφῶνος. Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες ἀποφάσισαν τελικὰ περὶ τὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου νὰ στείλουν πάλι τοὺς ἀντιπροσώπους των στὸ Κάϊρο γιὰ νὰ συμμετάσχουν στὴν Κυβέρνηση καὶ στὶς 7 Σεπτεμβρίου τὸ βράδυ, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Παπανδρέου ἀνήγγελλε μὲ τὴ ραδιόφωνο στὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ τὴ «χαρμόσυνο εἴδηση τῆς συγκροτήσεως Κυβερνήσεως Ἐθνικῆς Ἑνότητος».

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ κομμουνισταὶ ἡγέται ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὸ νέο τους σχέδιο γιὰ τὶς ἐνέργειές τους στὴν Ἑλλάδα.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ (*)

ΕΝΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΗ ΠΟΡΕΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΤΟΥ Π.Δ. ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΟΥ ΘΕΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΩΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ** Ἀντιπρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῶν Ἀθηνῶν, ὡς καὶ Καθηγητοῦ ἐν ταῖς Σχολαῖς Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀξιωματικῶν Β. Χωρ)κῆς

I. Πρόλογος.— II. Διάφοροι ἐπὶ μέρους προτάσεις.— III. Ἐπίλογος.

I. Πρόλογος

1. Σήμερον, ὑστάτην ἡμέραν τῆς σεπτῆς «Ἑβδομάδος τοῦ Παραστρατημένου Παιδιοῦ», δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν μεθ' ἱερᾶς εὐχαριστήσεως ὅτι αὐτη ἔσχεν ἐκτεταμένην ἐπιτυχίαν. Ἡ ἐν λόγῳ ἑβδομὰς οὐσιαστικῶς ἀπετέλεσεν συνέδριον ἐπιστήμης καὶ πράξεως, θηρεύσασα τὴν σωτηρίαν ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῆς ἁμαρτίας τῆς ἀθῴας ἡλικίας τῶν παιδίων καὶ ἐφήβων, τῶν τρυφερῶν βλαστῶν τῆς σήμερον, ἐν συνεχείᾳ δὲ τὴν προπαρασκευὴν αὐτῶν εἰς χρηστοὺς πολίτας, ἐγκαλλωπίσματα καὶ στηρίγματα τῆς χριστιανικῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Σοβαρώτατα ὑπῆρξαν τὰ θέματα τῆς νεότητος, ἅτινα κατέστησαν ἀντικείμενα δαψιλῶν διαλέξεων, ἀνακοινώσεων, λόγων καὶ ἀντιλόγων ἐν ταῖς συζητήσεσιν ἐν τῇ παρούσῃ περιοδικῇ ἐπιστημονικῇ πανηγύρει. Ἀπὸ ποικίλων ἀπόψεων καὶ πρὸς ποικίλας κατευθύνσεις ἠρευνήθησαν ταῦτα ἐκ μέρους διαφόρων ἐπιστημόνων καὶ ἐκ μέρους διαφόρων προσωπικοτήτων τῆς ἑλληνικῆς πράξεως ἔνθεν μὲν πρεσβυτέρας, ἔνθεν δὲ νεαρωτέρας ἡλικίας, οὐχ' ἧττον ἀμφοτέρων μυστῶν, ἐρευνητῶν καὶ ἐργατῶν τῆς αὐτῆς ἁγίας ἰδέας, τῆς ἰδέας τῆς ἠθικῆς διασώσεως τῆς νεαρᾶς ἡλικίας ἐκ τῆς σαπρίας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ πλημμελήματος. Ὀπωσοῦν μετ' ἰδιαζούσης συγκινήσεως καὶ χαρᾶς δυνάμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς πρώτους, ὧν ἤδη ἐλευκάνθη ἡ κόμη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἰδέας τῆς σωτηρίας τῆς νεότητος, συνέστησεν ὑψίστην παρηγορίαν καὶ ἱκανοποίησιν ἡ ἐλπιδοφόρος θέα καὶ ἡ γόνιμος γνωριμία ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ μιᾶς νέας ἀκμαίας γενεᾶς νέων ἑλλήνων καὶ ἑλληνίδων ἐπιστημόνων, ἥτις νέα ἐπιστημονικὴ γενεὰ ἐν εὐγενεστάτῃ λαμπαδηδρομίᾳ, συμπαλλομένη ὑπὸ τῶν αὐτῶν οὐρανίων ἰδεωδῶν, ἔσπευσε προθύμως νὰ συνεχίσῃ τὸν μεγαλειώδη συγκινητικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς ἐρχομένης ἀνθρωπότητος.

Κατὰ τὰς διεξαχθείσας δὲ συζητήσεις ἀνακεφαλαιώθησαν τὰ ἤδη γενόμενα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ καὶ προδιεγράφη τὸ μέλλον, ἀνεωχθέντων νέων ὁριζόντων δράσεως.

Τὸ συνέδριον δὲ τοῦτο συνήντησεν εὐτυχῆ ἀνταπόκρισιν καὶ ἀπήχησιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινὴν γνώμην. Τοῦτο δ' εἶναι ἀπολύτως καὶ εὐχερῶς εὐεξήγητον. Τὰ θέματα τῆς ἁπαλῆς παιδικῆς ψυχῆς δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ ἐφελκύσωσι τὴν ἐνδελεχῆ προσοχὴν καὶ τὸ ἀμέριστον διαφέρον, δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ συγκινήσωσι καὶ θέλξωσι τὰς εὐαισθήτους χορδὰς τῆς καρδίας τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων. Οἵτινες Ἕλληνες πιθανῶς μὲν νὰ ὦσι πένητες, πιθανῶς δ' ἐντεῦθεν νὰ στερῶνται τῶν μέσων καὶ ἀνέσεων τοῦ νεωτέρου συγχρόνου τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, οὐχ' ἧττον ὅμως διακρίνονται διὰ τὸν ἄφθονον αὐτῶν συναισθηματικὸν πλοῦτον καὶ τὸν ἀνώτερον ἠθικόν των πολιτισμόν. Ἐνταῦθα δὲ πρόκειται κατ' ἐξοχὴν περὶ ἔργου ὑψίστου καὶ θείου ἠθικοῦ πολιτισμοῦ.

(*) Ἀνακοίνωσις γενομένη τὴν 1ην Ἰουνίου 1955 καὶ ὥραν 7—7.30' μ.μ. ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς **«Ἑβδομάδος τοῦ Παραστρατημένου Παιδιοῦ»** τῆς διοργανωθείσης ὑπὸ τῆς ὑπὸ τὴν Αἰγίδα τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ τελούσης «Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων» Ἀθηνῶν, ἐν τῇ αἰθούσῃ διαλέξεων τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.

2. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐπιθυμοῦμεν, ὅπως ἐκφράσωμεν ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης συγχαρητήρια ἔνθερμα καὶ ἐγκάρδια πρὸς τὴν ἀκάματον καὶ θαλερὰν σεβαστὴν δέσποιναν κυρίαν Εὐανθίαν Γκινοπούλου, Πρόεδρον, ὡς καὶ πρὸς τὰς ἀξίας καὶ τοὺς ἀξίους Συνεργάτιδας καὶ Συνεργάτας της ἐν τῇ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου τελούσῃ «Ἑταιρία Προστασίας Ἀνηλίκων» Ἀθηνῶν, διότι ἐχάρισαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν τὴν χρυσῆν ταύτην ἑβδομάδα τῆς διασώσεως τοῦ παραστρατημένου παιδιοῦ τῆς Ἑλλάδος ἡμῶν.

Παρεκβαίνοντες σημειοῦμεν μετὰ συγκινήσεως ὅτι πρὸς τὴν αὐτὴν ἐρίτιμον Κυρίαν Εὐανθίαν Γκινοπούλου ὀφείλομεν καὶ προσωπικῶς ἑτέραν ἀναγνώρισιν, διότι πρὸ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν ὑπῆρξεν ἐκείνη, ἥτις ὡς πρόεδρος τῆς τότε κραταιᾶς «Ἑταιρίας προστασίας κρατουμένων γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων» παρουσίασεν ἡμᾶς διὰ πρώτην φοράν, νέον τότε ἐπιστήμονα, ἐνώπιον τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ ἐπὶ θέματος ἀναλόγου πρὸς τὰ ἤδη συζητούμενα, τότε ἐν ὄψει τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀξίου πάσης ἐξάρσεως νόμου 5098 ἔτους 1931 «περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων».

3. Ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ χαραχθέντος προγράμματος τῶν ἀνακοινώσεων τῆς παρούσης ἑβδομάδος τοῦ παραστρατημένου παιδιοῦ ἀνετέθη εἰς ἡμᾶς, κληθέντας, ἡ ὑποβολὴ σκέψεων ἐπὶ τῆς ἐνδεικνυομένης κατ' ἐπιστήμην πολιτειακῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς ὑπὲρ τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀκολουθητέας ἐν τῷ μέλλοντι πορείας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ποινικοῦ, δικονομικοῦ καὶ σωφρονιστικοῦ δικαίου ἀνηλίκων, τόσον δ' ἐν ὄψει τοῦ θετέου δικαίου, ὅσον δ' ἀφ' ἑτέρου καὶ ἀπὸ ἀπόψεως σωφρονιστικῆς πράξεως. Πλὴν ὁ διατιθέμενος χρόνος πρὸς ἀνακοίνωσιν εἶναι βραχύς, διὸ καὶ μοιραίως θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ προβῶμεν εἰς περιωρισμένας καὶ περιληπτικὰς εἰσηγήσεις ἐπὶ τῶν ποικίλων σχετικῶν θεμάτων.

II. Διάφοροι ἐπὶ μέρους προτάσεις

1) Ἀνάγκη δημιουργίας κεχωρισμένων μονίμων εἰδικῶν δικαστῶν ἀνηλίκων.—Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, ἐν πρώτοις οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἑρμηνεύομεν τὴν ὀρθὴν καὶ ἐπιτακτικὴν ἄποψιν τῆς ἐπιστήμης, τονίζοντες διὰ πολλοστὴν φορὰν ὅτι δέον ἐπὶ τέλους νὰ δημιουργήσωμεν εἰδικὸν κεχωρισμένον σῶμα μονίμων εἰδικῶν δικαστῶν ἀνηλίκων, (πάντως κατὰ τὰ ἄλλα μὴ ἀποσπωμένων τοῦ ἑνιαίου δικαστικοῦ σώματος), τυγχανόντων εἰδικῆς μορφώσεως, ἐμφορουμένων ὑπὸ φιλαλλήλων συναισθημάτων ὑπὲρ τῶν νέων συνανθρώπων, ἀπολαμβανόντων εἰδικῶν προνομιῶν καὶ ὑποκειμένων εἰς ἰδιαιτέραν ἐξέλιξιν σταδιοδρομίας. Δεχόμεθα βεβαίως ὅτι ὄντως μεταξὺ τῶν περιοδικῶς διακονησάντων κοινῶν δικαστῶν εἰς τὸ λειτούργημα τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων, ἀνεφάνησαν καὶ προσωπικότητες ἐκλεκταὶ καὶ ἱκαναί, ἐργασθεῖσαι καὶ νικήσασαι. Ἀλλ' ὅπωσοῦν ἀρνούμεθα ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὅτι ἡ τοιαύτη ἐκ τῶν ἐνόντων ἐξοικονόμησις ἀποτελεῖ εὔστοχον θεραπείαν τοῦ τεραστίας κοινωνικῆς σημασίας προβλήματος, τοῦ τῆς ἠθικῆς διασώσεως τῆς νέας ἑλληνικῆς γενεᾶς. Ἀποτελεῖ ἀφέλειαν τραγικὴν νὰ νομίζωμεν ὅτι, διὰ τῆς προχειρολόγου σημερινῆς ἀναθέσεως καὶ τῶν καθηκόντων τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων εἰς κοινοὺς δικαστάς, ἐναλλασσομένους περιοδικῶς καὶ προαγομένους εἰς ἀνωτέρους βαθμούς, βάσει ἑτέρων ἀσχέτων καὶ ξένων κριτηρίων, δυνάμεθα νὰ διασώσωμεν τὴν ἑλληνικὴν νεότητα ἀπὸ τῶν ἐπικρεμαμένων διαφόρων ἠθικῶν κινδύνων.

2. Ἀνάγκη εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἐπιτροπικοῦ δικαστοῦ καὶ ἀναθέσεως τῶν σχετικῶν καθηκόντων εἰς τὸν δικαστὴν ἀνηλίκων.—Ἐν συναφείᾳ, ἐπειδὴ τὸ πρόβλημα τῆς σωτηρίας τῆς νεότητος εἶναι ἑνιαῖον, θὰ ἔδει εἰς τοὺς αὐτοὺς εἰδικοὺς δικαστὰς ἀνηλίκων νὰ ἀνατεθῶσι καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ἐπιτροπικῶν δικαστῶν, καταργουμένου τοῦ πτωχῆς ἀποτελεσματικότητος καὶ πτωχῆς δράσεως θεσμοῦ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Ἡ δρᾶσις τοῦ ἐπιτροπικοῦ δικαστοῦ τὸ μὲν εἶναι πλέον εὐκίνητος τῆς τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, τὸ δὲ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν τυπικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν περιουσιακῶν συμφερόντων, ἀλλ' ἐπεκτεί-

νεται εἰς καθολικὴν προστασίαν τῶν ἀνηλίκων, φερ' εἰπεῖν ἀπὸ ἀπόψεως διαπαιδαγωγήσεως, ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, ἐκπαιδεύσεως, ὑγείας, φιλικῶν σχέσεων κ.ο.κ. Λυπούμεθα δέ, διότι ὁ ἑλλόγιμος καὶ σεβαστὸς εἰσηγητὴς τοῦ νέου ἰσχύοντος ἑλληνικοῦ ἀστικοῦ κώδικος ἐφάνη ἄγαν διστακτικὸς ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ.

Ὁ ἀείμνηστος ὑπερφυὴς τῆς πολιτικῆς χειραγωγὸς Ἐλευθέριος Βενιζέλος προσβλέπων, κατὰ τὰς συζητήσεις τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἀστικοῦ κώδικος, ἔκπληκτος τοὺς δισταγμοὺς ἐνίων μελῶν ταύτης διὰ τὴν ἕνεκα οἰκονομικῶν λόγων ἀπόκρουσιν τῆς παρ' ἡμῖν εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἐπιτροπικοῦ δικαστοῦ, δικαίως ἐξανέστη καὶ ἐτόνισεν ὅτι πρὸ τοῦ ὑψίστου ἐθνικοῦ σκοποῦ τῆς προστασίας καὶ ἐξυψώσεως τῆς νέας γενεᾶς, οἱοσδήποτε οἰκονομικὸς δισταγμὸς κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ θεσμοῦ εἶναι ἠθικῶς ἀπαράδεκτος καὶ δέον νὰ καταρρεύσῃ παταγωδῶς.

3. Ἀνάγκη ἀναθέσεως καθηκόντων δικαστῶν ἀνηλίκων καὶ εἰς γυναῖκας.—Ἐπὶ τούτοις συνιστῶμεν, ὅπως διανοίξωμεν τὰς πύλας τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων καὶ εἰς τὰς ἑλληνίδας ἐπιστήμονας, ἃς ἑρμητικῶς καὶ ζηλοτύπως διαφυλάσσει ἄχρι τοῦδε κεκλεισμένας ἡ ἀνδροκρατία. Ἂς παραμερισθῇ ὁ ἀνδρικὸς ἐγωϊσμός. Αἱ γυναῖκες οὐδὲ κατώτεραι, οὐδὲ ἀνώτεραι εἶναι ἀντιπαραβαλλόμεναι πρὸς τὸ ἀνδρικὸν γένος. Ἀξιολογικὴ σύγκρισις δὲν εἶναι ὀρθή, διότι ἑκάτερον τῶν φύλων κέκτηται ἁπλῶς ἰδίου ρυθμοῦ ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον καὶ ἰδίου ρυθμοῦ ἀξίαν. Αἱ ἐπιστήμονες γυναῖκες ὡς δικασταὶ ἀνηλίκων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ προσέφερον ἤδη πολλαπλᾶς καὶ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας. Ἡ τοιαύτη τρανὴ ἐπιτυχία ἠρμηνεύθη εὐχερῶς, καθ' ὅσον ἡ θεία φύσις ἐδίδαξε τῇ γυναικὶ τὸ ἀγαπᾶν, ἡ θεία φύσις ἐδίδαξεν αὐτῇ τὰ ἱερὰ τῆς μητρὸς καθήκοντα, διαχεούσης θέλγητρα ἐν τῷ βίῳ τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας, ἄλλαις λέξεσιν οἱ αἰώνιοι τῆς θείας φύσεως νόμοι ὥρισαν ἀμετατρέπτως τὴν σφαῖραν τῆς δράσεως καὶ τὴν μεγάλην κλῆσιν τῆς γυναικὸς ὡς σπουδαίας καὶ ἠπίας καὶ τρυφερᾶς ἀνατροφέως τῆς ἀθῴας παιδικῆς ἡλικίας. Διὸ καὶ ἡ γυνὴ δικαστὴς κατορθοῖ εὐχερέστερον τοῦ ἀνδρὸς νὰ κερδίζῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν δικαζομένων παιδίων καὶ γενικῶς δεικνύει θαυμαστὴν ἐπιτηδειότητα ἐν τῷ χειρισμῷ τῶν παιδικῶν ὑποθέσεων, ἰδίᾳ δὲ ἀναφορικῶς πρὸς παιδίσκας ἢ νεάνιδας, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς μικρᾶς ἡλικίας ἄρρενα παιδία.

4. Ἀνάγκη εἰσαγωγῆς εἰδικῆς Ἀστυνομίας ἀνηλίκων.—Ἐν συνεχείᾳ καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἐπιτελείου τῆς δικαστηριακῆς βοηθείας τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις παλαιοτέραν πρότασιν ἡμῶν περὶ ἱδρύσεως εἰδικῆς Ἀστυνομίας ἀνηλίκων ἢ κατ' εὐστοχωτέραν καὶ παιδαγωγικωτέραν ὁρολογίαν «εἰδικοῦ σώματος παιδονομίας», τόσον δ' ἐν τῷ κύκλῳ τῶν Ἀστυνομιῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅσον καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν Ἀστυνομιῶν ἐν τῇ ὑπαίθρῳ. Τὸ ἔργον τοῦ παιδονόμου ἀποτελεῖ πάντως λειτούργημα βαρύτατον μέν, οὐχ' ἧττον ὅμως ὑπεργόνιμον καὶ καρποφόρον, ἐφ' ὅσον θὰ ἀσκηθῇ προσφόρως καὶ κατ' εἰδήμονα τρόπον. Διὸ ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ μετὰ μεγίστης προσοχῆς αὐστηροτάτη ἐπιλογὴ τῶν ὑποψηφίων παιδονόμων, ἰδίως δὲ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῶν καὶ ἠθικῶν προσόντων. Διότι, ὡς εἰκός, πλὴν τῶν γενικῶν καὶ εἰδικῶν γνώσεων, προσαπαιτοῦνται ἰδιότητες χαρακτηρολογικαὶ καὶ κλίσεις ἠθικῆς φύσεως σπουδαῖαι οἷαι ἡ εὐγένεια ψυχῆς, πνεῦμα στοργῆς καὶ κοινωνικὰ συναισθήματα ἀπεριόριστα, γενικῶς δὲ καρδία οἰκτίρμων καὶ ἀγαθὴ ἔναντι τῶν νέων, πρόσφορος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸς παροχὴν βοηθείας εἰς αὐτοὺς ἐν πνεύματι ἰδίας ἀναλώσεως καὶ ἀπεριορίστου αὐτοθυσίας.

5. Ἀνάγκη συστηματικῆς ὀργανώσεως καὶ τονώσεως τοῦ σώματος τῶν ἐπιμελητῶν ἀνηλίκων, ἐξελισσομένων μέχρι τῆς ἀνωτάτης ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας.—Ἐν συνεχείᾳ συνιστῶμεν μετὰ δυνάμεως, ὅπως ὀργανωθῇ ἐπὶ συστηματικωτέρων βάσεων τὸ σῶμα ἐπιμελητῶν καὶ ἐπιμελητριῶν ἀνηλίκων. Οὗτοι καὶ αὗται θὰ ἔδει νὰ ἔχωσιν εἰδικὴν μόρφωσιν, εἰδικὰ προσόντα ἠθικὰ καὶ νὰ δύνανται νὰ ἐξελίσσωνται ἐν αὐτοτελεῖ σταδιοδρομίᾳ μέχρι τῶν ἀνωτάτων βαθμῶν τῆς ὑπαλ-

ληλικῆς ἱεραρχίας. Μὴ παρορῶμεν ὅτι ὁ ἐπιμελητὴς ἀνηλίκων δέον νὰ ἔχῃ καρδίαν παλλομένην πρὸς τὰ εὐγενῆ φρονήματα καὶ πρὸς τὰς γενναίας πράξεις, ὅτι δέον νὰ ἐμφορῆται ὑπὸ θελγήτρου ἀρετῆς καὶ πνεύματος αὐτοθυσίας καὶ ὅτι προώρισται νὰ ἀποτελέσῃ τὸν ἐν παντὶ φύλακα ἄγγελον τοῦ ἐν ἠθικῷ ἢ ἄλλῳ κινδύνῳ τελοῦντος παιδίου ἢ ἐφήβου, τοῦ ἐν ἀποξενώσει καὶ ἄρα ἐν συγκρούσει πρὸς τὴν κοινότητα εὑρισκομένου, ὅστις θὰ συμφιλιώσῃ τοῦτον πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν συνανθρώπων διὰ τῆς ἀπεράντου χριστιανικῆς του ἀγάπης. Ὑπογραμμίζομεν ὅτι ὁ ἐπιμελητὴς καὶ ἡ ἐπιμελήτρια ἀνηλίκων συνιστῶσιν ἐργάτας κοινωνικῆς προνοίας ἀφθάστου καὶ οὐρανίου μεγαλείου. Ταῦτα διὰ τοὺς ἁρμοδίους.

6. Ἀνάγκη ὀργανώσεως πλήρους δικτύου ψυχολογικῆς καὶ παιδαγωγικῆς, ἰατρικῆς καὶ ψυχιατρικῆς, τέλος δὲ κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς δικαστηριακῆς βοηθείας τῶν ἀνηλίκων. Ὁμοίως θεωροῦμεν ὡς ἀναγκαιοτάτην τὴν ὀργάνωσιν ἀνὰ τὴν χώραν πλήρους καὶ ἀρτίως συγκεκροτημένου δικτύου ψυχολογικῆς καὶ παιδαγωγικῆς, ἰατρικῆς καὶ ψυχιατρικῆς, τέλος δὲ κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀντιλήψεως τῶν νέων ἐν τῷ πλαισίῳ ἔνθεν μὲν προληπτικῶς τῆς ὑποβοηθήσεως τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ σχολείου ἐν τῷ παιδαγωγικῷ καὶ ἐκπαιδευτικῷ ἔργῳ αὐτῶν, ἔνθεν δὲ κατασταλτικῶς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς δράσεως τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων καὶ τῶν ποικίλων ἀναμορφωτικῶν, σωφρονιστικῶν ἢ ἄλλων ἱδρυμάτων ἀνηλίκων. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης ἐνδείκνυται ἐν πρώτοις ἡ ἵδρυσις κατὰ περιφερείας σταθμῶν πρώτων κοινωνικῶν βοηθειῶν, οἷος ὁ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος τῶν ἡμετέρων προσφιλῶν Βασιλέων. Περαιτέρω ἡ ἵδρυσις ἀφ' ἑνὸς σταθμῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἱδρυμάτων ψυχοβιολογικῆς καὶ κοινωνικῆς παρατηρήσεως (δι' ὧν ἄλλως τε θὰ λυθῇ κατὰ τὸν πλέον εὔστοχον τρόπον καὶ τὸ περίφημον, τὸ καταντῆσαν περιλάλητον, ζήτημα τῆς κρατήσεως τῶν ὑποδίκων νέων). Ὁμοίως ἐνδείκνυται ἡ ἵδρυσις «εἰδικῶν ψυχιατρείων ἀνηλίκων» λειτουργούντων ἀπαραιτήτως κατὰ τὸ οἰκογενειακὸν σύστημα, εἰδικῶν, ὁμοίως οἰκογενειακῶν, «ψυχικῶν ἀναρρωτηρίων νέων», εἰδικῶν οἰκογενειακῶν «ἀγροτικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἱδρυμάτων προοριζομένων διὰ πνευματικῶς καθυστερημένα παιδία», ὡς καὶ τέλος εἰδικῶν «σχολείων ἀμβλυνόων». Ἐν περαιτέρω συναφείᾳ συνιστῶμεν τὴν ἵδρυσιν ἀφθόνων ἀνὰ τὴν χώραν «συμβουλευτικῶν παιδαγωγικῶν σταθμῶν τῶν γονέων», ὡς καὶ τὴν καθιέρωσιν ἀφ' ἑνὸς τοῦ περιφήμου θεσμοῦ τοῦ «ἐπισκέπτου παιδαγωγοῦ» (διδασκάλου), ἀφ' ἑτέρου δέ, καθ' ἡμᾶς κριτάς, καὶ θεσμοῦ τοῦ «ἐπισκέπτου ἰατροῦ καὶ ψυχιατροῦ». Ὀλίγη καλὴ θέλησις ἀπαιτεῖται καὶ τὰ πάντα κατορθοῦνται. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ ὑφίσταται ἡ ὀλίγη αὕτη καλὴ θέλησις.

7. Ἀνάγκη συστηματικῆς ὀργανώσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς συμπαραστάσεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν δικαστικὴν καὶ σωφρονιστικὴν πρᾶξιν τῶν ἀνηλίκων.—Τεραστίαν ἀποδίδομεν σημασίαν καὶ εἰς τὴν συστηματικὴν ὀργάνωσιν καὶ τόνωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς συμπαραστάσεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγάπης, εἰς τὸ ἔργον τῶν δικαστηρίων, ἀναμορφωτηρίων, σωφρονιστηρίων, θεραπευτηρίων ἢ ἄλλων ἱδρυμάτων προνοίας ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων. Ἡ σωτηρία τῶν ἠθικῶς κινδυνευόντων νέων καὶ νεανίδων συνιστᾷ ἔργον πίστεως καὶ ἀγάπης, δηλονότι ἔργον ἐξόχως χριστιανικόν. Δὲν θὰ βαρυνθῶμεν δὲ νὰ τονίζωμεν ὅτι δυστυχῶς τὸ συναίσθημα τῆς ἐλλείψεως ἀγάπης, τὸ ὁποῖον κακῇ τῇ τύχῃ θὰ δοκιμάσῃ ἄνθρωπός τις κατὰ τὴν νεότητα αὐτοῦ, εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ὅπερ δημιουργεῖ ἀποθάρρυνσιν, ἀπαισιοδοξίαν, ψυχικὰ καρκινώματα, καὶ τελικῶς ἀποξένωσιν ἀπὸ τῆς κοινότητος διαμορφοῦσα λανθάνον μῖσος κατὰ τῆς θεωρηθείσης ὡς «ἀστόργου» κοινωνίας καὶ ἀντικοινωνικὸν χαρακτῆρα. Ἡ δὲ χριστιανικὴ ἀγωγή, ἐνέχουσα θησαυροὺς δυνάμεων, ἐφ' ὅσον πάντως δὲν ἐξικνεῖται μέχρι θρησκομανίας, εἶναι ἐπιτηδεία, εἶναι ἐπιτηδειοτάτη, ἵνα δώσῃ ἀκμαίαν ὤθησιν εἰς τοὺς ἐν ἠθικῇ καταρρεύσει εὑρισκομένους νέους πρὸς ζωογόνον πτῆσιν ἐπὶ συμφιλίωσιν πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ ἐπὶ ἠθικὴν ἀνάπλασιν. Ἀπετέλεσε δι' ἐμὲ ὑψίστην

ἀγαλλίασιν ἡ ἐπίσκεψις κατὰ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα τῶν νεαρῶν κρατουμένων ἐν ταῖς φυλακαῖς Καλλιθέας, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτοι περιεκύκλουν τὸν προσφιλῆ των Αἰδεσιμώτατον 'Ιερέα Πατέρα Δωρόθεον Βενάρδον, τὸν ὁποῖον ἠσθάνοντο κυριολεκτικῶς ὡς «πατέρα των», «πατέρα ἰδικόν των».

8. 'Ανάγκη καταργήσεως τῆς δημοσιότητος τῶν δικῶν κατ' ἀνηλίκων.—'Απὸ ἀπόψεως διαδικασίας ὀφείλομεν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι εἶναι καιρὸς ἐπὶ τέλους νὰ καταργηθῇ ἡ ὀδυνηρῶς δυσμενὴς δημοσιότης τῶν ποινικῶν δικῶν κατ' ἀνηλίκων. Εὐτυχῶς, ἐν μέρει χάρις καὶ εἰς προσωπικὴν ἡμῶν ἔγκαιρον ἐπέμβασιν παρ' ἀειμνήστῳ διακεκριμένῳ φίλῳ πληρεξουσίῳ ἐκ τῶν εἰσηγητῶν τοῦ νέου συντάγματος, ἐλήφθη σχετικὴ πρόνοια, ὥστε νὰ ἀρθῇ τὸ ἄλλοτε ὑφιστάμενον σχετικὸν συνταγματικὸν κώλυμα. 'Αληθῶς δὲ δὲν δύναται ἡ χριστιανικὴ καὶ οἰκογενειακὴ αὕτη μυσταγωγία τῆς δίκης ἀνηλίκου, ἐν ᾗ ἐπιζητεῖται νὰ συναντηθῶσι ἐν γαλήνῃ δύο ψυχαί, ἡ ψυχὴ τοῦ ὡρίμου δικαστοῦ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ δικαζομένου ἀώρου νέου, ἵνα ἀγαπηθῶσι καὶ ἵνα διὰ συμφιλιώσεως πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν συνανθρώπων διασώσῃ ἡ πρώτη τὴν δευτέραν, νὰ συμβιβασθῇ πρὸς οἱανδήποτε δημοσιότητα τῆς δίκης. 'Αρκετὰ θύματα ἐν τῇ ἑλληνικῇ πράξει θρηνοῦμεν ἤδη ἐκ τῆς καθιερωμένης ἄχρι τοῦδε τοιαύτης δημοσιότητος τῶν δικῶν τῶν ἀνηλίκων. Νομίζομεν δὲ ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν καὶ ἄλλα.

9. 'Υπόδειξις οἰκοδομικοῦ προγράμματος πρὸς ὑποβοήθησιν τῆς εἰσχωρήσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ πνεύματος ἐν τῇ δράσει τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων.—Πρὸς ὑποβοήθησιν μάλιστα τῆς διαμορφώσεως οἰκογενειακῆς διαδικασίας τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων προτείνομεν εἰς τὴν φωτεινὴν κρίσιν τῶν ἁρμοδίων, ὅπως, χαράσσοντες τὸ ἐνδεικνυόμενον ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης οἰκοδομικὸν πρόγραμμα, ἀρχίζωσι νὰ προβαίνωσι κατὰ σύστημα εἰς τὴν βαθμιαίαν ἀνέγερσιν εἰδικῶν οἰκίσκων πρὸς στέγασιν τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων μετὰ τοῦ συγκεκροτημένου ἐπιτελείου τῆς δικαστηριακῆς αὐτῶν βοηθείας. Οἰκίσκων θερμῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἔχωσι τὴν παγερὰν ἀτμόσφαιραν τῶν κοινῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ θὰ ὦσι διαμεμορφωμένοι εἰς ἑστίας οἰκογενειακῆς θαλπωρῆς, τρυφερότητος, ἀπαλότητος, ἐμπνεούσης ἐμπιστοσύνην, ἐνθάρρυνσιν καὶ ἠθικὴν αἰσιοδοξίαν. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι οἱ εἰς τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων προσερχόμενοι νέοι καὶ νεάνιδες εἶναι ἄτομα στερηθέντα τῆς ἀγάπης, ψυχικῶς πληγέντα, ἀποτεθαρρημένα, ἀπαισιόδοξα, εὑρισκόμενα ἐν ἀποξενώσει ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν συνανθρώπων, ἐντεῦθεν δ' ἐν πικρᾷ καὶ σκληρᾷ ἀπογοητεύσει, ἄτινα, ἵνα διασωθῶσι, δέον προηγουμένως νὰ δυνηθῶσι νὰ ἠρεμήσωσι καὶ ἐπανεύρωσι τὴν δεινῶς διασαλευθεῖσαν ψυχικὴν αὐτῶν γαλήνην.

10.—'Ανάγκη ριζικῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν σωφρονιστικῶν καὶ ἀναμορφωτικῶν ἱδρυμάτων τῶν ἀνηλίκων, βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξατομικεύσεως καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ συστήματος.—'Εν συνεχείᾳ θεωροῦμεν ὡς ὑψίστης σπουδαιότητος καὶ τὸ πρόβλημα τῶν «κλινικῶν τῆς ἠθικῆς νοσηρότητος τῆς νεότητος», ἤτοι τῶν ἐν 'Ελλάδι λειτουργούντων σωφρονιστικῶν καὶ ἀναμορφωτικῶν ἱδρυμάτων ἀνηλίκων. Πρὸ δύο ἀκριβῶς ἡμερῶν ἔγκριτος ἑλληνὶς ἐπιστήμων συνάδελφος, βλέπουσα περιέργως γενικῶς πάντα ρόδινα τὰ ἐν 'Ελλάδι ὡς πρὸς τὰ τῶν ἀνηλίκων, ἐχαρακτήρισε ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου προκαταβολικῶς ὡς κακῆς πίστεως πάντα, ὁ ὁποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ μὴ ᾖ ἱκανοποιημένος ἐκ τῶν λειτουργούντων παρ' ἡμῖν ἀναμορφωτικῶν καταστημάτων ἀνηλίκων. Παρὰ τὸν κίνδυνον ὅμως νὰ χαρακτηρισθῶμεν ὡς κακῆς πίστεως ὀφείλομεν μετὰ λύπης νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀκραδάντως κατ' ἐπιστήμην πιστεύομεν ὅτι, παρὰ πᾶσαν πρόθεσιν τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ, τὰ ἐν λόγῳ ἱδρύματα χωλαίνουσι, καὶ δὴ δεινῶς. 'Η δὲ ἐκτεθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐριτίμου καὶ ἀγαπητῆς ἑλληνίδος ἐπιστήμονος, πρὸς ἣν τρέφομεν εὐρυτάτην ἐκτίμησιν, στατιστικὴ τῶν εὐεργετικῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐν λόγῳ ἱδρυμάτων, καθ' ἡμᾶς κριτάς, δὲν ἀντέχει εἰς τοὺς στατιστικοὺς νόμους τῆς ἐμβαθύνσεως καὶ

τῶν μεγάλων στατιστικῶν ἀριθμῶν. Καὶ εἴμεθα ἀπαισιόδοξοι, διότι μὲ ἱδρύματα στρατῶνας, ἔνθα ὁ παῖς εἶναι εἷς ἀριθμός, «ἕνα νούμερο», δὲν ἀναμορφοῦνται οἱ ἠθικῶς πεπτωκότες. Χρειαζόμεθα πολλὰ καὶ ποικίλα μικρὰ ἱδρύματα ἀνηλίκων καὶ τοῦτο μὲν διὰ λόγους ἐξατομικεύσεως τῆς παιδαγωγικῆς μεταχειρίσεως διὰ κατανομῆς τῶν ἀνηλίκων κατὰ χαρακτηρολογικὰς κατηγορίας ἢ ἄλλας ἰδιορρυθμίας, τοῦτο δὲ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἀτομικῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς. Τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα δέον βαθέως νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν σωφρονιστικὴν πρᾶξιν. Αἱ στατιστικαὶ δὲ αὗται δεικνύουσιν ὅτι ὅσον ὀλιγωτέρους τροφίμους ἔχομεν ἐν μιᾷ φυλακῇ ἢ ἱδρύματι, ἀρχή, ἥτις ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἐνήλικας, κατὰ τοσοῦτον καὶ ὁ δείκτης τῶν ἐπιτυχιῶν ἀνέρχεται.

11. 'Ανάγκη ὀργανώσεως εἰδικῶς, ἐκπαιδεύσεως τῶν στελεχῶν τῆς δικαστικῆς καὶ σωφρονιστικῆς πράξεως τῶν ἀνηλίκων.—Συνετὴ προσπάθεια δέον νὰ καταβληθῇ ὁμοίως καὶ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν διαφόρων πάσης φύσεως στελεχῶν. Φρονοῦμεν δ' ὅτι θὰ ὑπεβοηθεῖτο ἡ ἐκπαίδευσις διὰ τῆς ἱδρύσεως εἰδικῶν ἑδρῶν «Δικαίου 'Ανηλίκων» (Jugenrecht) ἐν ταῖς Νομικαῖς Σχολαῖς τῶν Πανεπιστημίων, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ διὰ τῆς συνεργασίας μετὰ τῆς ἡμετέρας Παντείου 'Ανωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν 'Επιστημῶν τῶν 'Αθηνῶν, ἐξελισσομένης εἰς Σχολὴν Πολιτικῶν καὶ Κοινωνικῶν 'Επιστημῶν.

III. 'Επίλογος

1. Οὐχ' ἧττον, πιεζόμενοι ὑπὸ τοῦ περιωρισμένου τοῦ χρόνου, ὀφείλομεν νὰ σταματήσωμεν. Καὶ κατ' ἀνάγκην ἀντιπαρερχόμεθα ποικίλα ἄλλα καὶ πολλαχῶς σοβαρὰ σχετικὰ θέματα, ζωτικὰ διὰ τὴν ἠθικὴν σωτηρίαν τῶν ἀνηλίκων.

2. Δὲν εἶναι ὅμως ἐπαρκεῖς μόνον οἱ ἐκφωνηθέντες ἐν τῇ «ἑβδομάδι τοῦ παραστρατημένου παιδιοῦ» ὡραῖοι λόγοι καὶ αἱ ὡραῖαι εὐχαί, ἵνα ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτυχία. Διότι βεβαίως μόνον δραστηρίως ἐργαζόμενοι, καὶ οὐχὶ ἁπλῶς εὐχόμενοι, δυνάμεθα νὰ ἀνακουφίσωμεν τὴν ἑλληνικὴν νεότητα ἀπὸ τῆς ἠθικῆς ταλαιπωρίας. Ἂς ἀνυψωθῶσιν οἱ ἰθύνοντες ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ εἰς τὴν ἀξίαν «Μεγάλων 'Εργατῶν». Εἶναι ὡραῖον, ὡραιότατον τὸ θέαμα τοῦ 'Ελληνικοῦ Χριστιανικοῦ Κράτους, τοῦ Κράτους τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ—'Αγάπης, συναισθανομένου τὸ καθῆκον του ἔναντι τῶν κινδυνευόντων ἑλληνοπαίδων καὶ ἐκπληροῦντος αὐτὸ ἀξίως μετ' ἐπιμονῆς, καρτερίας καὶ ἀρετῆς.

Τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς ἡμετέρας προσφιλοῦς Πατρίδος ἐστὶν ἐκ τῶν δυσχερεστέρων. 'Αλλ' ἡ ἐπιτυχία δὲν κτᾶται ἐν ἀνέσει, ἀλλὰ διὰ τραχείας πάλης. Ἄλλως τε ἡ ὕπαρξις δεινῶν ἀντιξοοτήτων ἐπιβάλλει ἐπιτακτικώτερον καὶ τὸ καθῆκον πρὸς ἀκμαιοτέραν ἀντίστασιν καὶ σκληροτέραν ἀντίδρασιν.

3. 'Ο ἀνθρώπινος βίος, Κυρίαι καὶ Κύριοι, εἶναι βραχύς, βραχύτατος, κυριολεκτικῶς στιγμιαῖος, ταχύπτερος δὲ κατακρημνίζεται εἰς τὰς σκοτεινὰς ἀβύσσους τῆς αἰωνιότητος. Ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ἂς καταπλημμυρήσωσι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πάσης εὐγενοῦς ψυχῆς αἱ περίφημοι σκέψεις καὶ ἰδέαι τῶν μαθητῶν τοῦ Μεγάλου Ἕλληνος Πυθαγόρου: «Πῇ παρέβην, τί δὲ ἔρρεξα, τί μοι δέον καὶ οὐκ ἐτελέσθη;» Καὶ ἂς διψήσῃ ὁ ἄνθρωπος μεγάλων θείας πνοῆς ἔργων, οἷον κατ' ἐξοχὴν ἡ παρασκευὴ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἐρχομένων ἀνθρώπων. Τοιουτοτρόπως ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐμπλησθῇ ἀφάτου ἁγίας ἡδονῆς, ἀκτὶς τοῦ οὐρανίου ἡλίου θὰ διεισδύσῃ ἐν τῷ πνευματικῷ του βίῳ, ἀόρατος δύναμις θὰ προσεγγίσῃ τὴν ψυχήν του, 'Εκείνῳ, ἐξ οὗ προέρχεται. Τῇ ἀληθείᾳ δὲ τὸ ἔργον τῆς διασώσεως τῶν νέων ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ ἠθικοῦ θανάτου ὅστις εἶναι καὶ ὁ χειρότερος, συνιστᾷ «θήραμα κάλλιστον βίῳ».

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΔΙΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΑΤΟΜΑ
(ΜΕΝΤΙΟΥΜ)

Ὑπὸ κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

—Αἱ ὑπεράνθρωπες ἰδιότητές μας.
—Ὁ σκοπὸς τῆς ψυχικῆς ἐρεύνης.
—Ἡ ψυχοφυσιολογία ὡς ἐπιστήμη.

Αἱ ὑπεράνθρωποι ἰδιότητές μας

Τί ἐννοοῦμε λέγοντες «ὑπεράνθρωπος ἰδιότης;». Ἐὰν σπουδάσωμεν τὴν ἐξαΰλωσιν τοῦ Ραδίου (ἀκτῖνας α-β-γ) εὑρίσκομεν ὅτι αἱ τελευταῖαι αὐταὶ διατρυποῦν τὴν ὕλην. Βλέπουν διὰ μέσου αὐτῆς σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε. Εἶναι δηλαδὴ ὅμοιαι μὲ τὰς ἀκτῖνας Ραϊντγκεν καὶ τὰς ἀκτῖνας Χ.

Ἡ ἀρχαιοτέρα τῶν Ἑλληνίδων «μέντιουμ» καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» κ. Κωνσταντία Νικολαΐδου

Ὅπως ὅμως διδάσκῃ ἡ Φυσική, ὅλα τὰ σώματα μποροῦν νὰ γίνουν ραδιενεργὰ ἔν τινι μέτρῳ ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας (ἐπίδρασις φωτός, θερμότητος, ἀκτίνων Χ κλπ.). Ὥστε, ἡ ἐξαΰλωσις ὅλων τῶν ὑλικῶν σωμάτων ἔχει ὑπερανθρώπους ἰδιότητας, διότι διὰ τῆς διασπάσεως τῶν ἠλεκτρονίων των ἐκλύεται ἐνέργεια εἰς καθαρωτέραν (ἀραιοτέραν) κατάστασιν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶναι ὕλη, συνισταμένη ἐξ ἠλεκτρονίων, ἀπόδειξις δὲ ὅτι ἔχει ὑπερανθρώπους ἰδιότητας εἰς λανθάνουσαν κατάστασιν εἶναι τὰ μέντιουμ, τὰ ὁποῖα δέον νὰ θεωρηθοῦν ζωντανὰ Ράδια.

Μόλις ὡρισμέναι συνθῆκαι ἐπιδράσουν εἰς τὸν ὀργανισμὸν καὶ κλονίσουν τὴν φυσιολογικὴν ἰσορροπίαν του, ὅπως ὁ ὕπνος, ὁ ὑπνωτισμός, τὰ χρόνια καρδιακὰ καὶ πνευματικὰ νοσήματα, τὸ ψυχορράγημα, ἡ φανατικὴ πίστις κλπ., ἐκδηλώνονται πράγματι ὑπεράνθρωπα φαινόμενα.

Ἡ Τηλεπάθεια, ἡ Διόρασις, ἡ Ψυχομετρία, τὸ Ἐκτόπλασμα, ἡ Τηλεκινησία, ἡ Τηλεψυχία, ἡ Διακόμισις, ποὺ θὰ περιγράψωμεν κατὰ σειρὰν εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εἶναι καταπληκτικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς δημιουργικῆς ἐνεργείας ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ζωϊκὸν σῶμα καὶ τὰς κατέχομεν ὅλοι εἰς λανθάνουσαν κατάστασιν. Εἴμεθα πράγματι καὶ ἡμεῖς μικροὶ Θεοί.

Ἄλλη ἀπόδειξις τῶν ὑπερανθρώπων αὐτῶν ἰδιοτήτων μας, εἶναι ἡ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῶν ὀργάνων του, αἱ θαυμασταὶ λεπτομέρειαι τῆς διατροφῆς, τῆς αὐθυπερασπίσεως, τῆς ἐπουλώσεως, τῆς αὐξήσεως, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἓν μέρος τῆς Ὑποσυνειδήτου Ψυχῆς.

Ὁ σποπὸς τῆς ψυχικῆς ἐρεύνης

Ἀνέκαθεν ὑπὸ τοῦ διανοητικοῦ ἀνθρώπου, ἐτέθησαν τὰ μεγάλα προβλήματα τοῦ τί εἶναι, πόθεν ἔρχεται, ποῦ πηγαίνει.

Ἐὰν πιστεύσωμεν τὸν ὑλισμόν, ὅλα καταρρέουν εἰς ἐρείπια. Ὅλον τὸ θαυμάσιον σύμπαν, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ μικροτέρα λεπτομέρεια προξενεῖ κατάπληξιν, εἶναι ἀποτέλεσμα τυφλῆς συμπτώσεως, χάος πρίν, ἐξουθένωσις κατόπιν. Κύτταξε λοιπὸν πῶς ν' ἀπολαύσῃς τὴν ζωὴν ἀδιαφορῶν διὰ τοὺς ἄλλους!...

Ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως ὅμως τῆς ραδιενεργείας, ἡ ὁποία ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ὕλη εἶναι ἐνέργεια συμπυκνωμένη, ὁ ὑλισμὸς οὐσιαστικῶς κατέρρευσε καὶ τὰ ψυχικὰ φαινόμενα δίδουν τὸ τελειωτικὸν κτύπημα εἰς τὸ ὀλέθριον ἔργον του. Διότι ἀποδεικνύουν πειραματικῶς τὴν ὕπαρξιν στὸ ἀνθρώπινον σῶμα κάποιου ἄλλου παράγοντος ποὺ δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας καὶ ἔχει ὑπερανθρώπους ἐκδηλώσεις.

Ὁ παράγων αὐτός, ἐκπεμπόμενος ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν μέντιουμ, μαντεύει τὴν σκέψη τρίτων (Τηλεπάθεια), βλέπει διὰ μέσου τῆς ὕλης (Διόρασις), μετακινεῖ ἀντικείμενα καὶ ἐκτελεῖ μηχανικὰς πράξεις ἐνσυνειδήτους. (Τηλεκινησία), ἐξαϋλώνει καὶ ἀνασυνθέτει τὴν ὕλην (Ἐκτόπλασμα) κλπ.

Σήμερον ἡ ὕπαρξις ψυχῆς, τὸ πρόβλημα ποὺ τόσας χιλιάδας ἔτη προσεπάθησε ματαίως νὰ λύσῃ ἡ φιλοσοφία, ἀποδεικνύεται πειραματικῶς διὰ τῶν Τηλεκινητικῶν φαινομένων (ἴδε τόμον 1930 τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν) καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ὡραιότερον δῶρον ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ νέα αὐτὴ ἐπιστήμη εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ περισσότερος κόσμος ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν βιοπάλην, οὔτε ἰδέαν ἔχει τῶν θριαμβευτικῶν αὐτῶν κατακτήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, οἱ Θεολόγοι οὔτε κἂν τὰς φαντάζονται, τὴν δὲ ἐπίσημον ἐπιστήμην πρέπει νὰ τὴν παίρνῃ κανεὶς διὰ τῆς βίας νὰ παραστῇ εἰς πειράματα.

Ὅλοι ὅμως μόλις ἅπαξ παραστοῦν, ἀπὸ Σαῦλοι γίνονται Παῦλοι.

Διὰ μιᾶς ἀνοίγουν τὰ μάτια στὸ νέον φῶς καὶ γίνονται οἱ ἐνθουσιώδεις κήρυκές του.

Κυττάξτε ἁπλῶς τὰ ὀνόματα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διετέλεσαν μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν ἐρευνῶν :

Κατσαρᾶς, Βορέας, Λιβιεράτος, Μπένσης, Νιρβάνας, Φιλαδελφεύς...Τὸ ἄνθος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως.

Ὑπάρχει ὡραιοτέρα νίκη ἀπὸ αὐτὴν διὰ μίαν νέαν ἐπιστήμην στὰ πρῶτα βήματά της;

Καὶ ἡ δωρεὰ τῆς κόρης τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ἐμμ. Μπενάκη, κ. Ἀλεξάνδρας Κ. Χωρέμη ποὺ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος ἀνέλαβε τὴν ἐξασφάσιν τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ἔργου, συμπληρώνει τὴν νίκην αὐτήν.

Ἡ ψυχοφυσιολογία ὡς ἐπιστήμη

Ἡ ψυχοφυσιολογία καταρτισθεῖσα εἰς νέον κλάδον τῆς ἐπιστήμης κατὰ τὰ τελευταῖα ἑβδομήκοντα ἔτη χάρις εἰς τὴν θαρραλέαν ἀπαρχὴν τῆς Βρεττανικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν καὶ συνεχιζομένη ὄχι πλέον μὲ βήματα, ἀλλὰ μὲ ἅλματα ἔχει μίαν ἀκλόνητον βάσιν : Τὸ ἀποδεικτικὸν πείραμα. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Βάκωνος ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ἔπαυσε ν' ἀγαπᾷ τὰ ὡραῖα λόγια. Θέλει ἔργα καὶ χωρὶς ἀποδεικτικὸν πείραμα δὲν πιστεύει τίποτε. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀξία τῆς Ψυχοφυσιολογίας.

Διότι κάθε λόγον της, χάρις εἰς τὰ μέντιουμ, τὸν ἀποδεικνύει.

Τὴν σήμερον, ἡ Ἑλληνικὴ Ἑταιρεία Ψυχικῶν ἐρευνῶν μολονότι ἐργασθεῖσα ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν χωρὶς ὀβολὸν καὶ χωρὶς καμμίαν ὑποστήριξιν, εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀποδείξῃ καὶ εἰς τὸν πλέον δύσπιστον τὰ μεγαλείτερα φαινόμενα τῆς Ψυχοφυσιολογίας,

ἰδιότητας ὑπεραν θρώπους τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς: Τηλεπάθειαν—Διόρασιν—Ψυχομετρίαν.

Ὁ πειραματισμὸς δὲ αὐτὸς εἶναι τόσον εὔκολος, τόσον γοητευτικός, ὥστε εἰς πολὺ μικρὸν καιρόν, θ' ἀπασχολῇ εὐχαρίστως κάθε διανοητικὸν ἄνθρωπον ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ἀνακάλυψις μέντιουμ δὲν εἶναι διόλου δύσκολος.

Μερικοὶ φαντάζονται ὅτι τὰ μέντιουμ εἶναι σπάνια ὅπως οἱ κομῆται...Λοιπὸν ὄχι! Κατὰ τὴν ἀτομικὴν πεῖραν μου τὰ ἐνενῆντα πέντε τοῖς ἑκατὸν τῶν ἀνθρώπων εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μέντιουμ.

Μερικὰ ἐξ αὐτῶν—τὰ ὀλιγώτερα—εἶναι φυσικὰ ἰσχυρότατα, ἀλλὰ καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ὑπολοίπων καταλλήλως ἀσκούμενοι ἠμποροῦν ν' ἀναπτύξουν τὰς θαυμασίας αὐτὰς ἰδιότητας. Εἰς τὰς ἰνδίας καὶ τὸ Θιβέτ, ἡ ἄσκησις αὐτὴ ἐξασκεῖται εἰς εὐρυτάτην κλίμακα.

Λοιπὸν ἠμποροῦμεν εὐκόλως νὰ ἀνακαλύψωμεν μέντιουμ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον. Ἐκλέγομεν ἄτομα τὰ ὁποῖα νὰ ἔχουν σημειώσει ψυχικὰ φαινόμενα εἰς τὴν ζωήν των, ὡς Τηλεπάθειαν μετὰ τῶν οἰκείων των, ὅταν ἔχουν συχνάκις ὄχι μόνον τὴν ἴδιαν σκέψιν ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν λέξιν εἰς τὸ στόμα («Ἀπὸ τὸ στόμα μου τὸ πῆρες...»), ὄνειρα πραγματοποιημένα, προαισθήματα κλπ.

Τοὺς λέγομεν λοιπὸν νὰ σφίξουν συμπεπλεγμένα τὰ δάκτυλα τῶν δυὸ χειρῶν καὶ ὅταν μετρήσωμεν ἕν, δύο, τρία, δὲν θὰ ἠμπορέσουν ν' ἀνοίξουν πλέον τὰ δάκτυλά των. Πράγματι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τ' ἀνοίξουν!

Τὰ ἄτομα αὐτά, ἐπιδεκτικὰ ὑποβολῆς, εἶναι τὰ ζητούμενα μέντιουμ, κατάλληλα διὰ τὰ πειράματά μας.

Ἐπ' αὐτῶν ἠμπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς τὸν ὑπνωτισμὸν σύμφωνα μὲ τὰς λεπτομερεῖς ὁδηγίας τοῦ 2ου τόμου (1926) τῶν «Ψυχικῶν ἐρευνῶν» ὅστις ἐγράφη ἐπίτηδες πρὸς δημιουργίαν πειραματιστῶν.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τονίζομεν ἰδιαιτέρως ἓν σημεῖον: Ὑπάρχει ἡ πρόληψις ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς βλάπτει. Οὐδὲν ἀνακριβέστερον. Τὰ καλλίτερα καὶ ἀρχαιότερα μέντιουμ τῆς Ἑταιρείας ἔχουν σιδερένια ὑγεία, εἶδα δὲ ἄτομα χλωμά, λυμφατικά, ἀδύνατα, ἐξασκοῦντα ἀπὸ ἐτῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μέντιουμ καὶ τὰ ὁποῖα τὴν σήμερον ἐδιπλασιάσθησαν ἢ ἐτριπλασιάσθησαν εἰς ὄγκον.

Τοῦτο ὅμως ἐννοεῖται ὅταν τὸ ὑποψήφιον μέντιουμ δὲν εἶναι ἄτομον νοσηρόν. Τότε ὅμως τὸ παραμικρὸν ἠμπορεῖ νὰ βλάψῃ, καὶ ὀλίγος περίπατος περισσότερον τοῦ δέοντος καὶ περισσότερον φαγητὸν κλπ.

Διὰ τοῦτο ἀπαραίτητον εἶναι πρὸ τῆς ἐνεργείας συστηματικῶν πειραμάτων μ' ἓν ἄτομον, νὰ ἐξετάζεται τοῦτο ἀπὸ ἐπιστήμονας ἰατρούς. Ὀργανισμοὶ νοσηροί, ἰδίως πάσχοντες ὀργανικὰς βλάβας τῆς καρδίας καὶ ἐντόνως ὑστερικοὶ εἶναι ἄχρηστοι καὶ ἐπικίνδυνοι εἰς τὸν πειραματιστήν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Η ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΑΤΟΜΟΥ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΚΙΝΝΑ** τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων

Τὶ εἶναι ταὐτότης; Ἐτυμολογικῶς καθίσταται προφανὴς ἡ σημασία τῆς λέξεως. Εἶναι «τὸ αὐτό». Ἡ ταὐτότης δὲ ἑνὸς ἀτόμου στηρίζεται ἐπὶ γνωρισμάτων, δι' ὧν διακρίνεται ἑτέρου ἀτόμου.

Ἡ ταὐτότης, ὅθεν, δέον νὰ ὁρισθῇ ὡς **τὸ σύνολον τῶν μονίμων καὶ ἀσφαλῶν γνωρισμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἓν ἄτομον, ἄλλου.**

Δὲν ὑπάρχουν δύο ἄτομα ἀκριβῶς ὅμοια. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διαφέρουν σωματικῶς καὶ βιολογικῶς.

Ἡ πλάνη περὶ τὴν πραγματικὴν ταὐτότητα τοῦ ἀτόμου ὑπῆρξεν ἡ σημαντικωτέρα πηγὴ πρὸς παραπλάνησιν τῆς Δικαιοσύνης. Ἰδοὺ μία ταὐτότης ἀμφισβητηθεῖσα, ἑνὸς δικαζομένου ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου π.ἔ., εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐδικάζετο ἄτομόν τι καὶ κατὰ τὴν δίκην αὐτὴν ἠμφισβετήθη ἡ ταὐτότης τοῦ κατηγορουμένου.

Κατὰ τὴν εἰδησεογραφίαν τῶν ἐφημερίδων, τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου κατεῖχεν ὁ Ι. Νικ., ἐτῶν 30, μηχανικός, κατηγορούμενος ὅτι κατὰ τὸ Δεκεμβριανὸν κίνημα ὡς Δ. Κ., ἐτῶν 28, καταστηματάρχης ποδηλάτων, διέπραξεν ἐκτελέσεις ἐθνικοφρόνων πολιτῶν.

Οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες τῆς κατηγορίας κατέθεσαν ὅτι ὁ δικαζόμενος δὲν ἦτο καὶ ὁ καταζητούμενος ἐκτελεστής, διότι ἐκεῖνος ἦτο ἀναστήματος ὑψηλοῦ, ξανθὸς καὶ γαλανομμάτης, ἐνῷ ὁ καταζητούμενος ἦτο κοντὸς καὶ μελαχροινός. Ἀκόμη δὲν ἀνεγνώριζον τὸν δικαζόμενον ὡς Δ. Κ., οὔτε ἄτομα συλληφθέντα τότε ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐπίσης ὁ κατηγορούμενος εἰς τὴν ἀπολογίαν του ἠρνήθη ὅτι ὀνομάζεται Δ. Κ. ἢ ὅτι μετεχειρίσθη ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς ἐκτελέσεις.

Κατόπιν τούτου, οἱ ἔνορκοι ἀπήντησαν ἀρνητικῶς εἰς τὰ τεθέντα ἐρωτήματα καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὸν ἠθῴωσεν.

Ὑπὸ τῆς συλλαβούσης Ἀρχῆς δὲν ἐξηκριβώθη ἡ ταὐτότης τοῦ κατηγορουμένου, ὅταν τὸ πρῶτον συνελαμβάνετο; ἠρκέσθη εἰς γενομένην ψευδῆ δήλωσιν τυχὸν ταὐτότητος ὑπὸ τοῦ συλληφθέντος;

Διὰ τὴν Ἀστυνομίαν ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταὐτότητος παντὸς ὑπ' αὐτῆς συλλαμβανομένου, ἐφ' ὅσον ἔχει γεννηθῇ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν προσωπικότητά του εἶναι πρωταρχικὸν ζήτημα.

Ἡ προσωπικότης κάθε ἀτόμου «Status Personal» πρέπει νὰ πιστοποιῆται τὸ ταχύτερον, ἀφ' οὗ τοῦτο θὰ εἶναι ἀπαραίτητον. Ἡ γνῶσις τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου καὶ εἰς τὸ Ποιν. Δίκαιον εἶναι ἀναγκαία, λόγῳ τῆς ἀτομικότητος ὡς πρὸς τὴν εὐθύνην τοῦ προσώπου διὰ πᾶσαν παράνομον ἐνέργειαν ἢ παράλειψιν ὡς καὶ τῆς ἐξατομικεύσεως τῆς ποινῆς.

Τὸ νὰ εἶναι γνωστὴ ἡ ταὐτότης τοῦ ἐγκληματοῦντος ἀτόμου ἰδία, τόσον εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς ὅσον καὶ εἰς τὰς Δικαστικὰς καὶ Σωφρονιστικὰς Ἀρχάς, εἶναι ἐξαιρετικὸν στοιχεῖον ἀλλὰ καὶ πρωταρχικὸν διὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐγκληματικότητος ὡς καὶ διὰ τὴν πρόληψιν ταύτης.

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταὐτότητος τοῦ ἀτόμου δὲν στερεῖται σημασίας καὶ δι' αὐτὴν τὴν δικσφάλισιν τῆς ὁμαλῆς διαβιώσεώς του ἐν τῇ Κοινωνίᾳ.

Ἡ Ἀστυνομία ἐπιτυγχάνει εἰς τὸ ἔργον της, τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος προληπτικῶς ἢ κατασταλτικῶς, ἐὰν γνωρίζῃ καλῶς τὴν διαγωγὴν τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ της κατοικούντων μονίμως ἢ καὶ προσωρινῶς ἀκόμη ἀτόμων.

Διὰ νὰ γνωρίζῃ ὅμως τὴν διαγωγήν των, πρέπει κατὰ πρῶτον λόγον νὰ γνωρίζῃ τὴν ταὐτότητά των καὶ ἐν περιπτώσει ἀγνοίας νὰ εἶναι εἰς θέσιν τὸ ταχύτερον, ἄνευ ἀμφισβητήσεων, νὰ ἐξακριβώνῃ ταύτην. Ὅσον ὅμως δύναται νὰ θεωρηθῇ εὔκολος ἡ ἐνέργεια αὐτὴ διὰ τὴν Ἀστυνομίαν τῆς ὑπαίθρου, διὰ τὴν Ἀστυνομίαν τῶν πόλεων καὶ δὴ τῶν μεγάλων, παρουσιάζει δυσκολίας, ὅταν ληφθῇ μάλιστα ὑπ' ὄψει μὲ πόσην εὐχέρειαν μετακινοῦνται τὰ ἄτομα, μὲ τὰ σύγχρονα συγκοινωνιακὰ μέσα, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐκ τούτου εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Μὲ πόσην δὲ εὐκολίαν προσπαθοῦν τὰ ἐγκληματοῦντα ἄτομα νὰ πκραπλανοῦν τὴν Ἀστυνομίαν ὡς πρὸς τὴν πραγματικήν των ταὐτότητα, μὲ τὴν ὑφισταμένην μάλιστα ἐν Ἑλλάδι συνωνυμίαν καὶ πόσον συχνὰ τὸ ἐπιτυγχάνουν,εἶναι εἰς ὅλους γνωστόν.

Προσφάτως ἀνεγράφη ἡ ἑξῆς εἴδησις εἰς τὰς ἐφημερίδας :

«Τὸ Τμῆμα Ἀσφαλείας Πατρῶν καὶ ἡ Διοίκησις Χωροφυλακῆς Ἀχαΐας ἐνεργοῦν ἀνακρίσεις, προκειμένου νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ταὐτότητα ἑνὸς μυστηριώδους ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ὁ ἐκτελεσθεὶς ὑπὸ τῶν Γερμανῶν Π. Γ. ἐκ τοῦ χωρίου Ἅγιος Κωνσταντῖνος τοῦ Αἰγίου.Ἡ μητέρα τοῦ Γ., ὁ ἀδελφός του καὶ ἡ ἀδελφή του, πρὸς τοὺς ὁποίους παρουσιάσθη ὁ ἄγνωστος, δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιμένει ὅτι εἶναι πράγματι ὁ Π. Γ. καὶ ὅτι διέφυγε τὴν ἐκτέλεσιν καὶ μετεφέρθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν εἰς Γιουγκοσλαβίαν καὶ Ἀλβανίαν καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας μόλις τώρα κατώρθωσε, μέσῳ Γιουγκοσλαβίας, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ἄγνωστος μετεφέρθη εἰς Πάτρας ὅπου, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς μητέρας τοῦ Γ., ὑπεβλήθη εἰς νέαν ἀνάκρισιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν κατώρθωσε ν' ἀποδείξῃ ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Γ., περιέπεσεν εἰς πολλὰς ἀντιφάσεις καὶ τέλος ἰσχυρίσθη ὅτι πάσχει ἀπὸ ἀμνησίαν».

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, κατὰ τὰς ἐφημερίδας, ἡ ταὐτότης του διελευκάνθη. Ἐπρόκειτο περὶ πολυωνύμου ἀπατεῶνος, ἔχοντος ἀποδράσει ἀπὸ τὰς φυλακὰς Κασσάνδρας.

Ἐκ τῶν ἀναφερθέντων, φανερὸν γίνεται πόσον ἐνδιαφέρουσα καθίσταται ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταὐτότητος ἑνὸς ἀτόμου.

Δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ σπουδὴ τοῦ ἐγκλήματος περιστρέφεται εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ταὐτότητος. Αἱ διάφοροι ἀποδείξεις, ἡ μαρτυρική, αἱ ἐνδείξεις, τὰ ἴχνη, ἡ πραγματογνωμοσύνη κλπ. εἰς ἕνα σκοπὸν τείνουν πῶς ν' ἀποδειχθῇ ἡ ταὐτότης ὑπόπτου ἢ ἐνόχου ἐγκλήματος.

Τὸ ζήτημα τῆς ταὐτότητος ἐμφανίζεται μὲ σπουδαιοτέραν ἀξίαν, εἰδικώτερον εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὑποτροπῆς τοῦ ἐγκληματίου.

Ὁ ἐγκληματίας, παρασυρόμενος ἀπὸ ἐγκλήματος εἰς ἔγκλημα, ἀποδεικνύει ὅτι ρέπει εἰς τοῦτο, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ πρότερον ποινῆς δὲν συνετίσθη. Ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ παρουσιάζεται ἀνεπαρκής, διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ ἐγκληματίου τούτου, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχικὴ διαφθορὰ ἔχει ἐπιταθῇ καὶ ἡ ἐπὶ τῆς ὑποτροπῆς ἐπιβολὴ αὐστηροτέρας ποινῆς εἶναι ἀπαραίτητος.

Ἐντεῦθεν διάφορος εἶναι ἡ μεταχείρισις τοῦ καθ' ἕξιν ἐγκληματίου ὡς καὶ τὰ μέτρα τὰ λαμβανόμενα κατὰ τούτου δραστικώτερα, ἀπὸ ἀπόψεως δικαστικῆς καὶ σωφρονιστικῆς, ἵνα οὕτω ἡ Κοινωνία προστατεύηται ἀποτελεσματικώτερον.

Ἡ Ἀστυνομία συλλαμβάνουσα ἐγκληματίαν, ἔχει καθῆκον νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ συλληφθεὶς ἔχει καταδικασθῇ ἄλλοτε δι' ὅμοιον ἀδίκημα, δι' ὃ ἐκ νέου συνελήφθη ἢ ἄλλο, ποίας ποινὰς ἔχει ὑποστῇ καὶ ἂν ἔχῃ καταδικασθῇ μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα ἢ μὲ ἄλλο, ἢ ἐκκρεμῇ κατ' αὐτοῦ κατηγορία.

Τὸ ποινικὸν παρελθὸν τοῦ ἐγκληματίου εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι γνωστόν, διότι τοῦτο θέλει ληφθῇ ὑπ' ὄψει διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς καὶ διὰ τὴν ἐν τῇ φυλακῇ σωφρονιστικὴν μεταχείρισίν του.

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταὐτότητος εἶναι ἀπὸ τὰ ζητήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὴν Πολιτείαν. Ἡ Ἀστυνομία κατὰ πρῶτον λόγον καλεῖται ἵνα, διὰ τῆς συγκεντρώσεως περὶ τὴν ταὐτότητα τῶν στοιχείων τοῦ ἐγκληματίου, παράσχῃ συνδρομὴν εἰς τὸ ἔργον τῆς Δικαστικῆς Ἀρχῆς διά τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς.

Διὰ τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ταὐτότητος ἀτόμου τινὸς ἐπιτυγχάνεται ἐπὶ πλέον καὶ ἡ διαπίστωσις τῆς ἐνδεχομένης ἐνοχῆς του εἰς διαπραχθὲν ἔγκλημα καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς ταὐτότητος πτώματος ἀνθρώπου, γεγονότα ἄτινα βοηθοῦν ὡς γνωστόν, πλειστάκις εἰς τὴν ἐξιχνίασιν ἐγκλήματος.

Διὰ τὸ τόσον ἐνδιαφέρον ζήτημα τῆς ἐξακριβώσεως, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὴν ἐγκληματολογίαν, διότι ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταὐτότητος εἶναι ἀναγκαία καὶ εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον, τὸ διοικητικόν, καὶ τὸ ἐμπορικόν, ἀσχολεῖται ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἀστυνομία.

Αὕτη, μελετῶσα τὴν φυσικὴν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου ἐπιμελῶς, δύναται ἐξ αὐτῆς νὰ διαγνώσῃ ἀνθρωποψυχολογικῶς τοῦτο. Ἐκ τῆς φυσικῆς ἐξετάσεως τοῦ ἀτόμου δύναται, τοὐλάχιστον ἐν μέρει, νὰ διαγνωσθῇ καὶ ἡ ἠθικὴ προσωπικότης του.

Χαρακτηριστικά, ἰδιαίτερα σημεῖα, στιγματισμός, οὐλαί, ποσάκις δὲν παρουσιάζουσι σημεῖα δηλωτικὰ ἀξιολόγων γεγονότων τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου, συντρέχοντα εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ταὐτότητός του.

Ἐπιτυγχάνεται δὲ ἡ βεβαίωσις τῆς φυσικῆς ταὐτότητος τοῦ ἀτόμου, ἀποκρυσταλλουμένης τῆς φυσικῆς ἀτομικῆς προσωπικότητος, διὰ τῆς Σημάνσεως.

Διὰ τοῦ ὅρου σήμανσις, ἀποδίδεται ἡ ἔννοια τοῦ χαρακτηρισμοῦ ἀτόμου τινος καὶ ἐπειδὴ εἰδικώτερον ἡ σήμανσις χρησιμοποιεῖται ἐπὶ ἐγκληματιῶν, γίνεται ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου ἐγκληματολογικὴ σήμανσις.

Ἡ ἐγκληματολογικὴ σήμανσις χρησιμοποιεῖται καὶ ἐν τῷ προληπτικῷ καὶ ἐν τῷ κατασταλτικῷ ἔργῳ τῆς Ἀστυνομίας. Διὰ τῆς ἐγκληματολογικῆς σημάνσεως, βεβαιουμένης τῆς ταὐτότητος τοῦ ἐγκληματίου λαμβάνονται πλειστάκις διοικητικὰ μέτρα (προληπτικὴ ἐνέργεια) κατὰ τοῦ ἐγκληματίου, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἀποβῇ οὗτος ἀκίνδυνος ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐξακριβουμένης τῆς ταὐτότητος διὰ τῆς ἐγκλημ. σημάνσεως τοῦ ἐγκληματίου, ἐν περιπτώσει διαπράξεως ὑπὸ τούτου ἐγκληματικῆς πράξεως, παρέχεται εὐχέρεια πρὸς καταδίωξίν του (κατασταλτικὴ ἐνέργεια).

Ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς μέσον βεβαιώσεως τῆς ταὐτότητος ὁ στιγματισμός, καθ' ὃν ἐστίζοντο οἱ ἐγκληματίαι εἰς τὸ σῶμα, χρησιμοποιουμένου καυστῆρος ἢ σιδήρου πυρακτωμένου. Ὁ τρόπος οὗτος ἐφηρμόζετο κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Κατὰ τὸν Δον αἰῶνα μ. Χ. εἰς τοὺς Ἰάπωνας, Ἰνδούς, Ρωμαίους καὶ Ἕλληνας οἱ ἐγκληματίαι ὑπεβάλλοντο εἰς στιγματισμόν. Τοῦτο δὲ ἐγένετο καὶ ἐν τῇ Δύσει κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα.

Παρὰ τῶν Ἑλλήνων ὁ στιγματισμὸς τῶν ἐγκληματιῶν ἐγένετο ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὧν ἀνεξίτηλος, οἱ δὲ στιγματισμένοι ἐγκληματίαι ἐλέγοντο στιγματίαι ἢ στίγωνες καὶ τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐγένετο ἡ στίξις στιγεύς. Παρὰ δὲ τῶν Ρωμαίων ἡ στίξις ἐγένετο εἰς τὸ πρόσωπον.

Διὰ τοῦ στιγματισμοῦ, ἡ βεβαίωσις τῆς ταὐτότητος δὲν ἦτο λυσιτελὴς διὰ τὸν σωφρονισμὸν καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ ἐγκληματίου, συμφώνως μὲ τὰς κρατούσας νέας ἀντιλήψεις περὶ μέσων βελτιώσεως τοῦ ἐγκληματίου, δι' ὧν ἡ μέριμνα ἐκδηλοῦται ἤδη ὑπὸ τῶν Κρατῶν καὶ ἔπαυσε ἐφαρμοζομένη. Πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ ταὐτότης τοῦ ἀτόμου δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα του καὶ διὰ τούτου ἐπιβεβαίωσις ἐνοχῆς του εἰς ἔγκλημα δύναται νὰ προέλθῃ.

Ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἰατροδικαστικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου Δρ. Σίμπσον, εἰς τὸ 115ον ἐτήσιον συνέδριον «τῆς Βρεταννικῆς ἑταιρίας πρὸς προαγωγὴν

τῆς ἐπιστήμης», ἐδήλωσεν ὅτι ἡ σύστασις τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος ἀποτελεῖ σημαντικὸν βοήθημα διὰ τὴν ἀπόδειξιν ταὐτότητος ἐγκληματίου..

Κατὰ τὴν ἰατρικήν, εἶπεν ὁ καθηγητής, συνήθως τὸ ἀνθρώπινον αἷμα διαιρεῖται εἰς ἕξ ἢ ὀκτὼ ὁμάδας. Ἡ ἐπιστήμη ὅμως διακρίνει ἤδη 30.000 κατηγορίας ἀνθρωπίνου αἵματος, μὲ ἀντιστοίχους ὁμάδας. Ἐκ τούτου καθίσταται ἀδύνατος σχεδόν, ἡ πιθανὴ ὕπαρξις δύο ἀτόμων, ἐχόντων ἀναμιχθῆ εἰς ἔγκλημα, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα.

Ὁ καθηγητὴς ἀνέφερε περίπτωσιν ἐγκλήματος, καθ' ὃ ἐκ τοῦ αἵματος ἐξετασθέντος, ἀνεκαλύφθη ὁ δράστης.

Νέα τις εἶχε φονευθῆ μὲ ἐγχειρίδιον. Συνελήφθη ὕποπτός τις. Ἐντὸς τῶν θυλακίων του ἀνευρέθη μανδήλιον μὲ ἴχνη αἵματος. Ὁ συλληφθεὶς ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ αἷμα αὐτὸ προήρχετο ἀπὸ ἀμυχὴν εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἥτις καὶ πράγματι ὑπῆρχε. Τὸ ἐπὶ τοῦ μανδηλίου ὅμως αἷμα ἐξετασθὲν ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἦτο ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ συλληφθέντος, ἀλλ' ἀκριβῶς ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ θύματος, ἀπεδείχθη τελικῶς ὅτι ὁ φονεὺς εἶχε μὲ τὸ μανδήλιόν του καθαρίσει τὸ ἐγχειρίδιον μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε πλήξει τὸ θῦμα.

Ἐλέχθη, ὅτι διὰ τῆς ἐγκλημ. σημάνσεως ἐπιτυγχάνεται ἡ βεβαίωσις τῆς ταὐτότητος ἀτόμου. Μέθοδοι ἐγκλημ. σημάνσεως χρησιμοποιούμεναι πρὸς τοῦτο εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ περιγραφική, ἡ φωτογραφική, ἡ ἀνθρωπομετρική, ἡ δακτυλοσκοπική. Ἐλάχιστα θὰ λεχθῶσι περὶ αὐτῶν.

Ἡ περιγραφικὴ σήμανσις. Αὐτὴ ἡ ὀνομασία της «περιγραφικὴ» καθιστᾷ πρόδηλον εἰς τί ἀποβλέπει. Σκοπός της εἶναι ἡ περιγραφὴ τῶν ἐξωτερικῶν ἰδιαζόντων γνωρισμάτων τοῦ σώματος τοῦ ἀτόμου. Πρωτίστην θέσιν κατέχουν τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον λεπτομερειακῶς ἐξεταζόμενον προδίδει τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἀτόμου.

Ἡ φυσικὴ προσωπικότης, κατὰ τὴν περιγραφικὴν σήμανσιν, ἐξετάζεται ἀπὸ σωματικῆς καταστάσεως καὶ ἀπὸ σωματικῆς λειτουργίας. Τῆς περιγραφικῆς σημάνσεως ἐγένετο ἀπὸ μακροῦ χρῆσις ἐμπειρικῶς, διὰ τῆς περιγραφῆς τῶν φυσικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀτόμου, π.χ. χρῶμα σίτου, πρόσωπον στρογγύλον, ρὶς κανονικὴ κλπ.

Ὁ Bertillon ὁρμώμενος ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ὑπάρχει ποικιλία φυσικῶν χαρακτηριστικῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διακρινόντων αὐτοὺς μεταξύ των, ἐτελειοποίησε τὴν περιγραφικὴν σήμανσιν συστηματοποιήσας διὰ τοῦ συστήματός του ὅπερ «ὁμιλοῦσαν εἰκόνα» (portrait parlé) ὠνόμασε. Ὁ Bertillon χαρακτηρίζει τὸ ἄτομον ἐκ τοῦ σχήματος, τοῦ μεγέθους, τῆς κλίσεως, τῆς φορᾶς καὶ τοῦ χρώματος τῶν διαφόρων μελῶν.

Τὸ σύστημα Bertillon, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς περιγραφικῆς σημάνσεως, δὲν παρουσιάζει εὐχέρειαν καὶ δὲν εἶναι ἀσφαλὲς ἐν ταῖς λεπτομερείαις του. Διὰ τοῦτο ἔτυχεν ἀπὸ τὰς διαφόρους Ἀστυνομίας μεταρρυθμίσεως, τῆς περιγραφικῆς σημάνσεως συνισταμένης εἰς τὴν περιγραφὴν γενικῶν ἐμφανῶν γνωρισμάτων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἀμεταβλήτων ἢ ἰδιαζόντων χαρακτηριστικῶν ἢ σωματικῶν ἐλαττωματικοτήτων.

Ἡ περιγραφικὴ σήμανσις ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὴν Πτολεμαϊκὴν Ἑλλάδα ἕνα καὶ ἥμισυ αἰῶνα π. Χ.

Ἡ περιγραφικὴ σήμανσις παρουσιάζει καὶ μειονεκτήματα καὶ διὰ τοῦτο ἑτέρα μέθοδος σημάνσεως ἐτέθη ἐν ἐφαρμογῇ, πρὸς πλέον ἐπιτυχῆ ἐξακρίβωσιν τῆς ταὐτότητος, ἡ Φωτογραφική.

Ἔχει λεχθῆ ὅτι μία φωτογραφία λέγει περισσότερα ἀπὸ χιλίας λέξεις. Ἐὰν αὐτὸ εἶναι ἀληθὲς διὰ μίαν συνήθη φωτογραφίαν, ἀναμφιβόλως διὰ φωτογραφίαν λαμβανομένην διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἀστυνομίας τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἔχει διπλασίαν ἀξίαν.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς φωτογραφίας, διὰ τὴν δίωξιν τῶν ἐγκληματιῶν, ἢ

ἀναγνώρισιν πτωμάτων ἀγνώστου ταὐτότητος, ἔχει φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ ἔχῃ ἀναπτύξει ἰδίαν τεχνικήν. Ἀπὸ τοῦ 1854, ὑπὸ Εἰρηνοδίκου τινος ἐν Λωζάνῃ, ἤρχισεν ὁ ἔλεγχος τῆς ταὐτότητος τοῦ ἐγκληματίου διὰ τῆς φωτογραφίας.

Παρ' ἡμῖν ἐτέθη ἐν ἐφαρμογῇ ἀπὸ τοῦ 1906 ἐν τῇ Ἀστυν. Διευθύνσει Ἀθηνῶν τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ τότε Ἀστυν. Διευθυντοῦ.

Ὁ Bertillon δίδει μεγάλην ὥθησιν εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῆς φωτογραφίας διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταὐτότητος τῶν ἐγκληματιῶν καθορίσας καὶ ἀρχάς τινας εἰς τὸ ἔργον του «Δικαστικὴ φωτογραφία», αἵτινες θὰ πρέπει νὰ τηρῶνται εἰς τὴν φωτογράφησιν τῶν ἐγκληματιῶν.

Ἡ φωτογράφησις τῶν ἐγκληματιῶν πρέπει νὰ ἐνεργῆται ὁμοιομόρφως, κατὰ στάσιν καὶ σχῆμα. Γίνεται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω, κατὰ πρόσωπον καὶ κατὰ κατατομήν, πρὸς πληρεστέραν ἀπεικόνισιν καὶ συμπληροῦται ἡ φωτογράφισις αὐτὴ διὰ λήψεως τῆς φωτογραφίας κατὰ 3/4 πλαγίως, αὕτη δ' εἶναι καὶ ἡ καλλιτέρα, καθ' ὅσον ἡ ρὶς καὶ τὸ οὖς, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ χαρακτηριστικώτερα σημεῖα τοῦ προσώπου, παρουσιάζονται καλῶς.

Τὴν φωτογράφισιν ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸν πληθυσμὸν ἐπέβαλε τὸ 1954 ἡ Νοτιοαφρικανικὴ Ἕνωσις πρὸς ἀπόκτησιν ταὐτότητος. Μεγαλύτερον ἐγχείρημα ποὺ ἀνελήφθη ἀπὸ ἓν Κράτος.

Κατὰ τὴν εἰδησεογραφίαν, τὰ ἄτομα κάθε φυλῆς ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, ὑποχρεοῦνται νὰ φωτογραφηθοῦν κατὰ σχετικὸν Κυβερνητικὸν Διάταγμα «περὶ φυλετικῆς διακρίσεως καὶ διαχωρισμοῦ».

Θὰ φωτογραφηθοῦν 3.000.000 Εὐρωπαῖοι, μιγάδες καὶ Ἰνδιάνοι, ὁμοίως 2.500.000 ἄρρενες Ἀφρικανοί. Αἱ Ἀφρικανίδες δὲν θὰ περιληφθοῦν εἰς τὸ μέτρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ θὰ ἀπαιτήσῃ ἀρκετὰ ἔτη διὰ νὰ συμπληρωθῇ. Τὰ ἀρχεῖα τοῦ πληθυσμοῦ θὰ περιλαμβάνουν λεπτομερεῖς φακέλλους κάθε ἐνηλίκου ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς εἰς τὴν Νοτιοαφρικανικὴν Ἕνωσιν διαμενόντων. Κάθε ταὐτότης θὰ περιλαμβάνῃ καὶ μίαν φωτογραφίαν τοῦ κατόχου της, ἀντίτυπον ταύτης θὰ τηρῆται εἰς τὰ γραφεῖα ἀπογραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν, αἱ ταὐτότητες ὅλων τῶν Ἀφρικανῶν, θὰ ἔχουν καὶ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν κατόχων των, ἀντίτυπα τῶν ὁποίων θὰ εἶναι κατατεθειμένα εἰς τὰ ἀρχεῖα ἀπογραφῆς.

Ἡ δαπάνη ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἀνέλθῃ εἰς 3.000.000 δολλάρια. Ὅταν δὲ ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Πραιτωρίας θὰ ἔχῃ φωτογραφηθῇ, τὸ μέτρον τοῦτο θὰ ἐπεκταθῇ εἰς Γιοχάννεσμπουργκ, ἔπειτα εἰς τὰ ἄλλα μεγάλα ἀστικὰ κέντρα καὶ εἰς τὴν ὕπαιθρον.

Ἡ φωτογραφικὴ σήμανσις παρουσιάζει ἐλαττώματά τινα: 1) Ἡ ἐπιτυχία της ἐναπόκειται εἰς τὴν καλὴν ἢ μὴ φωτογραφικὴν τεχνικὴν κατάρτισιν τοῦ ἐντεταλμένου ὑπαλλήλου, 2) ἂν δύο φωτογραφίαι ληφθῶσι κατὰ διάφορον στάσιν καὶ διάφορον φῶς, ἐνῷ θὰ εἶναι τοῦ αὐτοῦ προσώπου, θὰ παρουσιάζωνται ὡς ἀνήκουσαι εἰς διάφορα πρόσωπα, 3) ἐκ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀτόμου ἀλλάσσουν, ὥστε μία φωτογραφία ληφθεῖσα πρὸ ἐτῶν νὰ παρουσιάζεται ὡς ἀπεικονίζουσα πρόσωπον ἄλλο ἢ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπεικονίζεται εἰς φωτογραφίαν ληφθεῖσαν μετὰ ἔτη.

Ἕνεκα τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῶν, ἡ φωτογραφικὴ σήμανσις παρουσιάζεται ὡς μὴ ἀλάνθαστον μέσον βεβαιώσεως τῆς ταὐτότητος καὶ ἐθεωρήθη ἀναγκαία ἡ χρησιμοποίησις καὶ ἑτέρας μεθόδου ἐγκλημ. σημάνσεως τῆς ἀνθρωπομετρικῆς.

Περὶ τῆς ἀνθρωπομετρικῆς σημάνσεως ἔχουν λεχθῆ ὀλίγα εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» σελ. 1301 τόμος Β' 1954. Ἡ ἀνθρωπομετρικὴ σήμανσις εἶναι μέθοδος πολύπλοκος, ἀπαιτοῦσα προσωπικὸν σημαντικοῦ ἀριθμοῦ, ἔχοντος τύχει εἰδικῆς παιδεύσεως κατὰ τὸν μᾶλλον τελειότερον τρόπον. Τὸ μικρότερον σφάλμα εὐκόλως δὲν ἐξακριβοῦται.

Ἡ ἀνθρωπομετρικὴ σήμανσις παρουσιάζεται οὐχὶ ἀσφαλὴς καὶ διὰ τοῦτο ἐτέθη ἐν ἐφαρμογῇ ἑτέρα μέθοδος ἡ δακτυλοσκοπικὴ σήμανσις, γενομένη δεκτὴ ἀπὸ ὅλα τὰ Κράτη.

Ἡ δακτυλοσκοπικὴ σήμανσις στηρίζεται, ὡς γνωστόν, εἰς τὰς τρεῖς ἰδιότητας τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν, τῶν κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν σαρκῶδες μέρος τῶν δακτύλων ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος παρατηρουμένων, χωριζομένων δι' αὐλάκων καὶ ἐχουσῶν διάφορα σχήματα. Αἱ ἰδιότητες εἶναι : τὸ ἀμετάβλητον, τὰ ἀναλλοίωτον καὶ τὸ διάφορον τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν.

Εἰς τὴν «Ποινικὴν ἀνάκρισιν» τοῦ Locard ἀναγράφεται : «Ὅπως ἀποδεικνύεται ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἀναγκαίως θ' ἀποθάνῃ τοιουτοτρόπως ἀκριβῶς ἀποδεικνύεται καὶ ὅτι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα δύο ἀνθρώπων ἀδύνατον νὰ ταὐτισθοῦν».

Ἡ ἰδιότης αὐτὴ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτύλων ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἦτο γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς προϊστορικοὺς ἀκόμη ἀνθρώπους.

Ὁ Bertillon ἐθεώρει τὴν δακτυλοσκοπίαν ὡς δυσκόλως ἐφαρμοζομένην ἐν τῇ πράξει καὶ μὴ οὖσαν ἐπαρκῆ διὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ταὐτότητος. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὅμως ὁ ἀντικαταστάτης του David ὄχι μόνον ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς δακτυλοσκοπίας ἀλλὰ καὶ ὡς διεθνῆ μέθοδον πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ταὐτότητος τῶν ἐγκληματιῶν τὴν προέτεινε

Ὁ Ἄγγλος Fr. Galton ὑπεστήριξεν ὅτι μόνον ἂν ἐξετασθῶσιν 64.000.000.000 δακτυλικὰ θηλόγραμμα δυνατὸν νὰ εὑρεθῶσι δύο ἔχοντα τὰ αὐτὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά. Καθ' ὑπολογισμὸν τοῦ Galdino Ramos, θ' ἀπητοῦντο 4.660.377 αἰῶνες διὰ νὰ ταὐτισθοῦν δύο ἀτόμων τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Ἡ δακτυλοσκοπικὴ σήμανσις πλεονεκτεῖ τῆς ἀνθρωπομετρικῆς, καθ' ὅσον αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας καὶ καθ' οἱανδήποτε ἡλικίαν παντὸς ἀτόμου.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς δακτυλοσκοπίας δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ὑποτρόπων ἐγκληματιῶν ἢ τὴν ἀναζήτησιν τῶν καταζητουμένων ἢ ὑπόπτων, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται ἐπιτυχῶς καὶ εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἐνοχῆς ἀτόμου εἰς τοῦτο καὶ τὴν βεβαίωσιν ταὐτότητος πτώματος ἀγνώστου, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐτύγχανε προσεσημασμένος.

Διὰ τῆς δακτυλοσκοπικῆς σημάνσεως ἐπιτυγχάνεται ἡ διασφάλισις τοῦ πολίτου ἀπὸ πλαστοπροσωπίαν ἢ συνεπωνυμίαν πρὸς παρανομοῦντα πρόσωπα καὶ δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται μόνον εἰς περιπτώσεις ἐγκληματολογικοῦ ἀντικειμένου ἀλλὰ καὶ τοιαύτας ἀστικοῦ.

Ἡ καθιέρωσις γενικῆς δακτυλοσκοπήσεως κατανοουμένου τοῦ σκοποῦ ταύτης, καὶ τῶν εὐεργετικῶν ἀποτελεσμάτων της ὑπὸ τοῦ Κοινοῦ, δὲν θὰ ἐπέφερεν εἰς τοῦτο δυσανασχέτησιν.

Τὸ 1951, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ὑπηρεσίας Ἐρευνῶν κ. Ἔντγκαρ Χοῦβερ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ἡ Ὑπηρεσία Σημάνσεως ἔχει εἰς τὰ ἀρχεῖα της περισσότερα τῶν 118.000.000 δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Τὰ πρῶτα ἀρχεῖα τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης ἱδρυθείσης τὴν 1 Ἰουλίου 1924 περιελάμβανον μόνον 810.188 δακτυλοσκοπικὰ δελτία. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος προσετίθεντο εἰς τὰ ἀρχεῖα 400 περίπου δελτία τὴν ἡμέραν. Σήμερον εἰσέρχονται ἡμερησίως 17.000.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἀποτυπωμάτων τῶν ἀρχείων αὐτῶν ἀνήκουν εἰς μὴ ἐγκληματίας καὶ μάλιστα ἀνήκουν εἰς στρατιώτας, εἰς ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους, εἰς ἄτομα ὑπηρετοῦντα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἄμυναν καὶ εἰς ἀλλοδαπούς. Τὰ 80 τοῖς ἑκατὸν ἀνήκουν εἰς μὴ ἐγκληματίας.

Ὁ κ. Χοῦβερ προσέθεσεν εἰς τὴν ἀνακοίνωσίν του, ὅτι τὸ τμῆμα σημάνσεως

ἔχει ἐπεκτείνει μεγάλως τὰς ὑπηρεσίας του καὶ προσφέρει γενικωτέραν ἐξυπηρέτησιν εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ τὸ Κοινόν. Παράδειγμα εἶναι ἡ περίπτωσις ἀσθενοῦς στρατιώτου ἀγνώστου ταυτότητος, ὁ ὁποῖος ἐνοσηλεύετο εἰς στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον τοῦ Τόκιο. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ ὁποῖος εἶχε τραυματισθῆ εἰς τὴν Κορέαν, ἐστάλησαν εἰς τὸ τμῆμα σημάνσεως καὶ εὑρέθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ στρατιώτου καταταγέντος εἰς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τοῦ Τέξας τὸ 1947.

Παράδειγμα σαφὲς πρὸς ἀπόδειξιν τῶν σπουδαιοτάτων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας προσφέρει μία ὑπηρεσία ἀρχείου ἀστικῆς ταυτότητος παντὸς ἀτόμου, βεβαιουμένης διὰ τῆς δακτυλοσκοπίας, εἰς διαφόρους κοινωνικὰς ὑποθέσεις. Ἀξιόλογος ἡ συνδρομὴ τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς εἰς περιπτώσεις ἀτυχημάτων, ἁρπαγῆς ἢ ἀπωλείας ἀνηλίκων, κατὰ τὰς ἐκλογὰς πρὸς ἀποφυγὴν διπλοψηφίας, εἰς τὰς περιπτώσεις ἀσφαλείας ζωῆς, εὑρέσεως ἀτόμων πολλάκις χωρὶς λογικὴν καὶ χωρὶς μνήμην. Εἰς περιπτώσεις προλήψεως πλαστογραφιῶν ἐγγράφων, συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, διαβατηρίων. Εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐξαπλώσεως τῶν πλαστογραφιῶν καὶ ἀπατῶν κλπ.

Ἡ δακτυλοσκόπησις γενικευομένη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ταπείνωσις. Κατὰ μίαν Ἱσπανικὴν παροιμίαν «ὁ νόμος ἴσος δι' ὅλους δὲν εἶναι σκληρός». Εἶναι ἀπηνὴς διώκτης τῶν ἀδικούντων καὶ προστάτης τῶν φιλονόμων. Διατὶ νὰ θεωρῆται ὑποτιμητικὸν μόνον ἡ δακτυλοσκόπησις καὶ ὄχι τόσα ἄλλα διοικητικὰ μέτρα; Π.χ. οἱ καταλύοντες εἰς ξενοδοχεῖα ὑποχρεοῦνται νὰ ὑπογράψουν τὰ εἰδικὰ δελτία καὶ δὲν θεωρεῖται τοῦτο ὑποτιμητικόν. Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι τὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα ἔχει συνδυασθῆ ἀναγκαστικῶς μὲ τὸ ἔγκλημα.

Διὰ τῆς βεβαιώσεως τῆς φυσικῆς ταυτότητος καὶ δὴ μέσῳ τῆς δακτυλοσκοπήσεως, ἀποκρυσταλλοῦται ἡ φυσικὴ προσωπικότης τοῦ ἀτόμου, ὥστε διὰ τῆς βεβαιώσεως αὐτῆς τόσον ἡ Δικαιοσύνη ὅσον καὶ ἡ Διοίκησις σπουδαίως νὰ βοηθῶνται εἰς τὸ ἔργον των.

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΣΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑ...

Ἕνας μεσήλικας λοῦστρος κάθεται μὲ τὸ κασσέλι του σ' ἕνα κεντρικὸ πεζοδρόμιο τῆς Ἀθήνας καὶ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πέτυχε στὴ ζωή του. Νομίζει κανείς, καθὼς τὸν βλέπει εὐχαριστημένο νὰ γυαλίζῃ παπούτσια ὅτι κινεῖ τὶς βοῦρτσες του πνεῦμα καλλιτέχνου. Ὑπάρχουν μεγιστᾶνες τοῦ πλούτου καὶ τοῦ πνεύματος ποὺ πιστεύουν οἱ ἴδιοι τοὺς ἑαυτούς των ὅτι ἀπέτυχαν στὸ στάδιό τους. Εἶναι κακομοίρηδες. Αὐτὸς ὅμως, ὁ ταπεινὸς λοῦστρος τοῦ πεζοδρομίου, καθαρός, εὐγενικὸς καὶ ὅλος χαρά, ἀκτινοβολεῖ ἀνθρωπιά. Κάθε ἐργασία ἠμπορεῖ νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς μὲ δύο πρίσματα. Σὰν δουλεία, καὶ σὰν καλὴ τέχνη ἢ σὰν λειτούργημα. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν κάνει. Καὶ ἔρχεται πραγματικὰ ὥρα ποὺ τὸ ταπεινώτερο ἐπάγγελμα ἀνυψώνεται στὴ στάθμη λειτουργήματος κοινωνικοῦ.

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἀσκεῖ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ, ΟΙ ΣΛΑΥΟΙ, Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ κ. **ΘΕΜ. Κ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

10.—Ἡ μεταπολεμικὴ φάσις τοῦ «Μακεδονικοῦ ζητήματος». Ἡ ὑποκίνησις τοῦ συμμοριτοπολέμου καὶ ὁ σκοπὸς αὐτοῦ. Ἐκδηλώσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Σλαυϊκοῦ κομμουνισμοῦ κατὰ τὴν διάρκειάν του.

11.—Ἐπίλογος.— Συμπεράσματα.— Ἡ Ἐθνικὴ Ἑλληνικὴ ἄποψις.—Τὸ ἀνύπαρκτον ζήτημα.— Ἱστορία, μῦθοι καὶ πραγματικότητες.—Οἱ «Σλαυομακεδόνες» καὶ οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας.

10. Ἡ μεταπολεμικὴ φάσις τοῦ «Μακεδονικοῦ ζητήματος». Ἡ ὑποκίνησις τοῦ Συμμοριτοπολέμου καὶ ὁ σκοπὸς αὐτοῦ. Ἐκδηλώσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Σλαυϊκοῦ κομμουνισμοῦ κατὰ τὴν διάρκειάν του.

Μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1940—41 καὶ τὴν ἔναρξιν κατοχῆς τῆς χώρας μας ὑπὸ τῶν Γερμανο—Ἰταλῶν καὶ τῶν Βουλγάρων, οἱ Ἕλληνες κομμουνισταί, τῶν ὁποίων ἡ δρᾶσις εἶχεν ἐκμηδενισθῆ κατὰ τὴν περίοδον 1937—40, ὁπότε πολλαὶ χιλιάδες ἐξ αὐτῶν τὸν ἠρνήθησαν γενόμενοι «Δηλωσίαι», εὐνοηθέντες ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἀνέζησαν... Οὕτω ἐπέπλευσαν, καὶ συνηθισμένοι καθὼς ἦσαν εἰς τὰς συνομωτικὰς ἐνεργείας, ἀπεφάσισαν νὰ ὀργανωθοῦν καὶ πάλιν καὶ νὰ ἐπιδιώξουν τοὺς σκοπούς των, (τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας κλπ.). Ἐντεῦθεν ἵδρυσαν τὸ «Ἐθνικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον» (ΕΑΜ), τοῦ ὁποίου σκοπὸς ἦτο, δῆθεν, ὁ ἀγὼν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, πράγματι ὅμως ἡ ἐπιδίωξις τῶν κομμουνιστικῶν σκοπῶν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ μὲν ἐπλαισιώθη τοῦτο ἀπὸ δεδοκιμασμένα κομμουνιστικὰ στελέχη, τὸ δὲ ἐκαλύφθη (ἐκαμουφλαρίσθη) μὲ ἐθνικὰ συνθήματα, διὰ νὰ παρασύρῃ εἰς τὰ δίκτυά του τὰς ἐθνικόφρονας μάζας, πρᾶγμα ὅπερ καὶ ἐπέτυχεν.

Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἐδῶ ἡ κατὰ τὴν Κατοχὴν δρᾶσις τοῦ ΕΑΜ, διότι τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τοῦ θέματός μας. Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν, ὅτι οἱ κομμουνιστικοὶ σκοποὶ ἐν γένει ἀπέτυχον, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς ἔχυσε δι' αὐτοὺς πολὺ Ἑλληνικὸν αἷμα κατὰ τὴν Κατοχὴν καὶ ὠργάνωσε, μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ 8/βρίου 1944, τὴν Δεκεμβριανὴν ἐπανάστασιν... Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν προχωροῦμεν εἰς τὴν παρακολούθησιν τῆς μεταπολεμικῆς φάσεως τοῦ ἀποκληθέντος «Μακεδονικοῦ ζητήματος», ἡ ὁποία ἀρχίζει μετὰ τὴν «συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας...».

Ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος καὶ τ' ἀποτελέσματά του εἰς τὴν Βαλκανικὴν μετέβαλον τοὺς ὅρους τοῦ «προβλήματος». Ἡ Βαλκανικὴ εἶχε πλέον κομμουνιστικοποιηθῆ κατὰ μέγιστον μέρος, ἐν ᾧ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπρόκειτο περὶ «αὐτονομήσεως τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης» ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἀστικῶν κρατῶν. Τότε ἐξ ἄλλου ἐπεδιώκετο ἡ δημιουργία «Μακεδονικοῦ ἔθνους», καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοδιαθέσεως...Ἐν ᾧ τώρα τόσον εἰς τὴν Βουλγαρικήν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Γιουγκοσλαυϊκὴν Μακεδονίαν, ὡμίλουν ἐλευθέρως περὶ «Σλαυομακεδόνων...» Τότε ἐπρόκειτο περὶ ἱδρύσεως τῆς «Κομμουνιστικῆς Βουλκανικῆς ὁμοσπονδίας», ἐνῷ τώρα ἐγένετο λόγος περὶ «Ὁμοσπονδίας τῶν Σλαύων τοῦ Νότου», κλπ.

Προπολεμικῶς ἐπίσης ἐπεδιώκετο ἡ «αὐτονόμησις», διότι ἐλέγετο ὅτι ὑπάρχει «Μακεδονικὸς λαός», ὁ ὁποῖος ἦτο ἀνεξάρτητος τῶν Ἑλλήνων, Γιουγκοσλαύων, Βουλγάρων, κλπ. συμφώνως πρὸς τὰς θεωρίας τοῦ Σανδάσκυ. Ἐν ᾧ τώρα, μετὰ τὸν πόλεμον δηλαδή, οἱ «Μακεδόνες» θεωροῦνται Σλαυϊκὸν φύλον, κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ στρατηγοῦ Πρωτογέρωφ...Μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι οἱ μὲν Βούλγαροι ἐπιθυμοῦν τὴν ἵδρυσιν τῆς «Ὁμοσπονδίας τῶν Σλαύων τοῦ Νότου», μὲ μέλη τὸ Γιουγκοσλαυϊκόν, τὸ Βουλγαρικόν, τὸ Ἀλβανικόν, καὶ τὸ «Μακεδονικὸν ἔθνος», διότι ἔτσι θὰ τὸ

ἐκβουλγαρίσουν εὐκολώτερον. Οἱ δὲ Γιουγκοσλαῦοι ἐπιδιώκουν νὰ ἑνοποιήσουν τὴν Μακεδονίαν (Σερβικήν, Βουλγαρικὴν καὶ Ἑλληνικήν), νὰ τὴν καταστήσουν «Κράτος αὐτόνομον», ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἐν τῷ μεταξὺ ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Στρατάρχου Τίτο «Γιουγκοσλαυϊκὴν Ὁμοσπονδίαν κρατῶν». Πρὸς τὴν «λύσιν» δὲ αὐτὴν φαίνεται ὅτι συνεφώνησαν, βραδύτερον, καὶ οἱ Βούλγαροι, κατὰ τὴν συνάντησιν Τίτο—Δημητρῶφ εἰς Μπλέντ, ἔναντι ἀνταλλαγμάτων, ὑπογράψαντες μυστικὴν συμφωνίαν.

Διὰ νὰ ἐπιτύχουν μάλιστα τὸν σκοπὸν αὐτὸν οἱ Γιουγκοσλαῦοι εὐκολώτερον, ἔσπευσαν ν' ἀνακηρύξουν «αὐτόνομον» τὴν ἰδικήν των Μακεδονίαν, τὴν ἀποκαλουμένην «Μακεδονίαν τοῦ Βαρδὰρ» μὲ ἕδραν τὰ Σκόπια καὶ νὰ τὴν καταστήσουν «ἀνεξάρτητον Δημοκρατίαν» ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Λαζὰρ Κουλισέφσκυ...Φυσικὰ δὲ αὕτη ὑπήχθη εἰς τὴν Γιουγκοσλαυϊκὴν Ὁμοσπονδίαν Κρατῶν, τὴν ὁποίαν, ὅπως εἴπομεν, ἵδρυσεν ὁ Τίτο μετὰ τὴν ἐπικράτησίν του εἰς τὴν Γιουγκοσλαυΐαν. Ἐν συνεχείᾳ ἀπεκάλεσαν τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν «Μακεδονίαν τοῦ Αἰγαίου» καὶ ἤρχισαν τὴν προπαγανδιστικὴν ἐκστρατείαν των διὰ νὰ πείσουν τὸν κόσμον περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς «ἑνοποιήσεως» ὅλης τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς ἀνακηρύξεώς της εἰς «ἀνεξάρτητον κράτος» κλπ. Τὴν ἐκστρατείαν ἐνεκαινίασεν ἡ «Μπόρμπα» τοῦ Βελιγραδίου, ἤτοι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Γιουγκοσλαυϊκοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος (1).

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἕλληνας κομμουνιστάς, οὗτοι προσηρμόσθησαν ἀμέσως πρὸς τὴν νέαν κατάστασιν. Συμφώνως δὲ πρὸς τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς διαταγὰς τῆς Κόμινφορμ, ἡ ὁποία διεδέχθη τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου διαλυθεῖσαν Κομιντέρν, (Γ' Διεθνῆ τῆς Μόσχας), ἤρχισαν νὰ κινοῦνται πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Γιουγκοσλαυϊκοῦ κομμουνισμοῦ. Πρὸς τοῦτο ἐπεξέτειναν τὸ ΕΑΜ εἰς τοὺς Σλαυοφώνους κατοίκους τῆς Μακεδονίας μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας ἀπὸ τοὺς Γερμανούς καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ Βουλγάρων καὶ Γιουγκοσλάυων κομμουνιστῶν ἵδρυσαν τὸ «Σλαυγιάνσκυ Ναρόντεν Ὀσβομποντίτελ Φρόντ»=«Σλαυϊκὸν Ἐθνικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον», (ΣΝΟΦ). Δι' αὐτοῦ ἐχαρακτήριζον ὡς «Σλαυομακεδόνας» ὅλους τοὺς Σλαυοφώνους κατοίκους τῆς Μακεδονίας καὶ τοὺς ἐκάλουν εἰς συνεργασίαν κλπ. Κατόπιν ὅμως ἐξεγέρσεως τούτων, ἐτροποποίησαν τὸν τίτλον τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἀφαιρέσαντες τὸ Σ, τὴν ἀπεκάλεσαν ἁπλῶς ΝΟΦ.

Ἡ Ἑλλὰς ὅμως δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐπεκτατικὰς διαθέσεις τοῦ Γιουγκοσλαυϊκοῦ κομμουνισμοῦ. Καὶ φυσικὰ δὲν ἀπέμενεν ἄλλος τρόπος διὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας, εἰ μὴ ὁ πόλεμος. Ἀνοικτὸν ἐν τούτοις πόλεμον ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος δὲν ἠδύναντο νὰ κάμουν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οὔτε οἱ Γιουγκοσλαῦοι τοῦ Τίτο, οὔτε οἱ Βούλγαροι τοῦ Δημητρώφ. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οἱ δύο κομμουνισταὶ δικτάτορες τῆς Βαλκανικῆς συνηντήθησαν εἰς Μπλέντ τῆς Γιουγκοσλαυΐας διὰ νὰ συσκεφθοῦν περὶ τοῦ πρακτέου...Δυνάμει δὲ μυστικῆς συμφωνίας τὴν ὁποίαν συνῆψαν τότε, ἀπεφασίσθη ἡ κατὰ τῆς Ἑλλάδος κήρυξις κλειστοῦ ἢ ἀφανοῦς πολέμου, τὸν ὁποῖον ὅμως αὐτοί, καθὼς καὶ αἱ ἄλλαι χῶραι τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, θὰ ἐνίσχυον δι' ὅλων τῶν μέσων...

Κατὰ τὸ ἐκπονηθὲν σχέδιον θὰ ἤρχιζον τὸν ἔνοπλον ἀγῶνα οἱ Ἕλληνες κομμουνισταί, μὲ διάφορα ἀπατηλά, ὅπως πάντοτε, συνθήματα, καὶ ἀμέσως κατόπιν θὰ ἐβοηθοῦντο παντοιοτρόπως, μὲ χρήματα, «ἐθελοντάς», στελέχη ἐκπαιδευόμενα εἰδικῶς διὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον εἰς πολλὰς σχολάς, ὅπως ἐκείνη τοῦ Μπούλκες τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ ἄφθονον στρατιωτικὸν ὑλικόν, τρόφιμα, πολεμοφόδια, κλπ. Ἔτσι ἤρχισεν εἰς τὰ Μακεδονικὰ ἐν πρώτοις βουνὰ κατὰ τὸ 1946 ὁ λεγόμενος «τρίτος γῦρος» τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ Συμμοριτοπόλεμος δηλαδή, διὰ νὰ

(1) Φύλλον τῆς 21 Ἰουνίου 1945.

ἐπεκταθῇ ἐντὸς ὀλίγου εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν, ἐσυνεχίσθη ἐπὶ 3τίαν ὁλόκληρον μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χυθῇ ἄφθονον τὸ Ἑλληνικὸν αἷμα δι' ἄλλην μίαν φοράν. Νὰ καταστραφοῦν ἀκόμη πολλαὶ πόλεις καὶ χωριά, καὶ νὰ μὴ μείνῃ τίποτε ὄρθιον, ἐκ τῶν κοινωφελῶν πρὸ πάντων ἔργων, παντοῦ ἀπὸ ὅπου διῆλθον οἱ Ἕλληνες συμμορῖται... Νὰ μεταβληθοῦν ἔτσι εἰς σωροὺς ἐρειπίων καὶ ὅσα ἐσεβάσθησαν καὶ ἄφησαν ὄρθια οἱ ξένοι κατακτηταὶ τῆς χώρας μας. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐπιδιωχθέντος σκοποῦ ἐθεωρήθη τότε βεβαία, διότι ἡ Ἑλλὰς μόλις εἶχεν ἐξέλθει τοῦ πολέμου αἱμορραγοῦσα, ἐστερεῖτο στρατοῦ καὶ ἦτο ἐξηντλημένη.

Τὸ σατανικὸν αὐτὸ σχέδιον ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν κατάληψιν τῆς Ἐξουσίας ἐν Ἑλλάδι καὶ τὴν ἵδρυσιν τῆς «Ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας», μὲ ἔκτασιν τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Ὀλύμπου χώραν. Ἡ ἐκεῖθεν τοῦ Ὀλύμπου περιοχή, ἀποτελοῦσα τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην, θὰ προσηρτᾶτο ἡ μὲν πρώτη εἰς τὴν «Λαϊκὴν Δημοκρατίαν τοῦ Βαρδάρ», διὰ νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν Γιουγκοσλαυϊκὴν Ὁμοσπονδίαν, ἡ δὲ δευτέρα εἰς τὴν Βουλγαρικὴν «Λαϊκὴν Δημοκρατίαν». Οὕτω ἡ τελευταία αὐτὴ θ' ἀπέκτα, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν πολυπόθητον «διέξοδον πρὸς τὸ Αἰγαῖον», τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ διεκδικῇ... Ἡ Γιουγκοσλαυϊκὴ Ὁμοσπονδία τῆς ὁποίας πρόεδρος θὰ ἐγίνετο ὁ Τίτο, πρωθυπουργὸς δὲ ὁ Δημητρώφ, (ἐν ᾧ οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ θὰ ἠρκοῦντο ἁπλῶς εἰς τὸν τίτλον τοῦ προδότου), θὰ ὠνομάζετο τότε «Ὁμοσπονδία τῶν Σλαύων τοῦ Νότου...»

Κατὰ τὸ θέρος ἐν τούτοις τοῦ 1948 συνέβη ἓν βαρυσήμαντον γεγονός, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος Συμμοριτοπόλεμον. Ἦτο δὲ τοῦτο ἡ διαφωνία τοῦ στρατάρχου Τίτο μὲ τὴν Κομινφὸρμ καὶ ἡ ἀποσκίρτησίς του ἀπὸ τὸ μονολιθικὸν καθεστὼς τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος. Οἱ λόγοι τῆς διαφωνίας δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει διὰ τὸ θέμα μας σημασίαν, εἶναι ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, ὁ Τίτο ἀπεκηρύχθη ἀπὸ τὰς ἄλλας κομμουνιστικὰς χώρας, ἐθεωρήθη προδότης καὶ ἀποστάτης καὶ ἔτσι ἠναγκάσθη νὰ βάλῃ «ἀρκετὸ νερὸ εἰς τὸ κρασί του», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, καὶ ν' ἀνακρούσῃ πρύμναν μετ' ὀλίγον...

Συγκεκριμένως οἱ Βούλγαροι, οἵτινες παρέμειναν εἰς τὸ ὀρθόδοξον κομμουνιστικὸν στρατόπεδον, κατηγόρησαν τὸν Τίτο ὡς τυχοδιώκτην καὶ προδότην, ὡς παραβιάζοντα τὰς συμφωνίας τοῦ Μπλέντ, ὡς ψευδόμενον διὰ τὸ ζήτημα τῶν Σλαυομακεδόνων, κλπ. Ἐν συνεχείᾳ δ' ἐπανῆλθον εἰς τὴν παλαιάν των θεωρίαν περὶ ἱδρύσεως, ὑπὸ Βουλγαρικὴν πλέον ἡγεσίαν, τῆς «Βαλκανικῆς κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας» κλπ. ἀποκηρύξαντες τὴν «Ὁμοσπονδίαν τῶν Σλαύων τοῦ Νότου», ἡ ὁποία θὰ ἦτο ὑπὸ Γιουγκοσλαυϊκὴν κυριαρχίαν.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς κατηγορίας τῶν πρώην συμμάχων του ὁ Τίτο δὲν εὗρεν ἄλλο τι ν' ἀπαντήσῃ, εἰ μὴ ὅτι «ἡ Βουλγαρικὴ στάσις θ' ἀποθαρρύνῃ τοὺς Σλαυομακεδόνας», κλπ.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἕλληνας κομμουνιστάς, οὗτοι ἐταράχθησαν βεβαίως ἀπὸ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολήν. Συνῆλθον ὅμως ταχέως καὶ προσηρμόσθησαν καὶ πάλιν πρὸς τὰς νέας συνθήκας. Κατόπιν τούτου συνέλαβον καὶ ἐξηφάνισαν τὸν φίλον τοῦ Τίτο «Στρατηγὸν» Μάρκον, ὁ ὁποῖος ἡγεῖτο μέχρι τότε τοῦ «Συμμοριτοπολέμου» καὶ διεκήρυξαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὰς προθέσεις των περὶ παραδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας εἰς τοὺς Βουλγάρους. Τοῦτο ἐγένετο ὀλίγον πρὸ τῆς καταρρεύσεως τοῦ Συμμοριτισμοῦ, διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς περιφήμου 5ης ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.—(30—31 Ἰανουαρίου 1949), ἡ ὁποία εὐνοεῖ τὰς Βουλγαρικὰς ἀπόψεις.

Ἐντὸς ὀλίγου ἐν τούτοις ὁ Συμμοριτισμὸς κατέρρευσεν ὑπὸ τὰ πλήγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, μὲ τὴν ἐποποιΐαν τοῦ Βίτσι καὶ τοῦ Γράμμου καὶ ἡ Ἑλλάς, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν της, ἀπέβη νικήτρια... Καὶ τὰ μὲν ὑπολείμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ ὑπεχώρησαν εἰς τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ Παρα-

πετάσματος, ὅπου καὶ εὑρίσκονται ἀκόμη, ὁ δὲ Δημητρώφ, κληθεὶς ἐγκαίρως εἰς Μόσχαν...ἔσπευσε ν' ἀποθάνῃ εἰς κάποιαν κλινικήν, διὰ νὰ...μάθῃ νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἄλλοτε τὰ κομμουνιστικὰ σχέδια...(εἰς τὸν ἄλλον κόσμον βεβαίως).

Αὐτὴ εἶναι, μὲ κάθε δυνατὴν συντομίαν μέχρι τῆς στιγμῆς, ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργηθέντος, ἕνεκα τῶν ἁρπακτικῶν διαθέσεων τῶν «γειτόνων» μας «Μακεδονικοῦ ζητήματος...» Ἂς ἴδωμεν ὅμως τώρα δι' ὀλίγων καὶ τὴν καθαρῶς ἐθνικὴν Ἑλληνικὴν ἄποψιν.

11. Ἐπίλογος.—Συμπεράσματα.—Ἡ Ἐθνικὴ Ἑλληνικὴ ἄποψις.—Τὸ ἀνύπαρκτον ζήτημα.—Ἱστορία, μῦθοι καὶ πραγματικότητες.—Οἱ «Σλαυομακεδόνες» καὶ οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας.

Φθάνομεν ἤδη εἰς τὸ τέρμα τῆς συντόμου ἱστορικῆς ἐπισκοπήσεως τὴν ὁποίαν ἠθελήσαμεν νὰ κάμωμεν περὶ τοῦ ἀποκληθέντος «Μακεδονικοῦ ζητήματος.» Καλὸν εἶναι συνεπῶς, ἀνακεφαλαιοῦντες τὰ ὅσα ἤδη εἴπομεν ἐπ' αὐτοῦ, νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ συμπεράσματά μας καὶ νὰ παρουσιάσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐθνικὴν ἄποψιν ἐν ὀλίγοις.

Ἐξ ὅσων εἴπομεν προέρχονται τρία κυρίως συμπεράσματα, ἤτοι :

Πρῶτον ὅτι τὸ λεγόμενον «Μακεδονικὸν ζήτημα» εἶναι ἀνύπαρκτον εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν φαντασίαν μερικῶν θερμοκεφάλων καὶ φιλοδόξων Κομητατζήδων, οἵτινες εἶναι ἄνθρωποι σκοτεινοί,μὲ ἀκαθορίστους σκοπούς. Ἐδημιουργήθη δ' ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ μὲ ἀσυστάτους θεωρίας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἁρπαγὴν τῆς Μακεδονίας μας, καὶ προσάρτησίν της εἰς ἄλλο ἔθνος, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν Πανσλαυϊστικῶν ἐπιδιώξεων καὶ σκοπῶν.

Τὸ δεύτερον συμπέρασμα εἶναι ἡ διαπίστωσις τῶν ἀνέκαθεν ὑποβοσκουσῶν ἁρπακτικῶν διαθέσεων τῶν γειτόνων μας, ἰδίως τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Γιουγκοσλαύων, οἵτινες τρέφοντες κατακτητικὰ ὄνειρα καὶ βαυκαλιζόμενοι ἀπὸ ἐπεκτατικὰς ἐλπίδας, ἐμηχανεύθησαν τὰ πάντα διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας, ἕκαστος δι' ἴδιον λ/σμόν. Οὕτω μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐδημιούργησαν καὶ τὸν μῦθον περὶ «Μακεδονικῆς ἐθνότητος». Καὶ ὁ μὲν Σανδάσκου τὴν ἀπεκάλει ἁπλῶς «Μακεδονικήν», οἱ Βούλγαροι τὴν θέλουν ἔχουσαν Σλαυϊκὴν καταγωγὴν συγγενῆ πρὸς αὐτούς, ἐν ᾧ οἱ Γιουγκοσλαῦοι ὁμιλοῦν περί...«Σλαυομακεδονικῆς», συγγενοῦς πρὸς τὸ ἔθνος των. (Ἐνταῦθα ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν ἡ λαϊκὴ παροιμία ποὺ λέγει : «Δυὸ γαϊδάροι μάχονταν σὲ ξένην ἀχυρῶνα...).

Τρίτον τέλος συμπέρασμα εἶναι τὸ γεγονὸς τῆς τυφλῆς ὑποταγῆς εἰς τὰ Πανσλαυϊστικὰ σχέδια τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν, οἵτινες ἔπραξαν τὰ πάντα πρὸς ἐξυπηρέτησίν των. Συγκεκριμένως τὸ Κ.Κ.Ε. ὀχυρούμενον εἰς θεωρητικὰς καὶ ἀφηρημένας ἀρχάς, αἵτινες οὐδεμίαν ἔχουν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην καὶ βαδίζον ἀπὸ προδοσίας εἰς προδοσίαν ἐδέχθη προθύμως νὰ παραχωρήσῃ ἐθνικὰ Ἑλληνικὰ ἐδάφη εἰς ξένους. Συνειργάσθη ὅθεν μετ' αὐτῶν πρὸς τοῦτο, πρωτοστατῆσαν εἰς παντοειδῆ ἐθνικά, πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ἐγκλήματα καὶ χῦσαν πρὸς τοῦτο ἄφθονον Ἑλληνικὸν αἷμα, χωρὶς τελικῶς νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ὡς ἄνω σκοπόν του.

Ταῦτα εἶναι τὰ τρία κύρια συμπεράσματα. Ἰδοὺ τώρα ἡ ἐθνικὴ Ἑλληνικὴ ἄποψις ἐπὶ τῶν θιγέντων ζητημάτων. Ζήτημα «αὐτονομήσεως Μακεδονίας καὶ Θράκης» δὲν ὑπάρχει. Εἶναι τελείως ἀνύπαρκτον, ὅπως ἀνύπαρκτος εἶναι καὶ ἡ λεγομένη «Μακεδονικὴ ἐθνότης». Ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Θράκη ὑπῆρξαν, εἶναι καὶ θὰ παραμείνουν χῶραι Ἑλληνικαί, τοὐλάχιστον ἐφόσον ὑπάρχει Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ Κράτος (1). Ὁ ὅρος Μακεδονία καὶ Θράκη εἶναι μόνον γεωγραφικὸς καὶ δὲν δηλοῖ ἐθνότητα, ἀλλ' ἔχει καθαρῶς τοπικιστικὴν σημασίαν.

Ἡ θεωρία τοῦ Σανδάσκου ὅτι οἱ Μακεδόνες ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἀρχαιότητα,

(1) Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ξένη βιβλιογραφία εἶναι πλουσιωτάτη. Κατωτέρω μνημονεύομεν ὀλίγα μόνον σχετικὰ ἔργα.

ὅτι δὲν εἶναι Ἕλληνες, ἀλλ' ὅτι ἐξεστράτευσαν ἀντιθέτως ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς ἐνίκησαν, εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένη καὶ ἀβάσιμος. Διότι οἱ πόλεμοι μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν κρατιδίων ἦσαν συχνότατοι. Τὸ γεγονὸς συνεπῶς ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος ἐπολέμησεν ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων οὐδόλως σημαίνει ὅτι οἱ Μακεδόνες δὲν ἦσαν Ἕλληνες. Μήπως οἱ Σπαρτιᾶται δὲν ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων; Μήπως οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐπολέμησαν κατ' ἄλλων Ἑλληνικῶν κρατιδίων; Μήπως οἱ Θηβαῖοι δὲν ἐκυριάρχησαν πρὸς καιρὸν τῆς Ἑλλάδος; Καὶ ὅμως ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν Ἕλληνες καὶ ἠνοῦντο ὁσάκις ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετωπίσουν ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, ὅπως τὸ ἔπραξαν λ.χ. κατὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους...

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐξ ἄλλου ἡ Μακεδονία κατοικεῖτο κατὰ πλειονότητα ὑπὸ Ἑλλήνων. Οὕτω συμφώνως πρὸς τὰς πρὸ τοῦ α' Παγκοσμίου πολέμου στατιστικάς, οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας ἦσαν:

Ἕλληνες	513.000,	ἤτοι	42.6 ο/ο
Βούλγαροι	19.000	»	9.9 ο/ο
Μουσουλμᾶνοι	415.000	»	39.4 ο/ο
Διάφοροι (Ἰσραήλ κλπ.)	97.000	»	8.1 ο/ο
Σύνολον	1.184.000		100 ο/ο

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου καὶ τὴν ὑπογραφὴν ἀφ' ἑνὸς τῆς Ἑλληνο—Βουλγαρικῆς συμφωνίας «περὶ ἐθελουσίας μεταναστεύσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ Βουλγαρίᾳ φυλετικῶν μειονοτήτων» τοῦ 1919 καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ὁμοίας Ἑλληνο—Τουρκικῆς ἐν Λωζάνῃ κατὰ Ἰανουάριον 1923, ἐπῆλθον σημαντικώταται διαφοροποιήσεις. Διότι ἐκ Μακεδονίας ἀπῆλθον περὶ τοὺς 610.000 ξένων κατοίκων αὐτῆς καὶ ἐγκατεστάθησαν περὶ τὰς 650.000 Ἑλλήνων προσφύγων. Ἐκ τῶν ἀπελθόντων περὶ τὰς 500.000 περίπου ὑπῆρξαν Μουσουλμᾶνοι, 52.800 Βούλγαροι καὶ οἱ ὑπόλοιποι διάφοροι. Οὕτω κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1928 οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας ἦσαν:

Ἕλληνες	1.341.000	ἤτοι	88.1 ο/ο
Σλαυόφωνοι	77.000	»	5,1 ο/ο
Διάφοροι	92.000	»	6,8 ο/ο
Σύνολον	1.511.000	»	100 ο/ο

Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1940 ἐξ ἄλλου οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας ἦσαν ἐν συνόλῳ 1.571.000, ἐξ ὧν:

Ἕλληνες	1.491.976
Βουλγαρίζοντες	15.420
Σλαυόφωνοι	64.526
ἤτοι	1.571.922

Κατὰ ταῦτα ἡ Μακεδονία κατοικεῖται σήμερον ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν ὑπὸ Ἑλλήνων, δεδομένου ὅτι καὶ οἱ Σλαυόφωνοι εἶναι ἀκραιφνεῖς Ἕλληνες, ὅπως θὰ ἴδωμεν. Οἱ ὀλίγοι Βουλγαρίζοντες ἢ ἔχοντες ἄλλην ξένην ἐθνικὴν συνείδησιν, συνεργασθέντες κατὰ τὴν Κατοχὴν μὲ τοὺς Γερμανοὺς εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἠκολούθησαν τοὺς ξένους κατακτητὰς ἐκεῖθεν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν.

Σλαῦοι δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν, οὔτε ὑπῆρξαν ποτέ. Ἐνεφανίσθησαν βεβαίως κατὰ τὸν 6ον μ. Χ. αἰῶνα εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ κατώκησαν εἴς τινας περιοχάς. Συντόμως ἐν τούτοις ἐξηφανίσθησαν, διότι ὁ ἀστὴρ τῆς Βυζαντινῆς μας αὐτοκρατορίας ἤρχισε νὰ λάμπῃ ἔκτοτε εἰς τὸ στερέωμα καὶ δὲν ἐπέτρεψε τὴν κυριαρχίαν τῶν Σλαύων. Αἱ θεωρίαι ἑπομένως μισελλήνων τινῶν ξένων συγγραφέων, ὅπως λ.χ. τοῦ Γερμανοῦ Φαλμεράϋερ, ὅτι οἱ Σλαῦοι ἐπεκράτησαν εἰς

τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξεμηδένισαν τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον, εἶναι κακόβουλοι καὶ ἀνεδαφικαί. Διετυπώθησαν δὲ καὶ ὑπεστηρίχθησαν ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ξένης προπαγάνδας ἔναντι ἀφθόνου χρυσίου...

Ὁ ὅρος «Σλαυομακεδόνες» ἐξ ἄλλου εἶναι ἐντελῶς τεχνητός. Ἐπενοήθη δὲ καὶ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν μόλις πρὸ 30ετίας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐπεκτατικῶν βλέψεων τῶν Γιουγκοσλαύων, ἰδίως τῶν κομμουνιστῶν. «Σλαυομακεδόνες» συνεπῶς δὲν ὑπάρχουν, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν, ἀλλ' οὐδὲ κἂν εἰς τὴν Γιουγκοσλαυϊκήν. Οἱ κάτοικοι τῆς τελευταίας ταύτης εἶναι Σέρβοι, Βούλγαροι ἢ Ἀλβανοί, ἔχοντες ἕκαστος ἰδίαν ἐθνικὴν συνείδησιν, ἀλλ' ὄχι Σλαυομακεδόνες. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν ὀλίγαι δεκάδες χιλιάδων Σλαυόφωνοι, οἵτινες ὅμως εἶναι Ἕλληνες, (80 χιλ. περίπου σήμερον).

Οἱ Σλαυόφωνοι οὗτοι Ἕλληνες κατοικοῦν ἰδίως εἰς περιοχὰς τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας (Ν. Πέλλης, Φλωρίνης κλπ.). Ἔχουν δὲ Ἑλληνικὴν συνείδησιν, Ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν γνωρίζουν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, παραλλήλως πρὸς ὁμιλούμενον ὑπ' αὐτῶν γλωσσικὸν ἰδίωμα. Τὸ γλωσσικὸν τοῦτο ἰδίωμα τῶν σλαυοφώνων Ἑλλήνων ἔχει κάποιαν συγγένειαν μὲ τὰς Σλαυϊκὰς γλώσσας, ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζει μὲ καμμίαν ἐξ αὐτῶν. Ἐπίσης ἔχει συγγένειαν μὲ τὴν Βυζαντινὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, πολλαὶ λέξεις τῆς ὁποίας εἶναι παρεφθαρμέναι (1). Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οὗτοι δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν τὰς Σλαυϊκὰς γλώσσας, οὔτε νὰ συνεννοηθοῦν μετὰ Σλαύων.

Ἐξ ἄλλου τὸ γλωσσικὸν τοῦτο ἰδίωμα εἶναι πτωχότατον, περιλαμβάνον μόνον 800—1000 λέξεις, ἔναντι ἑκατὸν περίπου χιλιάδων (100.000) λέξεων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Στερεῖται ἐπίσης φιλολογίας, φιλοσοφίας, ἐπιστήμης, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἐκδηλώσεων τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Περὶ τῶν αἰτίων εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται ἡ ἐμφάνισις τῶν Σλαυοφώνων τούτων ἔχουν γραφῆ πολλά. Ὡς ἐπικρατεστέρα ὅμως ἐκδοχὴ δύναται καθ' ἡμᾶς νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀνάγουσα τὴν δημιουργίαν των εἰς τὸ ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἐφαρμοζόμενον ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ σύστημα βιαίας στρατολογίας καὶ ἐκτουρκεύσεως τῶν ἀρρένων παιδιῶν, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας ὡς «παιδομάζωμα...»

Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν λοιπὸν πολλοὶ Ἕλληνες θέλοντες ν' ἀπαλλαγοῦν τῆς καταθλιπτικῆς αὐτῆς ἐνεργείας τῶν Τούρκων, ἡ ὁποία ἐστρέφετο μόνον ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, προσεποιοῦντο ὅτι ἦσαν Σέρβοι, Βούλγαροι, κλπ.Ἐν συνεχείᾳ ἐμάνθανον ξενογλώσσους τινὰς λέξεις, εἰς ἃς προσέθετον Ἑλληνικὰς καταλήξεις καὶ οὕτω ἐσχηματίσθη τὸ ὁμιλούμενον σήμερον γλωσσικὸν ἰδίωμα ὑπὸ τῶν Σλαυοφώνων Ἑλλήνων. Διότι αἱ λέξεις αὐταὶ μετεδίδοντο κατόπιν, ὅπως εἶναι φυσικόν, εἰς τὰ τέκνα των καὶ οὕτω ἐδημιουργήθη ὁ Σλαυόφωνος Ἑλληνικὸς πληθυσμός, ὁ ὁποῖος ὅμως οὐδέποτε ἀπώλεσε τὴν ἐθνικήν του συνείδησιν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὅταν οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ ἵδρυσαν τὸ ΣΝΟΦ ἐξηγέρθη ἐναντίον των καιτοὺς ἠνάγκασεν νὰ μεταβάλουν τὸν τίτλον του εἰς ΝΟΦ ἁπλῶς.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις καὶ μὲ πᾶσαν δυνατὴν συντομίαν περὶ «Σλαυο—Μακεδόνων» κσὶ Σλαυοφώνων Ἑλλήνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιαφέρονται δῆθεν οἱ Σλαῦοι...Τὸ γεγονὸς τώρα ὅτι εἰς ἐπικουρίαν αὐτῶν ἔρχεται καὶ τὸ Κ.Κ.Ε., δὲν ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ σημασίαν. Διότι οἱ ἰθύνοντες τὸ «Κόμμα» τοῦτο πολλάκις ὡμολόγησαν, ὅτι «ἀποτελοῦν τὸ Ἑλληνικὸν Τμῆμα ξένων ὀργανώσεων, (τῆς Κομιντὲρν κατ' ἀρχὴν καὶ τῆς Κόμινφορμ σήμερον)» καὶ ὅτι ἐπομένως ἐξυπηρετοῦν τοὺς σκοποὺς αὐτῶν... Ὅτι «εἶναι οἱ στρατιῶτες τοῦ Στάλιν στὴν Ἑλλάδα...» «Ὅτι ἀνήκουν στὴ μεγάλη τους μάννα, τὴ Ρωσσία, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη πατρίδα τῶν Προλεταρίων ὅλου τοῦ

(1) Λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ ὅλου θέματος τῶν Σλαυοφώνων περιλαμβάνει τὸ βιβλίον τοῦ Δ. Πετράνη, ὑπὸ τὸν τίτλον: Οἱ Ἕλληνες Σλαυόφωνοι, κλπ.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΜΒΕΡΣΗΣ

Ὑπὸ *YVES DRIESEN*, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δημ. Κ. Ντζιώρα, Ὑπαστυνόμου Α' ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Revue moderne de la Police»

Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐπισκέψεώς μου εἰς τὴν 'Αμβέρσαν εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσω τὸν συμπαθητικὸν Κον Villetorte, γενικὸν Γραμματέα τῆς Διεθνοῦς 'Ομοσπονδίας 'Ανωτέρων Ὑπαλλήλων τῆς 'Αστυνομίας.

Διαρκούσης τῆς συνομιλίας μας, συνεζητούσαμεν περὶ διαφόρων περιστατικῶν καὶ ἄλλων πραγμάτων ἀναφερομένων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν 'Αστυνομίαν. 'Ο κ. Villetorte ὡμίλει... προπάντων ὅμως ὑπεχρέωνε ἐμένα νὰ ὁμιλῶ, αὐτὸς δὲ ὅλως εὐγενῶς καὶ μὲ ἠρεμίαν διηύθυνε τὴν συζήτησιν,—κατὰ τρόπον ἀναμφισβητήτως ἐπιτήδειον—τείνων πρὸς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον πιθανῶς ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ : «Θέμα ἀναφερόμενον εἰς τὰς Σχολὰς τῆς 'Αστυνομίας».

'Ακούων τὰς ἐπεξηγήσεις, τὰς ὁποίας τοῦ παρεῖχον, τὰς σχετιζομένας μὲ τὴν λειτουργίαν τῆς ἰδικῆς μας 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, συγκατένευε διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς του. 'Αλλ' εἰς μίαν στιγμὴν ὅλως αἰφνιδίως μὲ διέκοψε λέγων: «'Αλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα θέλετε νὰ μοῦ ἐκθέσετε εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ θ' ἀπετέλουν ἓν ἐνδιαφέρον ἄρθρον, διὰ τὴν ἐπιθεώρησίν μας».

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ κ. Villetorte μοῦ ἔστησε μίαν παγίδα ἔντεχνον, ὅλως δὲ εὐγενῶς μὲ ὑπεχρέωσε νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ, ὅτι θὰ συντάξω τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρον. Τὸ ἄρθρον ἀκολουθεῖ, ἂς ἐλπίσωμεν δέ, ὅτι θὰ ἱκανοποιήσῃ ἀρκούντως τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς τῆς ἐπιθεωρήσεως.

***

Οἱ ἀστυφύλακες τῆς πόλεως 'Αμβέρσης, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐστρατολογοῦντο κατὰ τρόπον ἁπλοῦν. 'Οσάκις ὑπῆρχεν ἀνάγκη κατατάξεως ὑποψηφίου τινὸς εἰς τὴν 'Αστυνομίαν, ὁ ἐνδιαφερόμενος ὑπεβάλλετο ὑποχρεωτικῶς εἰς μίαν ἐξέτασιν λίαν εὔκολον καὶ ἁπλῆν, ἀναφερομένην κατὰ τρόπον γενικὸν εἰς κλάδους τῆς ἐπιστήμης, διδασκομένους εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως. 'Εζυγίζετο, ἐμετρᾶτο ἀπὸ ἀπόψεως ὕψους καὶ ἔπειτα κατετάσσετο εἰς τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας.

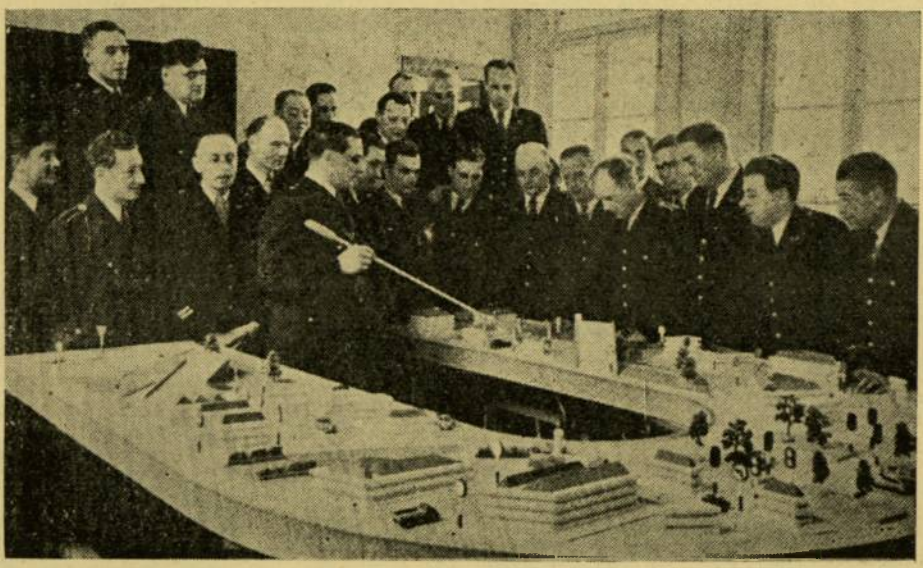
Μετὰ ταῦτα, ἐπί τινας ἡμέρας, τὸν συνώδευεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἕνας «παλαιὸς» ἀστυφύλαξ, ὅστις τοῦ ἐδίδασκε πράγματα στοιχειώδη καὶ ἐν συνεχείᾳ: «Βοήθησέ τον καὶ ἡ θεία πρόνοια ἂς σὲ βοηθήσῃ».

'Αλλ' ἡ Κοινωνικὴ ἐξέλιξις ὑπεχρέωσεν ἐπίσης καὶ τὴν 'Αστυνομίαν νὰ ἐξελιχθῇ. Οἱ Δημοτικοὶ ἄρχοντες τῆς Πόλεως ἀνέλαβον τὴν ὑποχρέωσιν καὶ συνέστησαν πράγματι, αὐτὸ τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν, «ἡ πρώτη Σχολὴ τῆς 'Αστυνομίας». 'Ο τρόπος τῆς στρατολογίας καθίστατο ἤδη αὐστηρότερος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρελθόν. Οἱ ὑποψήφιοι τώρα πρὶν ἢ ἀρχίσουν τὴν «καρριέρα» των εἰς τὴν 'Αστυνομίαν, ὑπεχρεοῦντο ὅπως παρακολουθήσουν μίαν σειρὰν παραδόσεων μαθημάτων διαρκείας ἓξ ἑβδομάδων. Τὰ μαθήματα ταῦτα παρεδίδοντο παρ' 'Αστυνόμων βοηθουμένων ὑπὸ Ὑπαστυνόμων καὶ δὴ κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἐδιδάσκοντο δὲ οὗτοι στοιχεῖα τινὰ τοῦ Δικαίου, μερικοὺς νόμους σχετιζομένους μὲ τὰ ἀστυν. καθήκοντα, τὰ συνήθη ἔθιμα καὶ τοὺς κανονισμοὺς τῆς Δημοτικῆς 'Αστυνομίας. Κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας, οἱ ἐν λόγῳ Δόκιμοι ἠκολούθουν ἕνα παλαιὸν (μόνιμον συνάδελφόν των) κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του. Οὗτοι δηλ. συνώδευον αὐτὸν κατὰ τὴν περιπολίαν του καὶ αὐτὸς τοὺς ἐμάνθανε οὕτω—λίγο, ἢ πολὺ—νὰ προσαρμόζουν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πρακτικῆς, πᾶν ὅ,τι εἶχον διδαχθῇ, κατὰ τὰς θεωρητικὰς διδασκαλίας τῆς πρωΐας.

Ἡ μέθοδος αὕτη ἦτο ἀναμφιβόλως καλή, δὲν ἦτο ὅμως ἐπαρκής. Ὑπῆρχον ἀκόμη πολλὰ κενὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ὑφὴν τῆς Ἀστυνομίας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1930, ἐπραγματοποιεῖτο μία ἀλλαγή, ἥτις καὶ διεμόρφωσεν τὴν πρώτην Σχολήν, ὡς αὕτη ἔχει σήμερον. Ἐγεννᾶτο δηλ. «ἡ Σχολὴ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἀμβέρσης».

Οἱ ὑποψήφιοι ἀστυφύλακες κατόπιν ἰατρικῆς ἐξετάσεως ὑπεβάλλοντο εἰς ὑποχρεωτικὴν εἰσιτήριον ἐξέτασιν, ἡ ὁποία καὶ ἐπεῖχεν θέσιν δοκιμασίας· ἐξητάζοντο δέ, εἰς τὴν ἔκθεσιν ἰδεῶν, τὴν ἀριθμητικὴν, (προβλήματα ἀναφερόμενα εἰς τὰς τέσσαρας θεμελιώδεις πράξεις) τὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν Γεωγραφίαν τοῦ Βελγίου καὶ τοῦ Βελγικοῦ Κογκό. Οἱ ἐπιτυγχάνοντες κατὰ τὰς ἐξετάσεις αὐτὰς ἐγίνοντο δεκτοὶ εἰς τὴν Σχολὴν μὲ τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως ἐν συνεχείᾳ ἀκολουθήσουν σειρὰν μαθημάτων, διαρκείας τριῶν μηνῶν. Ταῦτα παρεδίδοντο ὑπὸ τοῦ Δ/ντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, μερικῶν Ἀστυνόμων καὶ Ὑπαστυνόμων καθὼς ἐπίσης καὶ παρ' ἑνὸς Ἰατροῦ καὶ δύο

Διδασκαλία περὶ κυκλοφορίας ἐπὶ προπλάσματος.

πολιτῶν (ἰδιωτῶν) καθηγητῶν. Τὰ διδασκόμενα εἰς τὴν Σχολὴν μαθήματα ἦσαν : Βασικὰ στοιχεῖα Ἐγκληματολογίας, Ἔκθεσις Ἰδεῶν, Ποινικὸς Κῶδιξ, Κῶδιξ Ποιν. Δικονομίας, Νόμοι καὶ σπουδαιότερα Νομοθ. Διατάγματα, Δημοτικοὶ Κανονισμοί, Γαλλικά, Ὁλλανδικά, Ἱστορία, Ἀριθμητικὴ καὶ μαθήματα σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν παροχὴν πρώτων βοηθειῶν εἰς τραυματισθέντας ἢ ἐν ὁδῷ παθόντας. Ἀντὶ ψυχαγωγίας, οἱ μαθηταὶ ἐλάμβανον μαθήματα Γυμναστικῆς, Κολυμβητικῆς αὐτοπροστασίας (αὐτοαμύνης) καὶ ὁπλοτεχνικῆς.

Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σπουδῆς τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ὕλης αὐτῆς, κατὰ λογικὴν συνέπειαν, οἱ διδάσκοντες καθηγηταὶ δὲν ἐξήταζαν τὰ ὑπ' αὐτῶν διδασκόμενα θέματα μὲ βαθύτητα καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις των, αἱ παραδόσεις των δέ, ἠθελημένως ἦσαν περιληπτικαί.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τριμηνιαίας των αὐτῆς ἐκπαιδεύσεως, οἱ μαθηταὶ ἠμείβοντο, ὅπως καὶ οἱ πραγματικοὶ ἀστυφύλακες. Μετὰ τὴν λῆξιν δὲ τῆς ἐκπαιδεύ-

σεώς των, οἱ ὑποψήφιοι ὑπεβάλλοντο εἰς νέαν ἐξέτασιν. Ἐὰν ἐπετύγχανον, δὲν ὠνομάζοντο ἀμέσως μόνιμοι ἀστυφύλακες, ἀλλ' ὑπεχρεοῦντο, ὅπως ὑπηρετήσουν, ὡς μαθητευόμενοι ἐπὶ μίαν διετίαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὑπεβάλλοντο εἰς ἀνάλογον δοκιμασίαν. Ἡ ἐκπαίδευσις αὕτη, εἰς τὴν Σχολὴν ἐκρίθη πολὺ ἐπωφελής. Αὕτη ἀπετέλεσεν καὶ ἀποτελεῖ τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως παντὸς ἀστυφύλακος διὰ τὸ ἀστυνομικόν του στάδιον. Ἔκτοτε, δύναταί τις νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἡ ἀντίληψις, ὁ βαθμὸς δηλ. τῆς διανοίας, τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ, ἐβελτιοῦτο σταθερῶς. Οἱ νέοι ἀστυνομικοί, οἱ ἐξερχόμενοι τῆς Σχολῆς ταύτης, εἶχον πολὺ μεγαλυτέρας γνώσεις, ὅσον ἀφορᾷ τὰ καθήκοντα αὐτῶν, συγκρινόμενοι πρὸς τοὺς παλαιοτέρους συναδέλφους των.

—Ἀκολούθως, ἡ Βελγικὴ Κυβέρνησις, ἐπέβαλε τὴν ὑποχρέωσιν, καθ' ἣν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὀνομασθῶσιν Ὑπαστυνόμοι τῆς Δημοτικῆς Ἀστυνομίας, ἔπρεπε ὅπως ὑποβληθῶσιν εἰς νέαν ἐπιτυχῆ ἐξέτασιν, ὁριζομένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν. Πλεῖστοι τῶν νέων μας Ἀξ/κῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀκολουθήσει μὲ ζῆλον τὰς παραδόσεις τῆς προειρημένης Σχολῆς ἐπέτυχον εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτήν, ἀποδείξαντες οὕτω τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν μεγάλην ἀπόδοσιν τῆς Σχολῆς ταύτης.

Οὐχ' ἧττον ὅμως τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς Πόλεως Ἀμβέρσης δὲν ἠρκεῖτο εἰς τὰ εὐχάριστα αὐτὰ ἀποτελέσματα. Παρὰ τὴν ἐπιτυχίαν των εἰς τὴν Κρατικὴν αὐτὴν ἐξέτασιν, οἱ ὑποψήφιοι, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὀνομασθῶσιν Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἀμβέρσης, ὑπεχρεοῦντο νὰ ὑποβληθοῦν εἰς μίαν νέαν δοκιμασίαν, γραπτὴν καὶ προφορικήν, δοκιμασίαν πολὺ δυσκολωτέραν ἢ ἡ ἀνωτέρω. Ἀλλὰ θὰ ἠρώτα τις : ποία ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἐπιπροσθέτου αὐτῆς ἐξετάσεως; Ὁ Δήμαρχος τῆς Ἀμβέρσης ἀνεχώρει ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ὅτι ἡ Πόλις καὶ ὁ λιμὴν τῆς Ἀμβέρσης μὲ τὸ ἰσχυρὸν ἐμπόριόν της καὶ τὸν κοσμοπολιτικὸν πληθυσμόν της παρουσίαζεν εἰδικὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συναντήσῃ κανείς, εἰς οὐδεμίαν ἄλλην πόλιν τῆς χώρας. Ἦτο ἑπομένως λογικὸν καὶ ὀρθόν, ὅτι ἐν ὄψει μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως, οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς πόλεως Ἀμβέρσης ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἀσυνήθεις ἰδιότητας καὶ μόρφωσιν ἀνωτέραν ἐπὶ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν θεμάτων, ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των τῶν Σχολῶν τῶν ἄλλων πόλεων. Ἤδη, ὅλοι οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς Πόλεως Ἀμβέρσης ἔχουν ὑποστῆ τὴν ἐπιπρόσθετον αὐτὴν ἐξέτασιν.

Εἶναι λοιπόν, κατὰ ταῦτα, ἡ Σχολὴ τῆς Ἀστυνομίας, τὸ Κέντρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ προέλθουν ὅλοι οἱ μέλλοντες Διοικοῦντες Ἀξ/κοί.

Ἐν ὄψει τῆς προειρημένης ἐξετάσεως τοῦ Κράτους καὶ τῶν νέων καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήθησαν διὰ τὴν προαγωγὴν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου, μία ὁλοκληρωτικὴ σχεδόν, μεταρρύθμισις τῆς Σχολῆς τῆς Ἀστυνομίας ἐπεβάλλετο. Κυρίως εἰπεῖν, οὐχὶ μία μεταβολή, ἀλλὰ μία διεύρυνσις τῆς Σχολῆς ἦτο ἐνδεδειγμένη, ἀφοῦ καὶ οἱ γειτονικοὶ Δῆμοι ἐξεδήλουν τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς πραγματοποίησιν μιᾶς στενῆς ἐπαφῆς μὲ τὴν πόλιν τῆς Ἀμβέρσης, ἵνα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δυνηθοῦν καὶ αὐτῶν οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ μαθήματα διδόμενα εἰς τοὺς ὑποψηφίους τῆς Μητροπόλεως. Ταυτοχρόνως ἐξεδηλοῦτο ἡ ὁμόφωνος εὐχή, ὅπως ὁ ἀστυνομικὸς μετὰ τὴν ὁριστικὴν ὀνομασίαν του διατηρῇ μίαν πραγματικὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν Σχολὴν αὐτήν, ἀνακαλούμενος (κατὰ περιόδους) ἐκεῖ, ἵνα παρακολουθήσῃ, μίαν διδασκαλίαν τελειοποιήσεως. Ἔπρεπε ἀκόμη, ὅπως ὁ Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ἔχων συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς του, ἐννοήσῃ καλῶς τοὺς αὐστηροὺς δεσμοὺς οἱ ὁποῖοι τὸν συνέδεον μὲ τὸ καθίδρυμα τοῦτο, ὅπου εἶχεν ἀποκτήσει τὴν πρώτην του μόρφωσιν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι λόγοι ὑπηγόρευον μίαν ἀναθεώρησιν τῆς διαρθρώσεως τῆς Σχολῆς. Ἰδίως ὅμως, ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ τροποποίησις τῆς Νομοθεσίας, ἡ ἔντονος ἀνάπτυξις τοῦ ἐμπορίου καὶ ἡ ταχεῖα ἐξέλιξις τοῦ Τουρισμοῦ. Τὰ γενικὰ ταῦτα στοιχεῖα δὲν ἦσαν τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ καθιστοῦν τὸ ἔργον τοῦ ἀστυνομικοῦ εὐκολώτερον, τὸ ὁποῖον, κατ' οὐσίαν, πρέπει νὰ εἶναι προληπτικόν.

Δὲν χρησιμεύει σχεδὸν εἰς τίποτε, τὸ ὅτι ἕνας ἀστυνομικὸς γνωρίζει ἀπὸ μνήμης μίαν σειρὰν τῶν κειμένων Νόμων, Κανονισμῶν καὶ Διαταγμάτων. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχῃ τὸ tact (ὀξύνοιαν) καὶ τὸν κατάλληλον τρόπον, νὰ τὰ ἐφαρμόζῃ ἢ νὰ ὑποχρεώνῃ τοὺς ἄλλους νὰ τηροῦν ἔναντι αὐτῶν τὸν ἀναγκαῖον σεβασμόν. Ἡ ἀπαραίτητος αὕτη γνῶσις δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐντυπωθῇ εἰς τὸν νοῦν. Πρέπει ἀκόμη, ὅπως αἱ θεμελιώδεις αὐταὶ ἀρχαὶ ἐπαναλαμβάνωνται, κατὰ χρονικὰ διαστήματα, καί, τυχούσης περιπτώσεως, ἑρμηνεύωνται κατὰ τρόπον βαθύτερον.

Πάντα λοιπὸν τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἔπρεπε ν' ἀποτελέσουν τὴν βάσιν διὰ τὴν νέαν καὶ δραστηρίαν Σχολὴν τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἀμβέρσης. Κατὰ τὸ ἔτος 1947 μία ἐπιτροπὴ ἐσχηματίσθη, ἥτις καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου (Εἰσαγγελέως) τῆς Πόλεως, ἑνὸς ἐκπροσώπου τῆς Κυβερνήσεως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀμβέρσης, τοῦ Δημάρχου καὶ ἑνὸς Δημ. Συμβούλου τῆς Ἀμβέρσης καὶ τριῶν Δημάρχων τῶν ὁμόρων Δήμων, ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων. Ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐτέθη, ὡς ὅρος, ὅτι ἡ Σχολὴ αὕτη εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἐτιτλοφορεῖτο «Κέντρον Σπουδῶν τῆς Ἀστυνομίας» θὰ ἐτέλει δὲ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Διοικητικοῦ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Πόλεως.

Κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον ὁ Κυβερνήτης τῆς Πόλεως ἐγνωστοποίησεν εἰς τοὺς Δημάρχους ὅλων τῶν ὁμόρων Δήμων τὴν ὕπαρξιν τοῦ Κέντρου τούτου τῶν Σπουδῶν καὶ τοὺς προσεκάλεσεν, ὅπως δεχθοῦν καὶ στείλουν εἰς αὐτὸ τοὺς ἀστυφύλακας καὶ ὑπαλλήλους τῆς ἀγροφυλακῆς, ἵνα καὶ θεωρητικῶς γνωρίσουν, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐν τῇ πράξει ἐφήρμοζαν κατὰ τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν των.

Τὰ ἔξοδα τοῦ νέου τούτου Κέντρου κατεβλήθησαν ὑπὸ τῆς πόλεως καὶ τῶν Δήμων (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς κατοίκους ἑκάστου) ἐν' ᾧ ἡ Κυβέρνησις παρέσχε μίαν ἐφ' ἅπαξ εἰσφοράν.

Διαρκοῦντος τοῦ 1947, τὸ «Κέντρον Σπουδῶν» ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του. Τρία Cours ἐλειτούργουν ἐκεῖ ταυτοχρόνως :

1) Cours προπαρασκευαστικὸν διαρκείας τριῶν μηνῶν, διὰ τοὺς ὑποψηφίους ἀστυφύλακας τῆς πόλεως τῆς Ἀμβέρσης.

2) Cours προπαρασκευαστικὸν τῆς αὐτῆς διαρκείας, διὰ τοὺς ἀστυφύλακας καὶ ὑποψηφίους (δοκίμους) ἀστυφύλακας τῶν λοιπῶν Δήμων τῆς Ἐπαρχίας.

3) Cours τελειοποιήσεως, διαρκείας ἑνὸς μηνὸς διὰ τοὺς ἀστυφύλακας τοὺς ἐκτελοῦντας ἤδη ὑπηρεσίαν (μονίμους—μαθητευομένους).

Σημειωτέον ὅτι οἱ ὑποψήφιοι πρὶν γίνουν δεκτοὶ πρὸς παρακολούθησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐκ τῶν ἀνωτέρω cours, ἔπρεπε νὰ ὑποβληθοῦν εἰς μίαν ἐξέτασιν περιλαμβάνουσαν :

α) Μίαν γραπτὴν δοκιμασίαν βασιζομένην εἰς πρωταρχικὴν ἐκπαίδευσιν (Γραμματικαὶ γνώσεις, δύο ἐπὶ πλέον ἐτῶν πέραν τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως).

β) Μίαν προφορικὴν τοιαύτην (ἱκανότης πρὸς συζήτησιν—διαπίστωσις ἤθους).

γ) Φυσικὴν ἐξέτασιν ἀναφερομένην γενικῶς ὡς κάτωθι: ἀνάστημα, βάρος, στηθικὴ περίμετρος, πνευμονικὴ ἱκανότης, εὐκαμψία, (μεγάλη εὐλυγισία, πήδημα εἰς ὕψος—μῆκος—βάθος), ἀσκήσεις ἰσορροπίας, μυϊκὴ δύναμις (γυμναστικὴ ἐπίδειξις), καθέλκυσις βάρους, ἄσκησις ἀντοχῆς (δρόμος 800 μ. βάδην), σφυγμομέτρησις τῆς καρδίας, (ἔλεγχος μετὰ τὸν δρόμον), ἔλεγχος τῆς ἀκοῆς.

Τέλος, οἱ ὑποψήφιοι πρὶν ἢ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν Σχολήν, ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν «κολύμβησιν» καὶ ὁδήγησιν ποδηλάτου.

Ὡς δύναταί τις νὰ διαπιστώσῃ, αἱ προϋποθέσεις εἰσαγωγῆς εἶναι τώρα πολὺ αὐστηρότεραι ἢ κατὰ τὸ παρελθόν (ἰδίᾳ δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὴν φυσικὴν ἐξέτασιν).

Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ «Κέντρον Σπουδῶν» τί διδάσκεται ἐκεῖ σήμερον;

Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ πρόγραμμα τοῦ 1930 διατηρεῖται ἤδη εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μαθητὰς οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω

cours διαρκείας τριῶν μηνῶν. Οὐχ' ἧττον ὅμως, καταβάλλεται μεγαλυτέρα προσπάθεια, ἐπί τινων θεμάτων τῆς Νομοθεσίας. Εἰδικώτερον διδάσκονται :

Ἐκθέσεις ἰδεῶν, ὑπὸ Γυμνασιάρχου.

Ποινικὸς Κῶδιξ, διδασκόμενος παρ' ἑνὸς ἀντεισαγγελέως τῆς Πόλεως.

Ἐγκληματολογία, διδασκομένη ὑπὸ ἑνὸς εἰδικοῦ περὶ τὰ θέματα Δικαστικοῦ.

Νόμοι ἐπὶ τῆς προστασίας τῶν ἀνηλίκων, ἀλκοολισμοῦ, ἀλητείας καὶ ἐπαιτείας, ἀλλοδαπῶν κλπ. κλπ., διδασκόμενοι παρ' Ἀστυνόμου τῆς Ἀστυνομίας.

Μαθήματα Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας παραδιδόμενα ὑπὸ τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

Νομοθεσία Τροχαίας κινήσεως, διδασκομένη ὑπὸ Δ/ντοῦ ἢ Ὑποδιευθυντοῦ τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης.

Μαθήματα μηχανοκινήτου δράσεως καὶ ραδιοφωνίας παραδιδόμενα ὑπὸ τοῦ Δ/ντοῦ τῆς Μηχανοκινήτου Ἀστυνομίας.

Μάθημα χρήσεως αὐτοκινήτου, διδασκόμενον παρ' εἰδικοῦ Ἀξιωματικοῦ τῆς Μηχανοκινήτου Ἀστυνομίας.

Φυσικὴ ἐκγύμνασις: Ἐκπαίδευσις καὶ σπουδὴ «αὐτοαμύνης».

Ἔπονται ἀκόμη : Παρακολούθησις μαθημάτων Ὁλλανδικῆς καὶ Γαλλικῆς, διδασκόμενα ὑπὸ ἰδιωτῶν διπλωματούχων Καθηγητῶν. Μαθήματα Κοινωνικῆς ἀγωγῆς καὶ ἤθους, ὡς ἐπίσης καὶ μάθημα περὶ παροχῆς πρώτων βοηθειῶν, παρ' Ἰατροῦ.

Τέλος, οἱ μαθηταὶ ἀσκοῦνται καὶ εἰς γυμναστικὴν καὶ κολυμβητικήν. Διδάσκονται ἀκόμη μερικὰ μαθήματα «jiu—jutsu» καὶ ὑποβάλλονται ἐπὶ πλέον εἰς ἀσκήσεις παρατάξεως καὶ ἀσκήσεις σκοποβολῆς.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο, πολὺ ἐπιβεβαρυμένον, ἀπαιτεῖ μίαν μεγάλην προσπάθειαν τῶν ὑποψηφίων καὶ ἀπαιτεῖ ἀναγκαίως τὴν παρουσίαν των εἰς τὴν Σχολὴν ἐπὶ 8ωρον καθ' ἡμέραν.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ τριμήνου, οἱ εἰρημένοι ὑφίστανται ὑποχρεωτικῶς μίαν τελικὴν

ἐξέτασιν, ἀναφερομένην, εἰς τὴν διδαχθεῖσαν ὕλην, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ἐπιτυγχάνοντες δέ, διορίζονται μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ μαθητευομένου δι' ἓν ἔτος. Πάντες οὗτοι ἀνεξαιρέτως διορίζονται ὁριστικῶς μετὰ τὴν περίοδον ταύτην.

Οἱ τυχὸν ἀπορριπτόμενοι, εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἐξετάσεις, τίθενται ὑπὸ δοκιμασίαν ἐπὶ τρεῖς εἰσέτι μῆνας, ὁπότε καὶ παρουσιάζονται διὰ δευτέραν φορὰν πρὸς τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς. Ἀποτυγχάνοντες ἐκ νέου, ἀποπέμπονται ἐκ τῆς Σχολῆς ὁριστικῶς.

Οἱ ἐπιτυχόντες δόκιμοι, εἰσέρχονται εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. Διατηροῦν ὅμως μίαν στενὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν Σχολήν. Διότι κατὰ τὰ 2 ἑπόμενα ἔτη ἐπανέρχονται εἰς τὴν Σχολὴν καὶ ἀκολουθοῦν μίαν σειρὰν μαθημάτων τελειοποιήσεώς των, διαρκείας ἑνὸς μηνός. Κατ' αὐτήν, διδάσκονται τὰς ἐπελθούσας τροποποιήσεις καὶ μεταβολὰς, ἐπὶ τῶν Νόμων καὶ Νομοθ. διαταγμάτων, ἅτινα εἶχον διδαχθῆ πρότερον. Εἰδικώτερον δέ, θέματά τινα, διδάσκονται κατὰ τρόπον βαθύτερον, ἐν ᾧ εἰς ἄλλα προστίθενται σχόλια, τοῦ διδάσκοντος βασιζομένου, εἴτε ἐπὶ τῆς πείρας του, εἴτε ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μεταξὺ ἐκδοθείσης Νομολογίας.

Οἱ μαθηταὶ τελειοποιοῦνται ἀκόμη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ὁλλανδικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης καὶ διπλωματοῦχοι καθηγηταὶ τοὺς διδάσκουν τὰ κυριώτερα τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Γερμανικῆς γλώσσης. Ἀναμφιβόλως, ὅσον ἀφορᾷ τὰς δύο τελευταίας ταύτας γλώσσας, δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ τὰς ἐκμάθῃ κανεὶς καλῶς, εἰς τόσον βραχὺ χρονικὸν διάστημα. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οἱ καθηγηταὶ προσπαθοῦν νὰ ἐντυπώσουν εἰς τὸν νοῦν τῶν μαθητῶν, τοὺς κυριωτέρους γραμματικοὺς κανόνας, τὰς συζυγίας καὶ τοὺς χρόνους τῶν ρημάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ ἕνα λεξιλόγιον τρεχούσης χρήσεως, ἀναφερόμενα κυρίως εἰς τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν ἑνὸς ἀστυνομικοῦ. (Αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα, Τουριστικαὶ πληροφορίαι, παραβάσεις Τροχαίας κινήσεως κλπ.).

Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι λίαν εὐχάριστα καὶ ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν νέων μας ἀστυνομικῶν, ἀνταποκρίνεται ἀρκούντως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν τεσσάρων αὐτῶν γλωσσῶν.

Ἐκτὸς τῶν cours αὐτῶν ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἕνα ἄλλο διαφορετικόν, προωρισμένον διὰ τοὺς Ἀξιωματικούς.

Αἱ ἐν αὐτῷ παραδόσεις τῶν μαθημάτων, δίδονται ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑβδομαδιαίων διαλέξεων.

Αἱ ὁμιλίαι, διδόμεναι ὑπὸ καθηγητῶν μὴ ἀστυνομικῶν, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι τοῦ Εἰσαγγελέως, Ἀξιωματικῶν τοῦ στρατεύματος εἰδικῶν περὶ τὰ ὅπλα, ὀνομαστῶν ψυχιάτρων, τοῦ Δικαστοῦ ἀνηλίκων, εἰδικῶν ἐπὶ τῆς παραχαράξεως καὶ τῶν ναρκωτικῶν κλπ., παρακολουθοῦνται μὲ ζῆλον, οἱ δὲ διδάσκοντες εἶναι πολὺ δημοφιλεῖς μεταξὺ τῶν Ἀξ/κῶν τῆς Ἀστυνομίας. Ἑκάστη διάλεξις δίδεται ἀλληλοδιαδόχως εἰς δύο συνεχεῖς ἡμέρας, ἐπαναλαμβάνεται δηλ. καὶ τὴν ἑπομένην, εἰς τρόπον ὥστε, ὅλοι οἱ Ἀξ/κοί, μερικοὶ τῶν ὁποίων ἐνδεχομένως νὰ μὴ παρευρέθησαν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, λόγῳ ὑπηρεσίας, νὰ παρακολουθήσουν αὐτὴν τὴν ἑπομένην. (Σημειωτέον ἄλλως τε, ὅτι ἡ παρουσία των εἶναι ὑποχρεωτική).

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ λειτουργία τοῦ «Κέντρου Σπουδῶν τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἀμβέρσης». Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τοῦτο, δὲν εἶναι ἀκόμη ἀπολύτως τέλειον. Μερικὰ πράγματα δύνανται νὰ βελτιωθοῦν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον, οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν, εἶναι ὅτι τὸ Κέντρον τοῦτο συμβάλλει σημαντικῶς εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν νέων ἀστυνομικῶν μας. Αἱ ἐνέργειαι τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ ἐπιμελὴς καθοδήγησις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς, δὲν ἀποβλέπουν παρὰ εἰς ἕνα μόνον σκοπόν : Νὰ δημιουργήσουν εἰς τὸ Κέντρον αὐτό, ἕνα πυρῆνα, ἀπ' ὅπου θὰ ἐξέλθουν αὔριον, ὕστερα ἀπὸ μερικὰς συμπληρωματικὰς σπουδάς, οἱ νέοι Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἀμβέρσης.

Τοῦ μπάρμπα Θύμιου οἱ κόττες διδάσκουν

«Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται» λέει μιὰ παληὰ σοφὴ παροιμία...Καὶ στὴν ἀστυνομική μου ζωὴ ἔχω συναντηθῆ μὲ πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις ποὺ τὶς ὑπαγορεύει ἡ φτώχεια καὶ ἡ αὐτοσυντήρηση...Αὐτὲς εἶναι οἱ θλιβερὲς παρενθέσεις τῆς ζωῆς ποὺ σὲ δύσκολα χρόνια μεγαλώνουν πολύ, τόσο πολὺ ὥστε κοντεύουν νὰ γίνουν Κανόνες...

Ἀλλὰ πρόθεσή μου δὲν εἶναι νὰ σᾶς μελαγχολήσω μὲ κάποιους ἄθλιους τῆς ζωῆς, ποὺ φτάνουν ἴσαμε τὸ Ἔγκλημα κυνηγημένοι ἀπὸ τὶς βιοτικὲς ἀνάγκες.

Ἀπόψε θὰ σᾶς μιλήσω γὰ κάποιες ἄλλες «τέχνες», πολὺ πιὸ θλιβερές, ποὺ δὲν τὶς ὑπαγορεύει ὅμως ἡ φτώχεια καὶ ἡ μιζέρια, ἀλλὰ ἡ ἀνθρώπινη κακία καὶ ἡ ἐγκληματικὴ διαστροφή...Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ κάποιους ἀνθρώπους ἀρτιμελεῖς, ὑγιέστατους, μορφωμένους, δραστήριους, ἔξυπνους, πού, ἐνῶ ἔχουν ὅλα τὰ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα νὰ γίνουν μὲ τὴν τίμια δουλειά τους χρήσιμοι στὸν ἑαυτό τους καὶ στοὺς ἄλλους καὶ νὰ διακριθοῦν σὲ κάποιο κοινωνικὸ τομέα δράσεως, αὐτοὶ προτιμᾶνε νὰ γίνωνται παράσιτα καὶ νὰ ζοῦν εἰς βάρος τῶν ἀφελῶν...

Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἐμεῖς στὴ γλῶσσα μας ὀνομάζουμε «ἀ π α τ ε ῶ ν ε ς» καὶ ποὺ ἀνήκουν στὴν ἀνώτερη τάξη τῶν κακοποιῶν, χάρις στὴν ἐπιδεξιότητά τους καὶ τὴν διαβολεμένη ἐξυπνάδα τους...

Εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς ξέρετε γιὰ νὰ μπορῆτε καὶ νὰ προφυλάγεστε, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς πολεμᾶτε προσφέροντας ἔτσι μιὰ πολὺ-πολὺ μεγάλη ὑπηρεσία στὸ κοινωνικὸ σύνολον καὶ βοηθῶντας τὸ δύσκολο ἔργο μας...Θὰ σᾶς ξαναμιλήσω καὶ πάλι γι' αὐτοὺς προσεχῶς, ἀλλὰ τὸ θέμα αὐτὸ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐξαντληθῆ...

...Ἂς ξεχάσουμε λοιπὸν τὸ καλοκαῖρι, τὴ νύχτα, τὸ φεγγάρι, τὴ γειτονιά μας τὰ προβλήματα ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν...κι' ἐλᾶτε μαζί μου σ' ἕνα φανταστικὸ περίπατο «κάπου στὴν Ἀθήνα»...σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ἂς ποῦμε...

Εἶναι μεσημέρι...Ὁ ἥλιος μαστιγώνει ἀλύπητα τὰ μουσκεμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα πρόσωπα...ἡ κίνηση εἶναι μεγάλη...τὰ τραῖνα ἔρχονται καὶ φεύγουν ἀγγομαχῶντας... ἐνῷ στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ ἑκατοντάδες ἄνθρωποι περιμένουν...Νέοι, γέροι, πλούσιοι, φτωχοί, ἐργάτες, στρατιῶτες, πολίτες..."Αλλοι γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν φιλικά τους πρόσωπα ποὺ ἔρχονται...ἄλλοι μὲ τὶς βαλίτσες στὸ χέρι γιὰ νὰ ταξιδέψουν... Κάποιοι χαζεύουν...λίγοι μικροπωλητὲς μὲ τσιγάρα, μὲ καραμέλες, μὲ ἀγαλματάκια, μὲ τσίχλες, μὲ ἐφημερίδες, μὲ περιοδικά, περιτριγυρίζουν διαλαλῶντας τὰ ἐμπορεύματά τους.Ἀνάμεσά τους καραδοκοῦν καὶ οἱ «ὕποπτοι»...Ἀπὸ ἕνα τέτοιο τραῖνο, ποὺ σταμάτησε πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά, κατέβηκε καὶ ὁ Θύμιος...Νὰ σᾶς τὸν γνωρίσω: Κατάγεται ἀπὸ κάποιο ὀρεινὸ χωριὸ τῆς Ρούμελης καὶ ἔρχεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν πρωτεύουσα...Εἶναι ἕνας ἑξηντάρης, γεροδεμένος, μὲ τραγιάσκα στὸ κεφάλι καὶ μὲ τέσσερα ζευγάρια κόττες στὸ χέρι...Ἀφελής, ἁπλός, καλοκάγαθος ἔχει χίλιες ἀπορίες γιὰ τὴν πολυάνθρωπη Πολιτεία, τὰ μεγάλα σπίτια, τοὺς βιαστικοὺς ἀνθρώπους, τ' αὐτοκίνητα, τὰ τράμ, τὴν κίνηση...Ὁ ἱδρώτας στάζει ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ἡ ζέστη, ἡ ἀνυπόφορη ζέστη αὐτοῦ τοῦ μεσημεριοῦ τὸν τυραννᾷ...Καὶ μὲ βιαστικὰ βήματα τραβᾷ κατὰ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ τοῦ ἔχουν συστήσει ἀπὸ τὸ χωριό του κάποιοι κοσμογυρισμένοι συγχωριανοί του. Βγάζει λοιπὸν ἕνα τσαλακωμένο χαρτάκι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ προσπαθεῖ νὰ διαβάσῃ τὴ διεύθυνση ποὺ τοῦ ἔχουν σημειώσει... Κείνη τὴν στιγμὴ τὸν πλησιάζει ἕνας ἀπὸ κείνους ποὺ χάζευαν στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ καὶ ποὺ τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω...Κι' εἶναι ἕνας νεαρὸς καλοχτενισμένος, κομψός, εὐπαρουσίαστος, γλυκομίλητος. «Ποιὸν ζητᾶς, Μπάρμπα, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα;» τὸν ρωτᾷ ὅλο εὐγένεια καὶ καλωσύνη...«Αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ εἶναι γραμμένο στὸ χαρτὶ παιδί μου. Μήπως μπορεῖς νὰ μὲ πᾶς ἐλόγου σου ἴσαμε ἐκεῖ; Θὰ σοῦ δώσω καὶ τὸ ρεγάλο σου...»

«Τὶ λὲς, μπάρμπα;» διαμαρτύρεται ἐκεῖνος «δὲν ντρέπεσαι νὰ λὲς τέτοια λόγια; Ἂν ἐρχόμουνα ἐγὼ στὸ χωριό σου δὲν θὰ μὲ βοηθοῦσες; Ἄνθρωποι εἴμαστε καὶ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον πρέπει νὰ βοηθιώμαστε...»

Ὁ γέρος τὸν κυττάζει μ' εὐγνωμοσύνη...

«Τὴν εὐχή μου νἄχῃς, λεβέντη μου. Σ' εὐχαριστῶ. Ἐδῶ μέσα θὰ χαθῶ μόνος μου...»

Ὁ νεαρὸς λοιπὸν ἀπατεώνας ἀφοῦ ὡδήγησε τὸν Θύμιο στὸ ξενοδοχεῖο καὶ εἶχε στὸ μεταξὺ κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη του ἔβαλε σὲ ἐνέργεια τὸ σχέδιό του...

Στὴν πόρτα ἀκριβῶς τοῦ ξενοδοχείου, πρὶν νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ, γύρισε, δῆθεν τελείως ἀδιάφορα, καὶ τὸν ρώτησε:

«Ὡραῖες κόττες! Γιὰ πούλημα τὶς ἔχεις; Γιατὶ ἂν τὶς πουλᾷς ξέρω κάποιον πού μαζεύει πουλερικὰ καὶ τ' ἀγοράζει μάλιστα σὲ πολὺ καλὴ τιμή...»

Ὁ Θύμιος δείχνει ἐνδιαφέρον στὴν πρότασή του. Πράγματι γιὰ πούλημα τὶς εἶχε. Καὶ νὰ ποὺ βρῆκε ἕνα πρόσωπο τίμιο νὰ τὸν βοηθήσῃ. «Ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε,» συλλογίστηκε...Ὁ ἰδρώτας ποὺ τὸν ἔχει ἐν τῷ μεταξὺ πλημμυρίσει κάνει τὸ βάρος ποὺ κρατάει νὰ τοῦ φαίνεται πελώριο. Καὶ θέλει ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ γλήγορα ν' ἀπαλλαγῇ...

«Καὶ βέβαια γιὰ πούλημα τὶς ἔχω» ἀπαντᾷ ἀνύποπτα. «Καὶ μιᾶς κι' ἔκανες τὸ καλὸ νὰ μὲ φέρῃς ἴσαμε 'δῶ, πήγαινέ με καὶ στὸ φίλο σου νὰ ξεμπερδεύουμε μὲ δαῦτες». Λίγο πάρα-κάτω ἦταν ἕνα φαρμακεῖο. Ἐκεῖ ὡδήγησε τὸν Θύμιο ὁ ἀπατεώνας. Καὶ τοῦ εἶπε:

«Κάθισε, σὲ παρακαλῶ, δυὸ λεπτὰ ἔξω νὰ πάω νὰ συνεννοηθῶ μαζί του. Θὰ τοῦ πῶ ὅτι εἶσαι θεῖος μου. Ξέρεις εἶναι πολὺ φίλος μου καὶ θὰ σοῦ κάνῃ καλὴ τιμή»... Κι' ἐνῷ ὁ Θύμιος ἀκουμπάει στὴν πόρτα καὶ κυττάζει ἀπὸ κεῖ μέσα στὸ φαρμακεῖο μὲ περιέργεια, ὁ ἄλλος πλησιάζει τὸν φαρμακοποιὸ καὶ τοῦ λέει μὲ πολὺ εὐγένεια:

«Μιὰ παράκληση, κύριε, θερμή. Πρόκειται γιὰ τὸν θεῖο μου ποὺ περιμένει στὴν πόρτα. Ἦλθε σήμερα ξέρετε ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ θέλει νὰ κάνῃ ἐνέσεις πενικιλλίνης. Μὲ πέτυχε ὅμως σὲ μιὰ στιγμὴ δύσκολη καὶ δὲν ἔχω χρήματα νὰ τὸν πάω σ' ἕνα γιατρό. Ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ κάνατε ἐσεῖς αὐτὲς τὶς ἐνέσεις. Καὶ μόλις πάρει τὰ λεφτὰ ποὺ περιμένει ἀπὸ κάποια κληρονομιὰ θὰ σᾶς πληρώσῃ...»

Ὁ φαρμακοποιὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς εὐαίσθητους ἐκείνους ἀνθρώπους ποὺ εἶναι ἕτοιμοι καὶ νὰ κλάψουν ἀκόμα στὸν ξένο πόνο. Ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη χριστιανικὰ αἰσθήματα. Καὶ συγκινήθηκε. Ἄλλως τε τὶ τοῦ ζητοῦσαν; Δυὸ-τρεῖς ἐνέσεις πενικιλλίνης. Σπουδαῖο πρᾶγμα!!! Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸ οἱ χωριάτες εἶναι ἀφελεῖς καὶ φιλότιμοι ἄνθρωποι. Θὰ τὸν πλήρωνε κάποτε καὶ μὲ τὸ πάρα πάνω. Ἴσως νὰ τοὔδινε καὶ καμμιὰ ἀπὸ τὶς κόττες ποὺ κρατοῦσε...

«Ἂς περάσῃ μέσα νὰ καθίσῃ στὴν καρέκλα μέχρι νὰ τελειώσω αὐτὴ τὴν συνταγὴ ποὺ ἑτοιμάζω» εἶπε «κι' ὕστερα εὐχαρίστως νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω...»

Βγαίνει τότε ὁ ἀπατεώνας καὶ λέει στὸ θῦμα του:

«Ἐν τάξει, μπάρμπα. Τὰ κανόνισα. Πήγαινε μέσα νὰ περιμένῃς δυὸ λεπτὰ μέχρι νὰ τελειώσῃ κάποια συνταγὴ ποὺ ἑτοιμάζει καὶ ὕστερα θὰ σὲ πληρώσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ φαρμακεῖο εἶναι κεντρικὸ καὶ δὲν πάει νὰ περιμένῃς ἐσὺ μέσα μὲ τόσες κόττες μὲ παρακάλεσε νὰ τὶς πάω στὸ σπίτι του».

Ὁ Θύμιος ἐνθουσιάστηκε. Καὶ πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα εἰκοσάρι καὶ τὸ δίνει στὸν ἀπατεώνα γιὰ τοὺς κόπους του, μαζὶ μὲ τὶς εὐχές του...Ἐκεῖνος τότε παίρνει τὸ εἰκοσάρικο καὶ τὶς κόττες καὶ ἐξαφανίζεται... ἐνῷ ὁ Θύμιος μπαίνει μέσα στὸ Φαρμακεῖο καὶ στρογγυλοκαθίζει ὑπομονετικὰ σὲ μιὰ καρέκλα...

Σὲ κάποια στιγμὴ ὁ φαρμακοποιὸς τελειώνει τὴ συνταγή του καὶ λέει στὸ Θύμιο:

«Μπάρμπα, εἶμαι τώρα στὴ διάθεσή του. Πέρασε μέσα σ' αὐτὸ τὸ καμαράκι κι' ἔφτασα...»

Καὶ τὸν περνᾷ σ' ἕνα ἰδιαίτερο καμαράκι τοῦ φαρμακείου...

Ὕστερα ἔρχεται μὲ μιὰ ἔνεση στὸ χέρι, τὴν ἀκουμπᾷ πάνω στὸ τραπέζι καὶ λέει στὸν κατάπληκτο Θύμιο:

«Ἔλα γδύσου τώρα καὶ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά».

Ὁ Θύμιος τινάζεται ὄρθιος, τὰ μάτια του κοντεύουν νὰ πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες ἀπὸ τὴν ἔκπληξη, κι' ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα παίρνει ἐπιθετικὴ στάση ἀπέναντι στὸν φαρμακοποιό. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν προσέχει καλὰ τὶς κινήσεις του, ἀποδίδει τὴν στάση του σὲ χωριάτικη ντροπὴ καὶ τὸν πλησιάζει ἐπιμένοντας:

«Ἔλα μὴν μὲ ντρέπεσαι, μπάρμπα. Βγάλε τὸ παντελόνι σου».

«Τὶ κραίνεις αὐτοῦ οὐρὲ ζαγὰρ» ἀκούγεται ἄγρια ἡ φωνὴ τοῦ Θύμιου. «Γιατὶ νὰ βγάλω οὐρὲ ζωντόβολο τὸ παντελόνι μου. Ἐγὼ θέλω τὰ λεφτά μου κι' ἐσὺ θέλεις νὰ μὲ γδύσῃς; Μουρλάθηκες, οὐρὲ θεομπαίχτη; Δὲν σέβεσαι τὰ χρόνια μου;;;». Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ φαρμακοποιὸς νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἁρπάζει ὁ Θύμιος, κατακκόκινος ἀπὸ τὸ θυμό του ἕνα βαρὺ σίδερο ποὺ βρῆκε πρόχειρο κοντά του καὶ τὸ καταφέρνει μὲ ὅλη του τὴ δύναμη στὸ κεφάλι τοῦ φαρμακοποιοῦ ποὺ τὸν πῆραν τὰ αἵματα καὶ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ τὸν πόνο...ἐνῷ ὁ Θύμιος βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ καμαράκι στὸ φαρμακεῖο καὶ μπροστὰ στοὺς κατάπληκτους πελάτες ἀρχίζει νὰ πετᾷ ὅ,τι βρίσκει μπροστά του στοὺς ὑπαλλήλους φωνάζοντας: «Παληάνθρωποι, τὰ ζωντανά μου. Ποῦναι τὰ ζωντανά μου λωποδύτες;» Δημιουργεῖται πανδαιμόνιο, μαζεύεται πολὺς κόσμος. Καὶ στὴ συνέχεια καταφθάνουν δυὸ ἀστυφύλακες...Βλέπουν τὸν γέρο ἀναμαλιασμένο νὰ κυνηγᾷ τοὺς ὑπαλλήλους, ἀντικρύζουν τὸν ματωμένο φαρμακοποιὸ καὶ σπεύδουν καὶ συλλαμβάνουν τὸν Θύμιο.

«Τὶ κάνεις, μπάρμπα, ἐκεῖ;» τὸν ρωτοῦν...

«Θέλω τὰ λεπτά μου γιὰ τὶς κόττες ποὺ τοῦ πούλησα. Κι' ἀντὶ νὰ μὲ πληρώσῃ μοῦ ζήτησε νὰ γδυθῶ μέσα σὲ κεῖνο τὸ σκοτεινὸ καμαράκι».

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ φαρμακοποιὸς διεμαρτύρετο:

«Ποιὰ λεφτά σου, θεότρελλε; Ἐσὺ μοῦ ζήτησες νὰ σοῦ κάνω ἐνέσεις. Κι' ὅταν σοῦ ζήτησα νὰ γδυθῇς μὲ σακάτεψες στὸ ξύλο!!!» Ὁ Θύμιος ξαναγρίεψε «Ἐνέσεις ἐγώ; Πίσω μου σ' ἔχω Σατανᾶ!»...

Ἡ παρεξήγηση διελύθη στὴν Ἀσφάλεια ὅπου ὡδηγήθηκαν καὶ οἱ δυό...Καὶ ἡ συζήτηση ἐπαναλήφτηκε μετὰ δύο μέρες ὅταν συνελήφθη ὁ ἀπατεώνας... μιὰ συζήτηση ποὺ θὰ τὴ θυμοῦνται πολλὰ χρόνια καὶ οἱ τρεῖς...

Ὦ! Σᾶς παρακαλῶ μὴ γελᾶτε. Δὲν σᾶς διηγοῦμαι ἕνα εὔθυμο ἐπεισόδιο... Σᾶς ἐφιστῶ ἁπλῶς τὴν προσοχή σας πάνω στὴ μεγάλη κοινωνικὴ μάστιγα ποὺ λακωνικὰ ὀνομάζεται ἀπάτη, ἐνῷ θἄπρεπε νὰ ὀνομαστῇ: Ἡ μεγαλύτερη κοινωνικὴ συμφορά... Γι' αὐτὸ **προσέχετε!** Τριγύρω σας κυκλοφοροῦν πολλοὶ τέτοιοι ἕτοιμοι νὰ σᾶς ἐξαπατήσουν...

Ἕνας Ἀστυφύλακας

Σ. Κ. Π.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ φοιτητοῦ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. **ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΟ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—ΣΤ'—

«Οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς, τὰ γέλια καὶ ἡ συζήτηση, ἦταν τὰ μόνα πράγματα ποὺ » ἄκουγα καὶ ἔβλεπα. Μὲ τὴ φαντασία μου ἔβλεπα τὰ ζευγάρια νὰ στροβιλίζωνται » σφιχταγκαλιασμένα στὴν πίστα καὶ κείνη ποὺ μοῦ χαμογέλασε τόσο γλυκά, νὰ » κάθεται μαραμένη ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς της καὶ νὰ κυττάζῃ περίλυπη αὐτοὺς ποὺ » διασκέδαζαν...Ἴσως ὅμως καὶ νὰ βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ κανενὸς πλούσιου » νεαροῦ ἀριστοκράτη καὶ νὰ χόρευαν μάγουλο μὲ μάγουλο...

«Ἔφυγα καὶ γύρισα στὸ δωμάτιό μου. Βρῆκα μιὰ φίλη μου φοιτήτρια τῆς » Νομικῆς ποὺ δὲν μὲ συγκινοῦσε καθόλου, νὰ περιμένῃ ἔξω ἀπ' τὴ πόρτα μου. » Τὴ χαιρέτησα ψυχρά, μπήκαμε μέσα καὶ ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν ν' ἁρπάξω τὶς » μπογιὲς καὶ τὰ πινέλλα μου καὶ νὰ ριχτῶ μὲ τὰ μοῦτρα στὴ ζωγραφική. Κείνη μοῦ » παραπονέθηκε γιὰ τὴ στάση μου αὐτὴ κι' ἄρχισε νὰ μ' ἐνοχλῇ μὲ διάφορες ἐρωτήσεις.

«Νευρίασα τότε καὶ τὴ χτύπησα. Ἔβαλε τὰ κλάμματα κι' ἐγὼ συνέχισα ἥσυχος » τὴ δουλειά μου...

«Ζωγράφιζα μὲ πυρετὸ ὡς τὸ πρωΐ. Ὅταν χτύπησαν οἱ καμπάνες, εἶχα πα- » ρουσιάσει τὸ σύνολο σχεδὸν τοῦ πίνακα ποὺ τὸν τιτλοφόρησα «Μεσημέρι». Ὁ » πίνακας ἐκεῖνος ἦταν ἕνα μεγάλο μου ἔργο. Ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν ἀπὸ ζωγραφι- » κή, μοῦ εἶπαν δυὸ μέρες ἀργότερα ὅτι ἦταν ἕνα σπάνιο ἀριστούργημα...

«Ἴσως τὸ χαμόγελο τῆς Ἀλίκης νὰ μοῦδωσε τὴν δύναμη καὶ τὴ φαντασία » ἐκείνη...Αὐτὸ πίστεψα. Καὶ τρεῖς μέρες ἀργότερα τῆς χάρισα τὸν πίνακα ἐκεῖνον...

***

«Τὴν τρίτη ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων κατάφερα νὰ μιλήσω μὲ τὴν Ἀλίκη. » Τῆς ἔκλεισα ραντεβοῦ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, ἀφοῦ τὴν παρακολούθησα ἀπὸ τὶς » πέντε ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα, ὡς τὶς ἕντεκα τὸ βράδυ. Πῆγε στὸ θέατρο πάλι κείνη » τὴν ἡμέρα. Μπῆκα κι'ἐγὼ καὶ κάθησα πίσω της. Ὅταν τὸ πλῆθος ξεσποῦσε σὲ » χειροκροτήματα, εὕρισκα τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς ψυθυρίζω καὶ κάτι. Δὲν μοῦφερε » καμμιὰ ἀντίρρηση μέσα στὸ θέατρο. Ὅταν ὅμως τὴν πλησίασα νὰ τὴν καληνυ- » χτίσω ἀπελπισμένος—κοντὰ στὸ σπίτι της—ἐκείνη γύρισε ἐπὶ τέλους καὶ μοῦ εἶπε: » «Περίμενέ με αὔριο στοῦ Φλόκα...Στὶς ἑπτὰ τ' ἀπόγευμα...»

«Πῆγα μὲ χίλια δυὸ συναισθήματα ἀνάμικτα κεῖνο τ' ἀπόγευμα. Σὲ λίγο » ἔφθασε ντυμένη μὲ μιὰ ἄνευ προηγουμένου σὲ πολυτέλεια τουαλέττα καὶ γεμάτη » μεθυστικὰ ἀρώματα. Φοροῦσε κι' ἕνα γκρῖζο παλτὸ μεγάλης ἀξίας...

«Κάθισε κι' ἀρχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε θαρρεῖς καὶ γνωριζόμασταν ἀπὸ » πολλὰ χρόνια. Τῆς μίλησα γιὰ τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτά μου γι' αὐτήν, τῆς ζήτησα » νὰ γίνῃ γυναῖκα μου. Ἄρχισε νὰ μὲ κοροϊδεύῃ στὴν ἀρχή, μὰ ὅταν ἐγὼ ἐπέμεινα, » τὴν εἶδα νὰ πέφτῃ σὲ βαθεῖς συλλογισμούς. Μοῦ μίλησε τότε γιὰ τὰ ὄνειρά της. » Ἐπιθυμοῦσε νὰ πάῃ στὴ Μητρόπολη τοῦ Κινηματογράφου, νὰ γνωρίσῃ καλὰ τὸ » Χόλλυγουντ καὶ τὸ Μπροντγουαίη... Ἤθελε νὰ κάνῃ ταξίδια πολλά, νὰ γνωρίσῃ » τὴν Ἑλβετία καὶ νὰ κάνῃ σκί, νὰ γυρίσῃ ἂν μποροῦσε ὅλο τὸ κόσμο...Ἤθελε τὸν » ἔρωτα καὶ τὴν ἀγάπη...Νὰ συνοδεύεται ὅμως ἀπαραίτητα καὶ μὲ πολλὰ χρήματα...

«Δὲν ξέρω πῶς συνέβη καὶ κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα κεῖνο τὸ βράδυ, βρισκόμασταν » στὸ δωμάτιό μου. Φαίνεται ὅτι τὰ παρακάλια μου καὶ τὸ ὕφος μου γενικά, τὴν » ἔπεισαν γιὰ τὴν πραγματική μου ἀγάπη. Ἴσως ὅμως πιὸ πολὺ νἄθελε νὰ δῇ τοὺς » πίνακες ποὺ εἶχα ζωγραφίσει, γιατί, μόλις τῆς εἶπα ὅτι καταπιάνουμε μὲ τὴ ζω-

» γραφική, ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της καὶ ἄρχισε νὰ μὲ ρωτᾷ ἕνα σωρὸ πράγ-
» ματα... Ἤθελε τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ Βὰν—Γκόγκ, γιὰ τὸν Πικασσό, γιὰ τὸν Του-
» λοὺζ Λωτρέκ... Θαύμαζε τοῦ Λεονάρδο ντὰ Βίντσι τοὺς πίνακες κι' ἀπὸ τοὺς δι-
» κούς μας ζωγράφους εἶχε ἀδυναμία στὸ Σπῦρο Βικᾶτο καὶ στὸ Μούγιο. Ὅλους
» τοὺς ἄλλους τοὺς θεωροῦσε κατώτερους τῆς φήμης των...

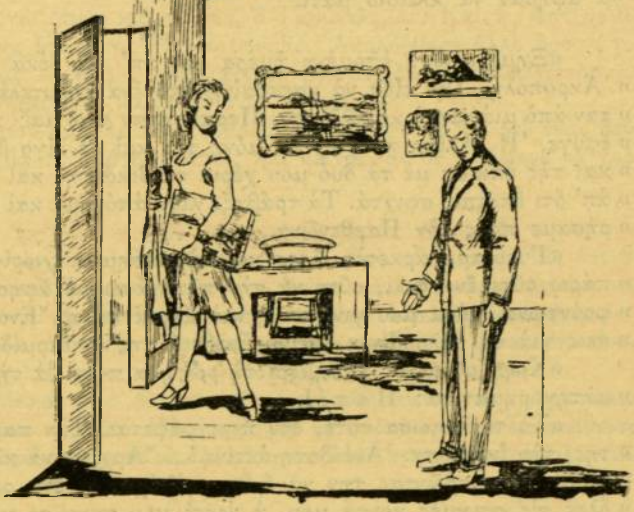
«Πήγαμε στὸ δωμάτιό μου καὶ τὰ μάτια της ἔπεσαν ἀμέσως στὸ «Μεσημέρι»
» μου ποὺ ζωγράφισα τὸ βράδυ τῶν Χριστουγέννων. Κύτταξε τὸ πίνακα γιὰ πολὺ
» ὥρα καὶ κατόπιν ἔβγαλε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, λέγοντας: «Θὰ γίνῃς μεγάλος
» ζωγράφος! Πᾶψε νὰ πηγαίνῃς γιὰ γιατρός, κι' ἀφοσιώσου στὴ ζωγραφική...»

«Τὰ λόγια ἐκεῖνα μοῦ ἄρεσαν γιατὶ καὶ γὼ εἶχα τὴν ἴδια γνώμη. Οἱ γονεῖς
» μου ὅμως ἐπέμειναν νὰ βγῶ ἕνας θετικὸς ἐπιστήμονας καὶ δὲν ἤθελαν οὔτε ν'
» ἀκούσουν κἂν γιὰ ζωγραφική.

«Τὸ ὕφος της μοῦδωσε θάρρος καὶ τὴν πλησίασα πολὺ κοντά. Τῆς ἔπιασα τὸ
» χέρι καὶ γιὰ πρώτη μου φορὰ διέτρεξε τὸ σῶμα μου ἕνα ρῖγος ποὺ ποτὲ ἄλλοτε
» δὲν ἔνοιωσα κοντὰ σὲ γυναῖκα. Κατάλαβα ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἀσκοῦσε κάτι τὸ
» φοβερὸ καὶ συνάμα γλυκὸ καὶ ἀκατανίκητο ἐπάνω μου... Κατάλαβα ὅτι τὴν ἀγα-
» ποῦσα, ὅτι τὴν ποθοῦσα, ὅτι τὴ λαχταροῦσα ὅσο τίποτα ἄλλο στὸ κόσμο. Τὴν
» ἀγαποῦσα μ' ὅλη μου τὴ ψυχή, μὲ πάθος!...

«Ἔκανα νὰ τὴν ἀγκαλιάσω, μὰ τραβήχτηκε σὰ νὰ τὴ δάγκωσε φίδι. Μὲ κύτ-
» ταξε ἄγρια καὶ στὰ μάτια της διέκρινα μιὰ πρωτόφαντη ἀποστροφή, φρίκη!...

«Πάγωσα καὶ καρφώθηκα ἀκίνητος ἀπ' τὸ βλέμμα της ἐκεῖνο. Κατόπιν ἦλθε
» κοντά μου, ἠρέμησε, χαμήλωσε πολὺ τὴ μουσικὴ ποὺ ἀκουγόταν ἀπὸ τὸ ραδιό-
» φωνο καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάῃ γιὰ τὴ μουσική. Μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν Βάγνερ, τὸ
» Λίστ, τὸν Σοπέν... Κατάλαβα ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ πῶ οὔτε μιὰ λέξη πάνω στὰ
» ζητήματα αὐτὰ καὶ δὲν
» μιλοῦσα καθόλου. «Δὲν
» ἔχω ἰδέαν μουσικῆς...»
» ὅπως λέει καὶ τὸ γνω-
» μικό. Καὶ παρακαλοῦ-
» σα τὸ Θεὸ νὰ τὴ φωτί-
» σῃ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ
» τὴ συζήτηση, γιατὶ ἂν
» ἐξαναγκαζόμουν νὰ μιλή-
» σω, ἤξερα ὅτι θὰ ἔλεγα
» βλακεῖες καὶ θὰ ἔπεφτα
» πολὺ χαμηλὰ στὴν ὑπό-
» ληψή της... Κείνη ὅμως,
» ἀντὶ νὰ σωπάσῃ, ἐξακο-
» λούθησε νὰ μοῦ ἀραδιά-
» ζῃ τὶς μουσικές της γνώ-
» σεις. Ἄρχισε νὰ μοῦ
» μιλᾷ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ
» ἔργο τοῦ Σοπέν. Μοῦ εἶπε
» πῶς δημιούργησε τὴν Πο-
» λωνέζα του, γιὰ τὸν ἔρω-
» τά του μὲ τὴ Γεωργία
» Σάνδη καὶ τὸ ρόλο ποὺ
» ἔπαιξε αὐτὴ στὴ ἐν γένει
» ἐξέλιξή του καί... στὸ θάνατό του. Κατόπιν μοῦ μίλησε γιὰ τὸν Μέντελσον, πέρασε
» στὸν Καβάλλο καὶ σταμάτησε στὸ Μητρόπουλο καὶ στοὺς νεώτερους δικούς μας
» συνθέτες...

«...Τότε τῆς δώρησα τὸν πίνακά μου. Ἐκεῖνον τὸν πίνακα ποὺ τὸν ἔκανα σκεφτόμενος μονάχα αὐτήν...».

«Τὴν κυττοῦσα ἄφωνος καὶ τὴν θαύμαζα. Ἦταν μιὰ πολὺ διαβασμένη κο-
» πέλλα, γεμάτη μυστήριο, ὁμορφιὰ καὶ παραξενιά. Ὁ πόθος μου γι' αὐτήν, εἶχε
» φθάσει στὸ κατακόρυφο. Δοκίμασα ξανὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσω, μὰ ἐκείνη ξέφυγε καί,
» παίρνοντας τὸ παλτό της, σηκώθηκε νὰ φύγῃ.....
.....

«Τότε τῆς δώρησα τὸν πίνακά μου. Ἐκεῖνον τὸν πίνακα ποὺ τὸν
» ἔκανα σκεφτόμενος μονάχα αὐτήν. Τὸν πῆρε καὶ μὲ κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο
» γεμᾶτο ἱκανοποίηση κι' εὐχαρίστηση. Ἄνοιξε κατόπιν τὴν πόρτα κι' ἔφυγε, λέ-
» γοντάς μου ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ μὲ περίμενε στὴν Ἀκρόπολη, κοντὰ στὰ Προπύ-
» λαια, στὶς ἕνδεκα ἡ ὥρα τὸ πρωΐ...

«Μόλις ἔφυγε μὲ κατέλαβε ἕνα παράξενο συναίσθημα. Ἄρχισα νὰ τραγουδῶ
» κάτι ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ «Τροβατόρε», τοῦ Βέρντι καὶ ν' ἀναποδογυρίζω τρα-
» πέζια, καρέκλες κι' ὅτι ἄλλο βρισκόταν μπροστά μου. Φώναζα τ' ὄνομά της σὰν
» τρελλός. Ἡ σκέψη τοῦ ὅτι θὰ τὴν συναντοῦσα τὴν ἄλλη μέρα καὶ τοῦ ὅτι ὁπωσδή-
» ποτε μιὰ μέρα θὰ τὴν ἔκανα δική μου, δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ μὲ καθησυχάσῃ. Ἐξα-
» κολουθοῦσα νὰ φωνάζω, νὰ τραγουδῶ ἄγρια καὶ νὰ χτυπῶ ὅτι βρισκόταν μπροστά
» μου, ὅταν ἄκουσα χτύπους στὴν πόρτα μου. Νόμισα ὅτι ἦταν ἐκείνη, ὅτι ξαναγύ-
» ρισε....Ἄνοιξα καὶ βρέθηκα μπροστὰ στὴ Νίτσα, τὴ Φοιτήτρια τῆς Νομικῆς ποὺ
» ἦταν φίλη μου...

«Τὰ νεῦρα μου τότε θέρριεψαν, ἀγρίεψα πιὸ πολὺ κι' ἔδιωξα μὲ τὶς σπρωξιὲς
» τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι...τὴ μόνη γυναῖκα ποὺ μ' ἀγάπησε πραγματικά.... Τῆς
» εἶπα ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὴ συναντοῦσα στὴ λέσχη...

«Θυμᾶμαι τὴν τρομάρα ποὺ πῆρε ἡ καϋμένη...Θἄπρεπε νὰ ἤμουνα πολὺ τρο-
» μερός, νὰ ἤμουνα ἕνας νεώτερος Ὀθέλλος...Κεῖνο τὸ τρομαγμένο ὕφος της, δὲν
» φεύγει ποτὲ ἀπ' τὸ μυαλό μου...

«Δὲν κοιμήθηκα καθόλου ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα. Ἡ ἀναμονὴ τῆς ἑνδεκάτης
» πρωϊνῆς τῆς ἑπομένης κι' ὁ φουντωμένος πόθος μου γιὰ τὴν κοπέλλα ἐκείνη, δὲν
»μ' ἄφησαν νὰ κλείσω μάτι.

***

«Ξημέρωσε ἡ ἑπομένη ἡμέρα καὶ ἀπ' τὶς δέκα τὸ πρωῒ βρισκόμουνα στὴν
» Ἀκρόπολη. Τὴν εἶδα νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο καὶ συνοδευό-
» ταν ἀπὸ μιὰ νεαρὴ κοπελλίτσα. Περπάτησαν λίγο μαζὶ καὶ κατόπιν τὸ νεαρὸ κορίτσι
» ἔφυγε. Ἡ Ἀλίκη προχώρησε μόνη της καὶ σὲ λίγο βρέθηκε κοντά μου. Ἔτρεξα
» καὶ τῆς ἔπιασα μὲ τὰ δυό μου χέρια τὰ δικά της καὶ τὰ κράτησα λίγο παραπάνω
» ἀπ' ὅτι ἔπρεπε, σφιχτά. Τὰ τράβηξε λίγο ἀπότομα καὶ φοβισμένη. Ὕστερα προχω-
» ρήσαμε πρὸς τὸν Παρθενῶνα...

«Γυρίσαμε ἀρκετὲς ὧρες καὶ τὸ μεσημέρι χωρίσαμε. Δὲν μπόρεσα νὰ τῆς
» πάρω οὔτε ἕνα φιλί, οὔτε νὰ τὴν πλησιάσω μὲ ἄφησε καθόλου...Καὶ γὼ ἄναβα,
» φούντωνα, μέσα μου γινόταν ἡ πιὸ ἄγρια πάλη. Ἔνοιωθα πρωτόγονες παρορμή-
» σεις γιὰ τὴ βελουδένια ἐκείνη ξανθειά της ἐπιδερμίδα...

«Χωρίζοντας τὸ μεσημέρι τὴ ρώτησα πότε θὰ τὴ ξανάβλεπα. Μοῦ ἀπάντησε
» κατηγορηματικά: Π ο τ έ!...

«Τὸ τὶ ἔνοιωσα τότε, δὲν περιγράφεται. Τὴν παρακάλεσα, ἔπεσα στὰ πόδια
» της, τὴν ἱκέτευσα. Ἀνένδοτη ἐκείνη!... Ἄρχισα νὰ κλαίω σὰν γυναῖκα, σὰ μικρὸ
» παιδί, ἐκλιπαρῶντας την νὰ ἔρθῃ τοὐλάχιστον ἕνα ραντεβοῦ ἀκόμα. Τὴν ἤθελα
» ὅλες τὶς στιγμὲς κοντά μου, ἡ ψυχή μου πονοῦσε γι' αὐτήν...

«Φαίνεται νὰ τὴν συγκίνησαν τὰ δάκρυά μου κι' οἱ παρακλήσεις μου, γιατὶ
» μοῦ εἶπε, σὲ τόνο ψυχρὸ ὅμως: «Θὰ ἔρθω τὸ ἀπόγευμα πάλι μαζί σου. Μάθε ὅμως
» ὅτι δὲν εἶσαι ἄντρας!...»

«Κατάλαβα. Μὲ τὸ νὰ ξεσπάσω σὲ κλάμματα, τῆς ἔγινα μισητός· προκάλεσα
» τὸν οἶκτο της καὶ συνάμα τὴν ἀηδία της γιὰ μένα...

«Πληγώθηκα ἀνεπανόρθωτα μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴ περήφανη γυναῖκα καὶ » κατέβασα τὰ μάτια, μὴ τολμῶντας νὰ τὴν κυττάξω...Κατάλαβα ὅτι ἐκείνη ἡ γυ- » ναῖκα ἦταν πολὺ παράξενη, ὅσο καὶ περήφανη. Ἤθελε ἄνδρα δυνατὸν στὴ ψυχή... » Καὶ γὼ ἤμουνα πολὺ δυνατὸς στὴ ψυχή, ὅπως καὶ στὸ σῶμα...Μόνον ποὺ ἔβαλα τὰ » κλάμματα καὶ ἔγινα γελοῖος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω... Καὶ γι' αὐτὸ προδώθηκα » ἀνεπανόρθωτα...

«Ἡ ἰδέα ὅτι τῆς προξένησα τὸν οἶκτο καὶ ἔγινα μισητὸς στὴ καρδιά της, » ριζώθηκε βαθειὰ στὸ εἶναι μου καὶ ἔνοιωθα τρομερὰ μειωμένος καὶ μετανοιω- » μένος...

***

«Τὸ μεσημέρι ξάπλωσα στὸ κρεββάτι μου καὶ κατέστρωσα τὸ σχέδιό μου. » Θυμήθηκα μιὰ ταινία ποὺ εἶχα δῆ πρὸ ἐτῶν καὶ ἦταν ἀκατάλληλη γιὰ τοὺς ἀνηλί- » κους. Ἔδωσα ὅμως ἕνα γερὸ μπουρμπουὰρ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἤλεγχε τὰ εἰσιτήρια » στὴν εἴσοδο καὶ μ' ἄφησε νὰ μπῶ. Θυμήθηκα ὅτι ὁ Γκούντλεμαν—ἔτσι λεγόταν » ὁ ἥρως τῆς ταινίας—εἶχε βρεθῆ στὴν ἴδια θέση μὲ μένα. Καὶ τότε ἐκεῖνος ἔδωσε » ραντεβοῦ στὸ κορίτσι του τὸ ἀπόγευμα καὶ τὴν παρέσυρε σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος. » Ἐκεῖ, κοντὰ σὲ κάτι βράχια στὴν ἀκροθαλασσιά, ἐνῶ περπατοῦσαν ἀμέριμνοι, » ἐκεῖνος ἔβαλε «τρικλοποδιὰ» στὸ κορίτσι του ποὺ τοῦ ἔκανε τὸ ζόρικο...Ἐκεῖνο » ἔπεσε κάτω κι' αὐτὸς ρίχτηκε τότε πάνω της καὶ χόρτασε τὸ κορμί της...Κατόπιν » τὴν ἀηδίασε, τὴ χτύπησε μὲ μιὰ μυτερὴ πέτρα στὸ κεφάλι καὶ τὴ σκότωσε... » Ὕστερα πέταξε τὸ κορμί της στὴ θάλασσα καὶ ποτὲ δὲν τὸν ἔπιασε ἡ Ἀστυνομία...

«Κείνη ἡ ταινία ἄφησε βαθειὰ τυπωμένες στὴ ψυχή μου τὶς ἐντυπώσεις ποὺ » ἀπεκόμισα. Θυμᾶμαι ὅτι βγαίνοντας ἀπὸ τὸν Κινηματογράφο—ἦταν στὴν ὁδὸ » Ἀθηνᾶς—ἕνας ἀστυφύλακας μ' ἔπιασε καὶ μὲ πῆγε στὸ Τμῆμα, μαζὶ μὲ τὸ Διευ- » θυντὴ τοῦ Κινηματογράφου. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα μ' ἄφησαν ἐμένα νὰ φύγω, τὸν » Διευθυντὴ ὅμως τὸν κράτησαν...Δὲν ξέρω τὶ ἀπόγινε...

«Σκέφθηκα λοιπὸν καλὰ-καλὰ ὅλ' αὐτὰ καὶ ἀποφάσισα νὰ κάνω καὶ γὼ τὸ » ἴδιο. Τὴν ἀγαποῦσα καὶ γὼ ὅπως καὶ κεῖνος, ὁ Γκούντλεμαν. Καὶ ἡ Ἀστυνομία » ποτὲ δὲν ἔβαζε στὸ νοῦ της ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ φονηᾶς. Ἀκολούθησε ἄλλο δρόμο γιὰ » νὰ βρῆ τὸν ἐγκληματία, καὶ κεῖνος, ὁ πραγματικὸς φονηᾶς, ἔμεινε ἀσύλληπτος γιὰ » ὅλη του τὴ ζωή, γλεντῶντας στὰ καμπαρὲ τῆς Μονμάρτης...

«Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν μοῦ φάνηκε πολὺ εὔκολο. Θὰ γινόμουνα καὶ γὼ ἕνας δεύ- » τερος Γκούντλεμαν. Καὶ θὰ τὴ σκότωνα ὅπως καὶ κεῖνος, ἂν δὲ μ' ἄφηνε νὰ χορ- » τάσω τὸ κορμί της...

***

«Τὸ ἀπόγευμα ἦλθε τὴν ὥρα ποὺ συμφωνήσαμε. Στὸ σπίτι της εἶπε ὅτι θὰ » πήγαινε ἐπίσκεψη σὲ κάποια θεία της. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ κολακευθῶ λιγάκι καὶ » ἔγινα πιὸ θαρετὸς μαζί της. Κείνη ὅμως παρέμεινε τώρα ἐντελῶς ἀδιάφορη.

«Διάβαζα στὸ βλέμμα της τὴν περιφρόνηση ποὺνοιωθε γιὰ μένα, τὴν ἀπο- » στροφή...

«Κατεβήκαμε στὸ Φάληρο παρ' ὅλο τὸ κρῦο καὶ καθήσαμε σὲ κάτι βραχάκια, » ἀγναντεύοντας τ' ἀφρισμένα κύματα. Προσπαθοῦσα νὰ βρῶ λόγια νὰ ἐπανορθώσω » τὴ θέση ποὺ πῆρα στὴν καρδιά της, ἀλλὰ δὲν εὕρισκα. Μοῦ ἀπαντοῦσε μονολεκτικὰ » καὶ ἀπέφευγε τὴ ματιά μου..... » .....

«Ἦταν δέκα περίπου ἡ ὥρα ὅταν σηκωθήκαμε ἀπὸ τὰ βραχάκια καὶ προχω- » ρήσαμε. Πλέον ἀπὸ μιὰ ὥρα τὴν παίδευα νὰ ὁρίσουμε ξανὰ ραντεβοῦ γιὰ ἄλλη » μέρα, ἀλλὰ μάταιος κόπος. Τὰ «ποτὲ» διαδέχονταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο καὶ ἡ φωνή της » ἀκουγόταν βραχνή, μονότονη, ψυχρή...

(Συνεχίζεται)

ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ

— Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ —

Ὑπὸ NORMAN DANIELS, κατὰ μετάφρασιν κ. **Γ. ΚΟΜΗΝΟΥ**

Ὁ Ἐνωμοτάρχης Σκὸτ Στρὸγκ χαμογέλασε μὲ συμπάθεια καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Σλὶμ Λούϊς. Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦταν ἐντελῶς διαφορετικοὶ τύποι. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πὼς ὁ Σκὸτ Στρὸγκ ἦταν κυριολεκτικὰ ὅμορφος ἄντρας. Τὸ τετράγωνο πηγοῦνι του καὶ τὰ διαπεραστικὰ μάτια του ἦταν πολὺ χαρακτηριστικά, μὰ τὸ σῶμα του ἦταν ἀδύνατο, σχεδὸν ξερακιανό. Ὁ Σλὶμ Λούϊς ἀντίθετα ἔμοιαζε πλαδαρὸς καὶ μαλθακὸς μὰ ὁ Σκὸτ ἤξερε πὼς κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν παχουλὴ ἐμφάνιση ὑπῆρχε ἕνα σύστημα μυῶν ἐξαιρετικὸ ποὺ δούλευε θαυμάσια. Δὲν ἦταν ὅμως λίγοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ξεγελαστῆ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση τοῦ Σλίμ.

—Γειά σου, φίλε μου, εἶπε μὲ χαρὰ ὁ Σλὶμ καθὼς ἔσφιγγε τὸ χέρι τοῦ Σκότ. Ξέρεις, εἶδα κι' ἔπαθα νὰ πάρω ἐγὼ τὴν ἐντολὴ νὰ ἔρθω νὰ σὲ ὑποδεχθῶ ἐδῶ κάτω. Ὅλοι οἱ συνάδελφοι σὲ περιμένουν μὲ ἀνυπομονησία. Θέλουν νὰ δοῦν τὶ ἔμαθες σ' αὐτὴν τὴν περίφημη σχολὴ τῶν Τζὶ-μὲν στὴν Οὐάσιγκτων.

—Ἕνα σωρὸ πράγματα ἔμαθα, ἀπήντησε χαμογελῶντας ὁ Σκότ. Καὶ νομίζω εἰλικρινὰ πὼς ὅλοι οἱ ἀστυνομικοί μας θἄπρεπε νὰ περνοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο. Μά, δὲν μοῦ λὲς ἐσύ, τὶ γυρεύεις σὲ περιπολικὸ αὐτοκίνητο; Νόμιζα πὼς ἦσουν ἀσυρματιστής.

Ὁ Σλὶμ τοποθέτησε τὶς βαλίτσες τοῦ Σκὸτ στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου καί, μ' ἕνα χαμόγελο, κάθησε στὸ τιμόνι.

—Μὴν τὰ ρωτᾶς, εἶπε. Βρῆκαν λέει ὅτι πάχαινα πολὺ καὶ γινόμουν πολὺ μαλθακὸς καθισμένος διαρκῶς μπροστὰ στὸ μηχάνημα τοῦ ἀσυρμάτου καὶ γι' αὐτὸ μὲ ξανάβγαλαν σὲ περιπολίες. Μὰ αὐτὸς ὁ καθαρὸς ἀέρας μὲ κάνει νὰ πεινάω περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Φαντάσου ὅτι ἔχω πάρει ὀκτὼ κιλά. Μὴν τυχὸν καὶ σοῦ ξεφύγει στὸ Διοικητὴ γιατὶ θὰ γίνουμε μαλλιὰ κουβάρια.

Ὁ Σκὸτ χαμογέλασε μὲ κέφι. Αἰσθανόταν εὐχαριστημένος. Βέβαια, γύριζε πάλι στὴν ὑπηρεσία ὕστερα ἀπὸ ἕξη μηνῶν ἀπουσία. Μὰ στὸ διάστημα αὐτό, εἶχε διδαχθῆ καὶ εἶχε μάθει πολλὰ ἀπὸ σπουδαίους δασκάλους στὴν περιφημότερη σχολὴ τοῦ κόσμου. Ἦταν τώρα κι' αὐτὸς ἕνας «τζὶ-μέν». Καὶ ἦταν πολὺ περήφανος γι' αὐτό.

Ἀκολουθοῦσαν τώρα τὴ δημοσία ὁδὸ 40, κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ κτίριο τοῦ Ἀρχηγείου. Πρῶτος, εἶδε τὸ αὐτοκίνητο ὁ Σκότ. Ἦταν μιὰ ἀκριβή, μαύρη λιμουζίνα ποὺ ἔτρεχε ὁλοταχῶς σὰν δαιμονισμένη στὴ μέση τοῦ δρόμου μὲ ἑκατὸ τουλάχιστον χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

—Πρόσεχέ τον, Σλίμ, εἶπε γρήγορα ὁ Σκότ. Αὐτὸς ποὺ ὁδηγεῖ εἶναι ἢ τρελλὸς ἢ μεθυσμένος.

—Ἢ καὶ τὰ δυό, μουρμούρισε ὁ Σλὶμ καθὼς ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ μὲ μιὰ ἐπιδέξια κίνηση, καβαλοῦσε τὸ χαντάκι, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴ βέβαιη σύγκρουση.

Μὲ μιὰ δυνατὴ βλαστήμια, πῆρε σχεδὸν ἐπὶ τόπου στροφὴ καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν κατεύθυνση ποὺ εἶχε πάρει ἡ μαύρη λιμουζίνα, πάτησε τὸ γκάζι μὲ τεντωμένα νεῦρα. Τὸ γρήγορο ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο τινάχτηκε πρὸς τὰ μπρὸς ἐνῷ ἡ σειρῆνα του ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ σὰν δαιμονισμένη. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ δείκτης ταχύτητος ἔφτασε τὰ ἑκατὸ καὶ τὰ ξεπέρασε. Μὰ τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο διατηροῦσε τὴν ἀπόστασή του.

—Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ πιάσουμε, εἶπε ὁ Σκότ. Πλησίασε μόνον ὅσο μπορεῖς γιὰ νὰ διακρίνουμε τουλάχιστον τὸν ἀριθμό. Θὰ σκοτωθῇ στὰ σίγουρα, αὐτὸς ὁ τρελλός.

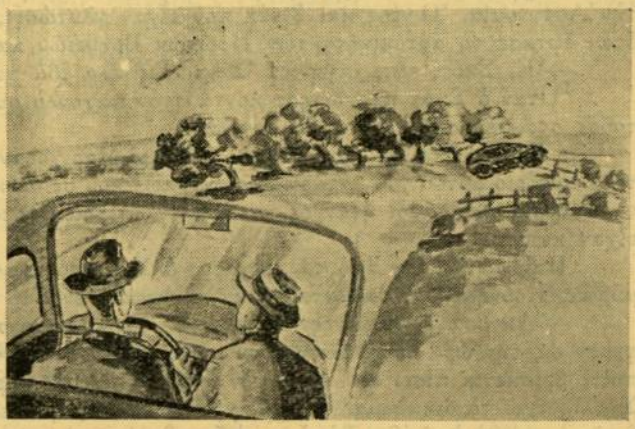
—Τὶ θάλεγες νὰ τοῦ φυτεύαμε μιὰ σφαῖρα στὸ ντεπόζιτο τῆς βενζίνης του; ρώτησε μὲ ἐλπίδα ὁ Σλίμ.

—Ὄχι, ὄχι, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο, ἀπήντησε ὁ Σκότ. Ὑπάρχουν τέσσερα παιδιὰ μέσα σ' αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο, τὰ εἶδα καθὼς περνοῦσε δίπλα μας. Κόλλα του μόνον ἀπὸ πίσω. Κάπου θὰ ἀναγκαστῇ νὰ κόψῃ.

—Ἀσφαλῶς, ὅταν τρακάρῃ σὲ κανένα δέντρο, ἀπήντησε ὁ Σλίμ, πατῶντας μὲ ἐπιμονὴ τὸ πεντάλι τοῦ γκαζιοῦ του.

Μὰ ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν δύο αὐτοκινήτων ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ πάντα ἡ ἴδια.

Ξαφνικά, ὁ Σκὸτ ἀνατρίχιασε. Θυμήθηκε ὅτι, ἐνάμισυ σχεδὸν χιλιόμετρο πάρα κάτω βρισκόταν μιὰ ἀπότομη στροφή, μιὰ στροφὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ κανεὶς μὲ κανονικὴ ταχύτητα καὶ μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχή. Ἂν ἡ λιμουζίνα προσπαθοῦσε νὰ τὴν πάρῃ μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ πήγαινε, δὲν θάβγαινε κανεὶς ζωντανὸς ἀπὸ μέσα. Ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ περιστρόφου του, τὸ τράβηξε καί, σπρώχνοντας μὲ τὸ χέρι, ἄνοιξε τὸ κρύσταλλο τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ βρισκόταν μπροστά του.

Ὁ Σλὶμ ὠδήγησε τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο στὸ σημεῖο ὅπου ἡ λιμουζίνα εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ δρόμο.

—Πρέπει νὰ τὸ ἐπιχειρήσουμε, μουρμούρισε θυμωμένα. Δὲν πρέπει μὲ κανέναν τρόπο νὰ φτάσουν στὴν ἐπικίνδυνη στροφή. Θὰ τοὺς τρυπήσω ἕνα λάστιχο. Μπορεῖ νὰ ἀναποδογυρίσουν, μὰ καλλίτερα αὐτὸ παρὰ ὁ σίγουρος θάνατος. Ρίχνω, Σλίμ.

Τελειώνοντας τὴ λέξη του, ὁ Σκὸτ πάτησε τὴ σκανδάλη. Ἕνα δευτερόλεπτο ἀργότερα, τὸ ἄθραυστο μπροστινὸ κρύσταλλο τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου, χτυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ μαύρη λιμουζίνα, ραγίστηκε σὲ χιλιάδες κομμάτια, σχηματίζοντας ἕναν πραγματικὸ ἱστὸ ἀράχνης.

—Παιδιά, ἔ; ξεφώνισε ἔξαλλος ὁ Σλίμ. Τὶ δουλειὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ μὲ ὅπλα; Ξέρω τὶ εἶναι, Σκότ.

—Μὰ ὁ Σλὶμ δὲν πρόλαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὶ ἐννοοῦσε. Ἡ ἐπικίνδυνη στροφὴ φάνηκε μπροστά τους. Ὁ Σκὸτ δὲν πρόλαβε νὰ ξαναπυροβολήσῃ. Ἡ μαύρη λιμουζίνα ποὺ πήγαινε σὰν τρελλὴ ἔφτασε στὴ στροφή, γλίστρησε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ δρόμου στὴν ἄλλη καὶ μὲ ὁρμὴ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἄσφαλτο. Ἔσπασε μερικοὺς πασσάλους ποὺ βρέθηκαν μπροστά του καὶ ἔπεσε μὲ ὁρμὴ ἐπάνω στὰ μεγάλα δέντρα ποὺ βρίσκονταν δεξιὰ ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἀκούστηκε ἕνας τρομερὸς κρότος. Κομμάτια ἀπὸ μέταλλο πετάχτηκαν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἀκούστηκε μιὰ ἀνατριχιαστικὴ γυναικεία στριγγλιὰ καὶ ὕστερα, ἐπακολούθησε ἡσυχία, νεκρικὴ ἡσυχία.

Ὁ Σλὶμ ὠδήγησε τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο στὸ σημεῖο ὅπου ἡ λιμουζίνα εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ σταμάτησε. Πρὶν ἀκόμα πιάσῃ τὸ κουτὶ μὲ τὰ φάρμακα τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, ὁ Σκὸτ εἶχε πηδήσει κάτω καὶ ἔτρεχε πρὸς τὸ κομματια-

σμένο αὐτοκίνητο. Τὸ ἀναίσθητο χέρι μιᾶς κοπέλλας κρεμόταν ἔξω ἀπὸ τὸ τζάμι μιᾶς πόρτας. Ὁ Σκὸτ προσπάθησε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ἦταν συμπιεσμένη καὶ σφηνωμένη.

—Γρήγορα, φώναξε στὸν Σλὶμ ποὺ ἔφτανε δίπλα του. Ὑπάρχουν πολλὰ ἀέρια γύρω ἀπὸ τὰ συντρίμματα. Ἂν τυχὸν πάρουν φωτιά...

Μ' ἕνα πήδημα ὁ Σλὶμ βρέθηκε δίπλα του. Ἐνώνοντας καὶ οἱ δυὸ τὶς δυνάμεις τους, ἔβγαλαν ἀπὸ τὴ θέση της τὴν πόρτα. Ὁ Σκὸτ τράβηξε ἔξω τὴν κοπέλλα, τὴν ἔδωσε τοῦ Σλὶμ καὶ μετὰ χάθηκε στὰ συντρίμμια γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν νεαρὸ ποὺ καθόταν στὸ πίσω κάθισμα. Μάζεψε ἀπὸ χάμω ἕνα πιστόλι μὲ πολύτιμη καὶ στολισμένη μὲ μαργαριτάρια λαβή, τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του καὶ γύρισε νὰ φροντίσῃ γιὰ τοὺς δυὸ ποὺ κάθονταν στὸ μπροστινὸ κάθισμα. Μιὰ σύντομη ἐξέταση τὸν ἔπεισε ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ σὲ τίποτε. Ἦταν νεκροί.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ χρειάστηκαν δεκαπέντε λεπτὰ γιὰ νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ τὰ συντρίμματα. Ἕνας νέος ποὺ περνοῦσε μὲ μιὰ μοτοσυκλέττα, προθυμοποιήθηκε νὰ σπεύσῃ στὸ πλησιέστερο τηλέφωνο γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς Πρῶτες Βοήθειες καὶ τὴν Ἀστυνομία. Ὁ νέος καὶ ἡ νέα ποὺ εἶχαν γλυτώσει, στέναζαν ἀπὸ τοὺς πόνους ὅταν ἔφτασε τὸ αὐτοκίνητο τῶν Πρώτων Βοηθειῶν καὶ τοὺς παρέλαβε.

—Ἔ, Σκότ, εἶπε σιγανὰ ὁ Σλίμ. Γιὰ ἔλα ἐδῶ νὰ ἰδῇς.

Ὅταν ὁ Σκὸτ προχώρησε κοντὰ στὸν παχουλὸ συνάδελφό του, εἶδε ὅτι κρατοῦσε στὰ χέρια του πέντε-ἕξη τσιγάρα.

—Ξέρεις τὶ εἶναι; τὸν ρώτησε ὁ Σλίμ. Μαριχουάνα! Κάποιος κάνει συστηματικὰ ἐμπόριο αὐτοῦ τοῦ καταραμένου ναρκωτικοῦ σὲ ὁλόκληρη τὴν περιοχή μας. Καὶ οἱ τέσσερις αὐτοὶ νέοι ἦταν σὲ κατάσταση ὑπερδιεγέρσεως ἀπὸ τὴ μαριχουάνα ποὺ εἶχαν καπνίσει.

Παίρνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ τσιγάρα, ὁ Σκὸτ τὸ πλησίασε στὴ μύτη του καὶ τὸ μύρισε. Κούνησε ὕστερα καταφατικὰ τὸ κεφάλι ἐνῶ τὸ πρόσωπό του σκυθρώπαζε.

—Ἄκουσα γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ στὴν Οὐάσιγκτων. Οἱ τζὶ-μὲν δὲν κατάφεραν ὡς τὴν ὥρα νὰ ἀνακαλύψουν κανένα ἴχνος ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἀποκαλύπτεται ποιὸς βρίσκεται πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Σλίμ, τώρα ποὺ ἀποφοίτησα ἀπὸ τὴ Σχολή, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀναλαμβάνω εἰδικὲς ἔρευνες μόνος μου. Καὶ ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ θὰ ἀναλάβω, θὰ εἶναι νὰ ξεκαθαρίσω τὴν σκοτεινὴ αὐτὴ ὑπόθεση. Λοιπόν, ἀρχίζουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Μὰ πῶς; ρώτησε ὁ Σλίμ, καθὼς ὡδηγοῦσε τώρα πάλι τὸ αὐτοκίνητο στὸν δημόσιο δρόμο, παίρνοντας τὴν ἀρχική τους κατεύθυνση. Μήπως πρόκειται νὰ μοῦ πῇς νὰ σὲ ὁδηγήσω τώρα ἀμέσως σὲ κάποιο μέρος καὶ νὰ ἀνακαλύψῃς ἐκεῖ τὸν ἐγκέφαλο ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐγκληματικὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν; Μὴ μοῦ πῇς ὅτι στὴ Σχολὴ ἔμαθες νὰ δουλεύῃς μὲ τέτοια ταχύτητα.

—Τὸ ναρκωτικὸ αὐτὸ πουλιέται στὰ κέντρα διασκεδάσεως, ἀπήντησε ὁ Σκότ. Βλέπεις, οἱ πλούσιοι νέοι μας ποὺ περνοῦν τὶς βραδυνὲς ὧρες τους ἐκεῖ, δέχονται πρόθυμα κάθε καινούργια...ἰδέα τέτοιου εἴδους. Τὰ ἴδια γίνονταν καὶ τὴν ἄλλην φορὰ μὲ τὴν ποτοαπαγόρευση. Ποιὸς εἶναι, λοιπόν; Τὸ νὰ πῇς στοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν κέντρων ὅτι, ἂν συλληφθοῦν νὰ προμηθεύουν μαριχουάνα τὰ κέντρα τους θὰ κλείνωνται κι' αὐτοὶ θὰ μπαίνουν στὴν φυλακὴ γιὰ κάμποσον καιρό...Πᾶμε λοιπόν. Θ'ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸν Μπὶγκ Μάϊκ Μάτσον.

Ὁ Σλὶμ ἐξακολούθησε νὰ ὁδηγῇ τὸ αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ μιλᾷ. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μερικὰ χιλιόμετρα ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε τὸν Σκὸτ μ' ἕνα σκεπτικὸ ὕφος.

—Δὲν φαντάζομαι πῶς ὁ Μπὶγκ Μάϊκ θὰ μποροῦσε νὰ καθοδηγῇ αὐτὴ τὴ βρωμοϋπόθεση Σκότ. Φαίνεται μᾶλλον ντόμπρος τύπος.

—Ἴσως. Μὰ ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἔχουν πλησιάσει καὶ θὰ τοῦ ἔχουν κάνει κουβέντα, καὶ ἴσως θελήσῃ νὰ μᾶς μιλήσῃ, ἐξήγησε ὁ Σκότ. Νὰ τὸ μαγαζί του.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, ὁ 'Αρχιφύλαξ Μανώλης Ν. καὶ οἱ ἀστ/κες Δημακογιάννης Σ., Γοῦλος Γ., 'Αλεξόπουλος Γ., Κωτσόπουλος Εὐθ.

—'Απελύθησαν διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστ/κες Κωνσταντινόπουλος Ἄγγ., Σωτηρίου Εὐάγγ. καὶ οἱ μαθητευόμενοι ἀστ/κες Δελῆς Γ. καὶ 'Αναστασόπουλος Φ.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος ἐμονιμοποιήθησαν οἱ κάτωθι μαθητευόμενοι ἀστ/κες τοῦ 181ου 'Εκπαιδευτικοῦ Τμήματος τῆς 'Αστυν. Σχολῆς 'Αστυφυλάκων, κριθέντες ἱκανοὶ καὶ κατάλληλοι πρὸς τοῦτο:

Ζαφειρόπουλος Συμ., Μπελέσης Θ., Θωμᾶς Ι., Χονδρὸς Μ., Μάρκου Παν., Γιαννόπουλος Ι., Γαλλίκας Γ., Λύρης Παν., Ροῦσσος Παν., Φίλιας Β., Κυπριάδης Κων., 'Αντωνόπουλος Λ., Λαζαρίδης Ι., Κυριακουλάκος Ι., Δανιὴλ Θ., 'Αγγελόπουλος Χρ., Ρίζος Θ., Σταθόπουλος Κ., Βασίλης 'Αλ., Δουκάκης Κ., 'Αναγνώστου Β., Πέππας Ν., 'Αργυρόπουλος 'Ανδρ., Λάμπρου Μελ., 'Αγγελῆς Γ., Παπαδόπουλος Γ., Λυμπερόπουλος Χρ., Τοτόμης Γ., Δημάκης Π., 'Αλιγιζάκης Ὅμ., Καλαφατάκης Στ., 'Αποστολάκης Ν., Βαρδούνης 'Η., Νιάσης Χρ., Στούπας Δ., Μπιζίμης Χρ., Νικολόπουλος Θ., Λαμπρόπουλος Σπ., Κωνσταντόπουλος Β., 'Αναστασιάδης 'Αν., Κολοβὸς Λ., Κόνιαρης Σωκ., Λουγιάκης 'Ι., 'Αλεβιζάκος Β., Λιουτσάκος 'Ι., Μπαζιωτόπουλος Δ.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

1. α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αρχ/κα Γεωργακόπουλον 'Ηλίαν, διότι βάσει δοθείσης αὐτῷ πληροφορίας, ἐνεργήσας μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος καὶ ἐργασθεὶς πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ 'Ολλανδέζου Χρ. καὶ ἐξιχνίασιν διαπραχθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ κλοπῶν εἰς βάρος 'Αμερικανοῦ.

β) Ἔπαινος εἰς τοὺς Ὑπαστυν. Α' Καρκούλιαν Γ., ἀστ/κας, Λαγιανδρέαν Χρ., καὶ Μανῆν Γ., διότι, ὁ μὲν πρῶτος ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου καὶ μεθοδικότητος κατώρθωσε νὰ ἐξιχνιάσῃ καὶ ἕτερα ἀδικήματα τοῦ συλληφθέντος, οἱ δὲ ἕτεροι συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως.

2. α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ὑπαστυν. Α' Ταραβήραν Δημ., 'Αρχ/καν Ζιάββον 'Αντών. καὶ ἀστ/κας : Προγουλάκην Διον , Κοντονῆν 'Ελπ., Βοῦρον Τριαντ , διότι, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν λαθρεμπόρων 'Ινδικῆς καννάβεως ὡς καὶ ἀνεύρεσιν καὶ κατάσχεσιν ποσότητος πέντε χιλιογράμμων 'Ινδικῆς καννάβεως.

β) Ἔπαινος εἰς τοὺς ἀστ/κας : Κουμπανᾶν Μ., Καμπάσην Στυλ., Φραντζίου Παν., Λυμπέρην Θ., Δῆμον Παντ., καὶ Πᾶνον Χαρ., διότι οὗτοι ὑπεβοήθησαν σημαντικῶς διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

3. α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ὑπαστυν. Α' Κωστήρην Χρ., καὶ ἀστ/κα Μῖχον Νικ., διότι, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν δράστου κλοπῆς διὰ διατρήσεως τῆς ὀροφῆς κοσμηματοπωλείου καὶ τὴν κατάσχεσιν καὶ ἀπόδοσιν ἁπάντων τῶν κλοπιμαίων εἰς τὸν δικαιοῦχον.

β) Ἔπαινος εἰς τοὺς 'Αστυν. Δ/ντὴν Β' Κορωνάκον Δ., 'Αστυνόμον Β' Γιαννακόπουλον 'Ελ., 'Αρχ/κα Σπηλιωτόπουλον 'Ανδρ., καὶ ἀστ/κας Σελλᾶν Δ., Παντηλιέρην Παν., Σταματάκον Β., καὶ 'Αναγνωστόπουλον Γ., διότι οὗτοι ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

4. α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ καὶ ἔπαινος εἰς τούς : Ὑπαστυν. Α' Τζουμάνην Γ., ἀρχ/κα Ἀδαμόπουλον Εὐθ., καὶ ἀστ/κα Λάζαρην Π., διότι, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ μεθοδικότητος, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας λαθρεμπόρων φαρμάκων εἰσαγομένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

β) Ἔπαινος εἰς τὸν Ἀστυν. Β' Παναγιωτόπουλον Ν., διότι καθοδηγήσας μετὰ μεθοδικότητος τοὺς ἀνωτέρω ὑπαλλήλους συνέβαλεν εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

5. α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ καὶ ἔπαινος εἰς τοὺς Ὑπαστυν. Α' Τσακόπουλον Π.-Πιπερόπουλον Ν., καὶ Ἀλεβιζᾶτον Μ., Ἀρχ/κας Γεωργοῦντζον Σωτ., καὶ Ἀνδρικόπουλον Β., καὶ ἀστ/κας Χαραλάμπην Σπ., Κουρῆν Μ., Σκολακάκην Π., Μανου, σάκην Β., Σταῦρον Ι., Λάζαρην Β., Ἀγγελόπουλον Γ. καὶ Κότσιφαν Δημήτριον, διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ μεθοδικότητος ἐπέτυχον ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου τὴν ἐξιχνίασιν ἀδικήματος ληστείας καὶ τὴν σύλληψιν τῶν δραστῶν,ἐκ τῆς ἐνεργείας των δὲ ταύτης προὐκλήθησαν εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ τοῦ Ἀστυν. Σώματος.

β) Ἔπαινος εἰς τὸν Ἀστυν. Δ/ντὴν Β' Ταβουλάρην Ν., διότι κατηύθυνε μετὰ δεξιότητος τοὺς ἀνωτέρω ὑπαλλήλους καὶ οὕτω ἐπετεύχθη τὸ ἀνωτέρω αἴσιον ἀποτέλεσμα.

γ) Ἀστυφύλακας Κωστοῦρον Γ., καὶ Μπούφαν Παν., διότι ἐργασθέντες μετ' ἐπιμονῆς, ζήλου καὶ δραστηριότητος ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ καὶ ἀρχηγοῦ τῆς σπείρας Λαζαράκη καὶ συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν διαπραχθέντων ὑπ' αὐτῆς καὶ ἑτέρων ἀδικημάτων.

6. Ἔπαινος εἰς τούς : Ὑπαστυν. Α' Ἀλαμᾶνον Νικ., καὶ ἀστ/κας: Κρητικὸν Κ. καὶ Λιντοβόην Ν., διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, μεθοδικότητος, εὐσυνειδήτως καὶ πολὺ πέραν τῶν κενανονισμένων ὡρῶν, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν ἀτόμων, ἅτινα ἐκαλλιέργησαν, παρήγαγον καὶ διεπραγματεύοντο τὴν πώλησιν ποσότητος 3 1/2 περίπου χιλιογράμμων ἰνδικῆς καννάβεως, ὡς καὶ τὴν κατάσχεσιν ταύτης.

***

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΤΣΗΣ ΚΑΙ «ΦΡΥΝΗ»

Τὴν Κυριακὴ στὶς 10 Ἰουλίου ὁ Γιάννης Λάτσης παρουσίασε στὸ Λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ τὸ ὡραῖο τουριστικὸ ἀκτοπλοϊκὸ σκάφος «ΦΡΥΝΗ», ποὺ μαζὶ μὲ τὸ «Νεράϊδα» θὰ εἶναι τὸ καμάρι τοῦ Τουριστικοῦ μας Ἐθνικοῦ στόλου.

Ἔτσι στολισμένο σὰν νυφούλα τὸ «Φρύνη» δέχθηκε τοὺς 1000 προσκεκλημένους ποὺ τοὺς πῆγε μέσα σὲ 4 ὧρες στὴν Τῆνο.

Ἐκεῖ πάντα ὁ Λάτσης πηγαίνει τὰ πλοῖα του σ' εὐλαβικὸ προσκύνημα τῆς Μεγαλόχαρης.

Μὲ κατάνυξη, εὐλάβεια καὶ ἀνάταση πρὸς τὸ Θεὸ ἐψάλη ὁ Ἁγιασμὸς πάνω στὸ πλοῖο, ὅπου μεταφέρθηκε ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Καὶ ὕστερα ἐπηκολούθησε πλούσιο γεῦμα, χορός, γλέντι καὶ ξεφάντωμα μέχρι τὶς 10 τὸ βράδυ ποὺ γύρισε τὸ πλοῖο στὸν Πειραιᾶ.

Ἡ ἐντύπωσή μας εἶναι μία. Ὅτι ὁ Γιάννης Λάτσης ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ Λαοῦ, ἔχει μεγάλη καρδιὰ καὶ πιστεύει στὸ Θεὸ καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ μέρους τῆς Ἀστυνομίας ἐτίμησαν τὸ παρθενικὸ αὐτὸ ταξίδι τῆς «Φρύνης», ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Θεόδωρος Λεονταρίτης καὶ οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης καὶ Γεώργιος Πολίτης.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

—Αἱ ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων σημειώνουν μεγάλην ἐπιτυχίαν διὰ τῆς ἀθρόας συμμετοχῆς ὅλων τῶν ἐκλεκτῶν 'Ελλήνων καλλιτεχνῶν τοῦ ἐλαφροῦ καὶ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεάτρου. Αἱ περὶ αὐτῶν κρίσεις τῶν ἀκροατῶν τοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων εἶναι ἐνθουσιώδεις.

—Κατὰ τὴν ἐκπομπὴν τῆς 29-6-1955, ἐτραγούδησαν ἡ Σοφία Βέμπο καὶ τὸ Τρίο-Τίκο, μὲ τὴν γνωστὴν ὀρχήστραν τοῦ Μενελάου Θεοφανίδη, ὁ Νῖκος Γούναρης καὶ ὁ Σταῦρος Ξύντας μὲ τὴν ὀρχήστρα Γκυζελῆ καὶ ἡ "Ερρη Βάσση. 'Επίσης στὰ δημοτικὰ τραγούδια ἡ Γεωργία Μυτάκη μὲ τὸ συγκρότημά της.

'Η ἐκπομπὴ ἦτο πανηγυρικὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορτάζοντος "Ανακτος.

Κατ' αὐτὴν μετεδόθη καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀστυφύλακος, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο «Τοῦ μπάρμπα Θύμιου οἱ κόττες διδάσκουν» καὶ μὲ ἀφηγητὴν τὸν καλλιτέχνη τῆς πρόζας Γκούβα. Παρουσίασε τὸ πρόγραμμα ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης. (Κείμενα καὶ ἐπιμέλεια Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς).

– Κατὰ τὴν ἐκπομπὴν τῆς 6-7-1955, ἐτραγούδησεν ἡ Μπέμπα Κυριακίδου μὲ τὴν ὀρχήστρα Μ. Σουγιούλ καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Παπασταμόπουλος μὲ τὸ συγκρότημά του, στὰ δημοτικὰ τραγούδια. 'Επίσης συμμετεῖχεν ἡ ὀρχήστρα Μαρκέα σὲ μοντέρνους ρυθμούς. 'Ιδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ συμμετοχὴ κατὰ τὴν ἐκπομπὴν ταύτην τοῦ χιουμορίστα κομφερασιὲ Γιώργου Οἰκονομίδη, ὅστις προσεφέρθη εὐγενῶς ν' ἀνοίξῃ τὸ πρόγραμμα. Συμμετεῖχεν ἐπίσης καὶ ὁ καλλιτέχνης τῆς πρόζας Τάσσος Γκούβας, εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀστυφύλακος, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφ/κα Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο «"Ενα γκὸλ ὀφ—σάϊντ».

—'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κεντρικὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν 'Ενόπλων Δυνάμεων 'Ελλάδος, διὰ τὴν πολύτιμον τεχνικὴν συνδρομήν του, κατὰ τὰς ἐκπομπὰς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν αὗται παρουσιάζονται ἄρτιαι ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

'Ιδιαιτέρως εὐχαριστεῖ τὸν μηχανικὸν (ἠχολήπτην) τοῦ Σταθμοῦ κ. 'Ιωάννην Πορετσιάνον, ὅστις λίαν προθύμως καὶ ἀνιδιοτελῶς ἔχει ἀναλάβει τὴν τεχνικὴν ἐπιμέλειαν τούτων, τὸν κομφερασιὲ κ. Μίμην Φραγκιαδάκην, ὅστις τὰς παρουσιάζει καὶ ὅλους τοὺς καλλιτέχνας, ἠθοποιοὺς καὶ ὑπαλλήλους τοῦ Σταθμοῦ.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 21ην 'Ιουνίου ἐ.ἔ. ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς ἐτελέσθη φιλικὸς ἀγὼν Βόλλεϋ—Μπὸλ μεταξὺ τῶν Σχολῶν Δοκίμων 'Υπαστυνόμων καὶ 'Αρχ/κων.

Κατόπιν ὡραίου καὶ πείσμονος ἀγῶνος, ἀνεδείχθη νικήτρια ἡ ὁμὰς τῶν Δοκίμων 'Αρχ/κων μὲ τὸ σκὸρ 2—0.

—Τὴν 22αν 'Ιουνίου ἐ.ἔ., εἰς τὸ ἐν Νέᾳ Φιλαδελφείᾳ γήπεδον τοῦ «'Ιωνικοῦ» ἐτελέσθη φιλικὸς ἀγὼν καλαθοσφαίρας μεταξὺ τῆς γηπεδούχου ὁμάδος καὶ τῆς 'Αστυνομικῆς τοιαύτης. Κατόπιν ἐνδιαφέροντος ἀγῶνος αἱ ἀντίπαλοι ὁμάδες ἀνεδείχθησαν ἰσόπαλοι μὲ σκὸρ 54—54.

β) Εἰς τοὺς τελεσθέντας τὴν 29ην 'Ιουνίου ἐ.ἔ., ἀθλητικοὺς ἀγῶνας Στίβου μετέσχον οἱ κάτωθι 'Αστ/κες—ἀθληταὶ ἐπιτυχόντες τὰς ἑξῆς ἐπιδόσεις: 1) Παπαγεωργίου 'Ανδρέας 56 μ. εἰς τὸν ἀκοντισμόν, 2) Κόρμαλης Λεωνίδας 400 μ. 50''3, 3) Πολίτης Κων/τῖνος ἅλμα εἰς ὕψος 1.80 μ. 4) Κούκης 'Ηλίας μῆκος 6,67 μ., 5) Ντόντος Κων. μῆκος 6,42 καὶ 6) Διαμαντὴς 'Αθανάσιος 200 μ. 23''7/10.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ. μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.